

ОПІВНІЧНИЙ СОМЕЛЬЄ

ЕНН МАЛКОМ

ЗМІСТ

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

Епілог

Ця книга призначена тільки для попереднього ознайомлення! Просимо вас видалити цей файл із жорсткого диска після прочитання. Дякую.

Автор: Енн Малком

Назва: "Опівнічний сомельє"

Серія: "Академія Блек Маунтін". Мульти авторська серія.

Переклад: Каріна Б.

Обкладинка: Ліда

Перекладено для групи: https://t.me/books_ukrainiann

18+

(у книжці присутня нецензурна лексика та сцени сексуального характеру)

Будь-яке копіювання без посилання

на перекладача і групу ЗАБОРОНЕНО!

Будь ласка, поважайте чужу працю!

АННОТАЦІЯ:

У нас із чоловіком був план.

Оселитися в Блек Маунтін.

Ростити двох хлопчиків.

Відправити їх до академії Блек Маунтін, тієї самої школи, в яку ходив їхній батько, елітної школи, що визначає майбутнє.

Ми збиралися подарувати їм найкраще з можливих життів.

Поки наше прекрасне життя не перетворилося на справжній кошмар через один телефонний дзвінок.

Один похорон. Один рік пекла.

Рік, який я була поганою вдовою, поганою матір'ю.

Один рік страждань, коли про тебе говорили в колі пліткарів Блек Маунтін. Але я збиралася взяти себе в руки. Бути ідеальною, як із картинки, якою була колись, навіть якщо всередині була мертва.

Потім він переїхав у сусідній будинок. Увійшов у мій кошмар. Повернув мене до життя. І все зіпсував.

ЕНН МАЛКОМ "ОПІВНІЧНИЙ СОМЕЛЬЄ"

"Академія Блек Маунтін"

Вам не потрібно відчиняти двері, коли ваш чоловік мертвий.

Не потрібно надягати одяг, чистити зуби, вмиватися.

Не потрібно дихати.

Але Земля продовжує обертатися, незважаючи на те, що ваш світ завалився. Життя триває і все таке.

Коли у вас є два сини з розбитими серцями, які збиті з пантелику і страждають, ви повинні все це робити. Ви маєте прикидатися, що не хочете проковтнути жменю пігулок, запивши їх горілкою, і просто втекти від виснажливого болю. Ви маєте бути сильною заради цих хлопчиків. Повинні зав'язати їм краватки, пригладити волосся і стояти поруч, коли ховають їхнього батька, а потім посміхатися батькам їхніх друзів, вчителям і всім людям, які кажуть тільки хороше, але яким хочеться просто дати в морду. Але ви не можете піти і вдарити вчителя англійської мови свого сина-підлітка на похоронах його батька. Це відповідальність матері, я вважаю, - не навантажувати травмами своїх синів, яким і без того знадобиться цілий курс терапії.

Тож я не зробила нічого з цього.

Я досить добре тримала себе в руках, якщо не брати до уваги того, що кожному чортову ніч напивалася до нестями. Але це було нормально, бо мої діти в цей час спали, а моя сестра, яка жила з нами, прокинулася б вчасно, якби трапилася пожежа або щось на кшталт цього, і ми встигли б вибігти з дому. На жаль, вона не дозволила б мені померти.

Але... немає нічого ідеального.

І моє життя було до біса жалюгідним.

Отже, мені все одно довелося відчинити двері. Раз вже я це зробила, то вирішила дозволити собі піддатися низинним інстинктам

- Ні, - сказала я, схрестивши руки на грудях і відмовляючись брати страву із запіканкою, яку мені пхали, як якийсь засіб від горя.

Чому, чорт забирай, люди вважають, що запіканки доречно дарувати скорботній вдові? Мовляв, скорбіть про свою важку втрату, ось вам якась лайна страва з курки.

- Вибачте? - запитала мене блондинка в одязі Lululemon¹, зморщивши обколоте ботоксом обличчя настільки, наскільки це було можливо.

Я пропустила власний останній сеанс ботоксу, щоб звузити очі на Лорну, Лексі чи як там звали цю придуркувату жінку.

- Я сказала "ні", - повторила я повільніше просто на випадок, якщо її грудні імплантанти просочилися в кров і мозок. - Мені не потрібна чергова запіканка.

¹ Lululemon Athletica - канадський продавець спортивного одягу та одягу для занять йогою, аксесуарів і засобів особистої гігієни

Вона невпевнено посміхнулася, все ще простягаючи скляну тацю. Аромат запіканки почав проникати через кришку, і я так і не змогла визначитися, чи пахне поганою китайською їжею, чи чимось, що полячка змогла б приготувати з клятої брюссельської капусти. Що б там не було, я не збиралася заносити це у свій дім. Особливо з огляду на те, що цю запіканку нікуди було подіти, оскільки мій холодильник і морозилка і так ломилися від клятих запіканок.

- Але там же тунець і насіння льону, - сказала вона. - Це корисно.

- Ах, це корисно, - повторила я, киваючи. - Виходить, я не тільки маю відчинити двері, коли напрочуд майже раділа цьому клятому дню, замість того, щоб побиватися горем, а й вдавати, що мені подобається ти і корисна для мене запіканка, яку ти простягаєш мені, тому що... що?

Я не чекала від неї відповіді, та й судячи з того, як ця жінка відкривала й закривала рот, немов риба, вона все одно не змогла б сказати нічого путнього у відповідь

- Тому що це те, що ми робимо, живучи в цивілізованому суспільстві? - відповіла я за неї, вчепившись у двері щосили. - Ми приходимо в будинок вдови, не маючи жодного уявлення про те, як підійти до теми смерті, та нам і не хочеться вникати в неї. Ніхто цього не хоче. Найімовірніше, ти хочеш переконати себе, що робиш добру справу, щось хороше для вдови. Тобі хочеться заспокоїти свою совість. Отже, ти вирішила приготувати запіканку і вважаєш доречним прийти сюди з нею замість того, щоб зробити по-справжньому щось значуще. А я соціально зобов'язана прийняти її, вірно?

Тиша. Тепер вона просто дивилася на мене.

- Не вірно.

Я зачинила двері в неї перед носом.

З тихим стуком притулилася головою об дерев'яну поверхню і заплющила очі. Спробувала дихати через люті, що клекотіла в самій глибині мого ества. Останніми днями це було все, що я могла зробити, щоб не розбити кулаком вікно чи не вдарити байкера, який звернув на мою смугу без сигналу. Це все, чим я була - гігантським мішком отруйної люті, що кипить, пузириться і плює на людей. Взяти, наприклад, цю сусідку з добрими намірами. Вона не була поганою людиною попри те, що носила одяг бренду Lululemon Athletica.

Це я була поганою людиною, бо не могла тримати себе в руках у суспільстві в розпал свого гніву і горя. Останньому я не давала волю. Ось для чого був потрібен цей гнів. Він підтримував мене на плаву. Набагато легше злитися на матусь, які приносять запіканки, ніж журитися через те, що поховала свого чоловіка, а в моїх хлопчиків більше немає батька.

Так, злитися було набагато простіше.

- Мамо?

Я сіпнулася, почувши це слово, як сіпалася будь-яка мати. Встала по стійці "струнко". Перестала поводитися як неповноцінна людина з проблемою контролю

над гнівом. Одягла на себе маску "мами". Я намагалася з усіх сил, але мій старший, Райдер, був занадто розумним для свого віку і статі. Більшу частину часу я пишалася тим, що ми так добре його виховали, але зараз мені хотілося, щоб він був похмурим, егоїстичним шістнадцятирічним підлітком, яким і мав бути. Тому що прониклива м'якість його погляду і голосу могла перекинути мене на саме дно.

- Я просто перевіряла двері на наявність термітів, - сказала я, щосили намагаючись, щоб мій голос звучав нормально.

Що означає "нормально", коли половина мого ліжка порожня без Девіда? Коли його зубна щітка лежить поруч із моєю, але він більше ніколи нею не скористається? Коли він гниє в чортовій труні, а я розгуляю тут, у світі живих?

Райдер підкинув брови, явно мені не вірячи. Але він зробив мені поблажку, тому що такий вже він був хлопець.

- Терміти, - повторив він.

Я кивнула.

- Ну що ж... Знаєш, мамо, терміти ж нічого не роз'їдають. Наш будинок залишається і буде міцним. Я подбаю про це.

Він усміхнувся, намагаючись, щоб його слова прозвучали легко і подразливо. Мій прекрасний хлопчик. У нього непогано виходило прикидатися, що йому було не боляче. Що він не зломлений. Що не сумує за батьком, який ніколи більше не спуститься тими самими сходами, на яких він стоїть.

У нього непогано виходило приховувати своє розбите серце.

Краще, ніж у мене.

І це приводило мене в жах.

Роком раніше

- Що у нас на вечерю, мамо? - запитав мене Джек.

На ньому був смокінг.

- А чого тобі хочеться, 007? - запитала я, посміхаючись йому так широко, як тільки могла.

Мені заважав не ботокс, а всепоглинаюча печаль, яка не дозволяла висловити хоч щось схоже на щастя. Хоча я як ніхто інший знала, що щастя - це всього лише фарс для дурних людей, які ще не пережили нічого по-справжньому жахливого.

- Я не агент 007. Я - Рік Блейн, - сказав син, насунивши свої маленькі брови з удаваною огидою.

Я кивнула, ніби це було очевидно.

- "Касабланка"², звісно. Справжня класика.

² "Касабланка" - голлівудська романтична кінодрама 1942 року, поставлена режисером Майклом Кьортісом, з Гамфрі Богартом та Інгрід Бергман у головних ролях.

Ось таким був мій молодший син. Любителем класичних фільмів. Жодних "Луні Тюнз³", "Історії іграшок" чи що там ще, чорт забирай, дивилися діти в наші дні. Йому подобався "Мальтійський сокіл⁴", "Це чудове життя⁵", "Дитяче личко". До того, як наш світ завалився минулого року, Джекс дивився їх разом зі своїм батьком. Регулярно цитував їх. Це було їхньою фішкою. Але саме після розбору завалив він почав уособлювати цих персонажів. Костюми. Капелюхи. Тростини. Приблизно через два місяці після. Коли ми стали ділити наше життя на "до" і "після".

Моя свекруха вважала, що йому потрібен психотерапевт. Бо "old money⁶" не подобалося, коли хтось висловлював горе такими дивовижними способами. Вона вважала, що висловлювати горе не потрібно. Потрібно лише делікатно поплакати на похороні, дозволити всім доброзичливцям вивергати порожні рядки співчуттів. Потім рік або близько того потрібно носити чорне, жодного разу не зронивши жодної сльозинки і згадувати про свою втрату холодним, відстороненим тоном.

Що ж, до біса це і до біса її саму.

Я не робила нічого з того, що було прийнято в суспільстві. Я не плакала на похороні. Я просто дивилася на труну, притискала до себе своїх хлопчиків і чекала, коли прийду до тями від цього кошмару. Але на поминках, коли пила горілку зі склянки і ховалася в коморі дворецького моєї свекрухи, стало зрозуміло, що це справді був кошмар. І тоді я почала свій хрестовий похід з образи всіх, хто намагався висловити співчуття, перестала відвідувати всі світські тусовки і практично викреслила себе з життя, яке колись ділила з чоловіком.

Нізащо на світі я не стала б змушувати своїх хлопчиків проковтнути такий біль, який, найімовірніше, у кращому разі загальмує їхній емоційний розвиток, а в гіршому - перетворить на психопатів.

Тож, якщо Джекс хотів одягти клятий смокінг, він його одягав.

Моє серце то завмирало, то розривалося від того, як сильно він був схожий на свого батька. У ті моменти, коли помічала це, я любила і ненавиділа свого сина. Я любила його, бо він був моїм сином, бо він навчив мене, що справжньої, безумовної любові не існує, доки ти не візьмеш свою дитину на руки, не побачиш, як вона росте, як вчиться говорити, доки не візьмеш участь у її житті. І я ненавиділа його за схожість із батьком. Джекс був живим нагадуванням про мою втрату. З іншого боку, тільки завдяки йому і його братові я не збожеволіла

³ "Луні Тюнз" - американський анімаційний комедійний короткометражний фільм, знятий і розповсюджуваний компанією Warner Bros.

⁴ "Мальтійський сокіл" (англ. The Maltese Falcon) - чорно-біла детективна драма, дебютний фільм режисера Джона Г'юстона.

⁵ "Це чудове життя" - кінофільм режисера Френка Капри, знятий 1946 року за оповіданням Філіпа Ван Дорен Стерна "Найбільший подарунок"

⁶ Old money - термін, що позначає елітарний соціальний клас людей, які виросли в розкоші

остаточно, валяючись у ліжку з пляшкою горілки і відгородившись від світу на все життя. Ну, я і зараз пила горілку, але тільки після того, як сини йшли до школи. І я вставала з ліжка, щоб приготувати їм сніданок і вечерю. Щоб сходити з Джексом у магазин за всілякими штуками на кшталт клятих смокінгів, щоб він пішов у нього до школи. Тому що він більше ніколи не подивиться з батьком старий фільм. Його батько не побачить, як він закінчує школу, коледж або одружується.

Так що так, я б купила йому той безглуздий костюм лебедя, в якому Бйорк була на премії "Оскар", якби це змусило його посміхнутися. Але потім я б побачила в його посмішці його батька і почала б зневажати його. Мені захотілося б дати йому ляпаса. Це неправильно, чи не так? Ненавидіти свого дорогоцінного, унікального, дивного семирічного сина?

Але все і так було неправильно, тож до біса.

- Я хочу курячі нагетси, "Біг Мак", печиво з "Сабвея" і шейк з "Венді", - сказав Джекс, очікуючи, що мати, яку він знав раніше, відмовиться від їжі на винос у будній вечір або, принаймні, змусить його вибрати тільки щось одне.

Натомість я кивнула, хапаючи ключі.

- Райдер! - покликала я, піднімаючись сходами. - Ми вирушаємо в пригоду за здобиччю фастфуду. Ти з нами?

Тиша.

- Іду! - відгукнувся старший.

Ми поїхали за фастфудом, як і личить неповній родині, і я намагалася зрозуміти, як мені жити далі в такому стані.

Колись я була блогером.

Мій блог був про материнство.

Зараз при думці про це мені захотілося блювати, а потім вдарити себе по обличчю. Постановочні фотографії, які я годинами намагалася зробити максимально природними. Фотографії з моїми усміхненими дітьми, мої "лайфхаки", які мали гарний вигляд тільки в соціальних мережах і абсолютно непотрібні в реальному житті. Я дивилася на лайки під своїм останнім постом так, немов від них залежало моє життя. Намагалася позбутися крихітних зморшок на лобі, щомісяця роблячи укол ботокса, але кажучи всім, що ніколи не вводила собі цю отруту під шкіру і що просто дуже ретельно доглядаю за собою, і що в мене хороші гени.

Я не знала, чи вплинуло народження дітей на мою генетику так само сильно, як на мою вагіну, зате знала, що не можу зробити операцію з омолодження своєї особистості, як це було з вищезгаданою піхвою.

Можливо, я просто настільки захопилася тим життям, яким жила, що якимось чином забула, що це було не те життя, яке мені хотілося. А може, я так і не змогла оговтатися від року безсоння, що настало після народження Джекса. Коли народився Райдер, я була молодшою й енергійнішою. Мені вдалося не тільки закінчити навчання, а й виростити малюка. Девід тільки почав працювати у фірмі, йому доводилося гарувати багато годин, але тоді це не здавалося великою проблемою. Не тоді, коли я щойно вийшла заміж і переїхала в будинок своєї мрії в Блек-Маунтін. Я була зайнята декоруванням будинку, водила Райдера на заняття з дітьми, перепирала мільйон порцій білизни.

Я тренувалася і морила себе голодом, щоб привести в норму фігуру. А ще мені доводилося постійно ухилятися від злісної матері Девіда, що крутилася навколо нас зі своєю старечою зверхністю і осудом. Я була захищена від її нападок, навчаючись у коледжі в іншому штаті, і тільки потім зрозуміла, що переїзд до рідного міста Девіда поставить мене під її приціл.

Так що так, з Райдером я справлялася добре, будучи дуже зайнятою протягом десяти років. Зараз здається божевіллям говорити, що десять років пролетіли так швидко і що кожна хвилина була на рахунку незважаючи на те, що я була безробітною мамою-домогосподаркою.

У мене була вища освіта, я мріяла про кар'єру. Але потім з'явився Райдер. Перші місяці з новонародженим малюком, потім роки з гіперактивним карапузом, після перший день у школі. Обов'язки матері в цьому місті, коли доводилося відвідувати збори, організовувати розпродажі випічки, благодійні заходи. Усілякі заняття, за якими я ніколи не думала, що мене коли-небудь застануть.

Але це просто... сталося.

Можливо, я компенсувала всім цим той факт, що в нас була тільки одна дитина, тоді як Девід завжди мріяв про велику сім'ю? Після року спроб завести другу дитину ми здали аналізи. Звісно, сперматозоїди Девіда були у чудовому стані, а от моя матка - ні. Лікар вказав нам лише на невеликий шанс зачати дитину природним шляхом. Завжди будучи оптимісткою - принаймні, тоді, - я думала, що ми доведемо йому протилежне, відмовившись від будь-якого виду ЕКЗ, запропонованого Девідом.

Перший рік був сповнений натуральних добавок у раціон, спеціальних дієт і оптимізму.

Другий рік був сповнений розчарування, смутку і злості.

Наступні роки наповнилися похмурим прийняттям і спробами стати найкращою матір'ю на світі.

Потім з'явився Джекс. Він не поспішав. Знадобилося чимало зусиль, щоб створити його, і він був єдиним у своєму роді

Ростити його було вже набагато простіше, тому що справ було вже не так багато. Як би там не було, одного разу мені стало нудно, і я завела блог. Блог прижився, і я втягнулася. Я робила ідеальні фотографії мого усміхненого малюка, вміло зафіксовані за ті п'ять хвилин на день, коли він не кричав на всю горлянку, не наклав у штани і не забруднив усі до єдиного предмети одягу в шафі. Я розповідала про те, як можна скинути вагу після народження дитини з користю для здоров'я, тоді як насправді півроку морила себе голодом і бігала щоранку до сходу сонця.

Спочатку Девід робив усі правильні зауваження і коментарі з приводу блогу, але абсолютно не звертав на нього уваги. Потім я почала отримувати платні пропозиції про рекламу, збільшила кількість передплатників і врешті-решт стала заробляти стільки ж, скільки і він. Пізніше ще більше. І тоді він звернув на мій блог увагу. Став моїм фотографом, керував діловою стороною, продовжуючи працювати повний робочий день в офісі. Можливо, його трохи турбувало те, що політ фантазії його дружини приносив грошей більше, ніж його зарплата адвоката, але він не дозволив своїй гордині все зіпсувати. Він пишався мною

Незабаром Девід сам досяг вершини і став партнером у своїй фірмі. Ми стали частіше сваритися, рідше бути разом. Хоча з моїх соціальних мереж і з того, як ми спілкувалися на різних вечірках і вечерях, ви ніколи б про це не здогадалися. Саме по собі це не було удаванням. Ми все ще кохали і були віддані одне одному, просто в ті роки в нас були моменти, коли ми просто не дуже подобалися одне одному. Таким був наш шлюб. Вся правда про нього. Про що я, звісно ж, ніколи не писала у своєму блозі.

Люди хотіли чогось "справжнього", чогось, із чим можна стикнутися. Але насправді вони хотіли того, до чого можна було б прагнути. Вони хотіли бачити мене в бездоганному одязі, поруч із моїм ідеальним чоловіком та ідеальною дитиною в нашому ідеальному будинку. Я теж цього хотіла. Мені завжди потрібно

було перегорнути всі ці пости, коли я була вся в блювоті або в сльозах і п'яна після якоїсь сварки з Девідом.

Ми пережили ці роки. Нас із ним не виховували, що в разі чого, все можна кинути. Розлучення в моїх очах означало кінець. Девід вважав так само. Тож ми багато працювали для того, щоб зберегти наш шлюб. Скреготали зубами у важкі часи і насолоджувалися хорошими. Найгіршим роком був той, коли мої батьки загинули в автокатастрофі. Це потрясло наші світи. На відміну від моїх стосунків із його ріднею, Девід був близький із моїми батьками. Вони стали для нього такими батьками, яких він ніколи не мав - добрими, веселими, працьовитими та щедрими

Мої мама і тато жили від нас за дві години їзди, і ми регулярно відвідували одне одного. Вони були найкращими бабусею і дідусем для наших хлопчиків. На жаль, Джекс провів із ними всього два роки, у нього не залишилося жодних спогадів. Їхня смерть зламала мене, зробила дірку в серці. Але вона також залатала тріщини в моєму шлюбі, зблизила нас із Девідом. Ми знову стали командою.

Я завагітніла Джеком, коли Райдеру виповнилося десять. Велика різниця у віці. Те, що, на думку більшості людей, мало зламати наш із Девідом шлюб. Але цього не сталося. Джекс зробив те, для чого був народжений. Зробив світ світлішим. Щасливішим.

Райдер обожнював свого молодшого брата. Серйозно ставився до своєї роботи захисника. Наша сім'я стала ідеальною, або настільки близькою до цього, наскільки це взагалі було можливо.

А потім Девід вийшов з дому, щоб купити пива. Йому хотілося охолонути, бо ми посварилися. Злегка, через якусь дурницю насправді. Я розлютилася, що він запізнився на вечерю. Він - через те, що повернувся додому до стервозної дружини після п'ятдесятигодинного робочого тижня.

Тому він пішов охолонути.

І більше не повернувся додому.

Досконалість вибухнула у мене перед носом.

- Гарного дня, любий, - сказала я Райдеру, не цілючи його в щоку, бо знала, що вже переборщувала зі словом "любий", коли висаджувала його перед будівлею "Середня школа Блек Маунтін".

Звичайно, вона не була схожа на звичайну середню школу. Цегляна кладка і гори, що слугували фоном, надавали їй атмосфери багатії приватної школи, за яку батьки платили тисячі доларів на рік. Учні носили шкільну форму. Як на мене, так ця форма більше пасувала для Гогвортса, а не для середньої школи в маленькому американському містечку. З іншого боку, Блек Маунтін був не зовсім звичайним маленьким містечком. У Блек Маунтін були найкрасивіші краєвиди,

які я коли-небудь бачила, і найбагатші сім'ї, які я коли-небудь знала. Знову ж таки, це ні про що не говорить, оскільки я народилася в сім'ї "синіх комірців"⁷ і ніколи не спілкувалася з елітою. З елітою, яка відправляла своїх дітей сюди, до цієї відомої школи з бездоганною репутацією та щонайменше п'ятьма "Рендж Роверами" на парковці в будь-який час доби.

Навчатися в цій школі було непросто, програма була розроблена таким чином, щоб кожен учень міг вступити в будь-який університет "Ліги Плюща"⁸, який йому сподобався. Завжди думала, що все це занадто і, звичайно ж, ніколи не говорила про це вголос. Девід сам ходив у цю школу. Його батьки були великими спонсорами. Навчання тут перетворювалося на спадщину. Йшлося про престиж. Про "зовнішній вигляд" сім'ї. Просто ще один аспект нашого способу життя, ретельно продуманий, як і "Рендж Ровер", на якому я їздила. Як і сумочка за три тисячі доларів на задньому сидінні, діаманти у вухах, кросівки за триста доларів на ногах, блискуча обручка, яку я не знаходила в собі сил зняти. На мені були великі дизайнерські сонцезахисні окуляри на випадок, якщо комусь спаде на думку підійти до машини, поки я висаджую сина.

Райдер був не з тих підлітків, які соромляться любити свою матір. Ми були друзями. Добрими друзями. Протягом кількох місяців після смерті Девіда я ставилася до нього більше як до друга, ніж як до сина. Це був гріх з мого боку - перекласти занадто багато свого дорослого горя на плечі підлітка. Нехай вони були широкими і сильними, але вони не призначалися для того, щоб тримати вагу його зламаної матері-напівалкоголички. Я намагалася щосили тримати спину прямо і бути опорою цієї сім'ї, якою був Девід. Я намагалася бути тією матір'ю, якою була колись.

Хіба "колишня я" не робила всього цього? Хіба не займалася о п'ятій ранку, щоб підтримувати тіло в тонусі, поки домочадці ще спали? Не вивчала всі нові дієти, що сприяють розвитку мозку, і не збирала шкільні обіди відповідно до рекомендацій? Щоправда "колишня я" не перебувала в батьківському комітеті, бо не була такою сучкою. Я готувала своєму чоловікові каву. Цілувала його на прощання. Робила йому мінет раз на два тижні. Я водила молодшого сина на ті заняття, на які він записався цього місяця. Стежила за тим, щоб мій старший син розвивався, щоб йому було комфортно - у будь-якому разі в ті дні мені не доводилося докладати багато зусиль для його виховання. Я наповнювала комору, керувала нашими фінансами, бо нізащо не стала б однією з тих дружин, яка не мала б уявлення, що її багатий чоловік або по вуха в боргах, або розтрачує чийсь

⁷ "Сині комірці" (англ. blue collar workers), соціально-професійні групи працівників фізичної праці, зайнятих у промисловості. На противагу білим комірцям, зайнятим нефізичною, конторською працею, "сині комірці" - це робітники різної кваліфікації, які працюють у промисловості та сфері послуг.

⁸ "Ліга Плюща" складається з восьми найстаріших університетів США - Гарвардського університету, Єльського університету, Принстонського університету, Пенсільванського університету, Колумбійського університету, Корнельського університету, Дартмутського коледжу, Браунівського університету.

гроші. На щастя, Девід не робив ні того, ні іншого, а я сама вела успішний акаунт у соціальних мережах і блог.

Щовечора я випивала келих вина за вечерею.

Іноді два.

Іншим разом цілу чортову пляшку.

Я плакала тільки один раз, сидючи на підлозі величезної, викладеної плиткою ванної, і вода змивала мої сльози, а її шум заглушав ридання. Мої сини не знали, що я сумувала після смерті батьків і не бачили тріщин у шлюбі, які ми з Девідом спиритно залатали за допомогою дуже дорогого психотерапевта. Ми обидва хотіли дати нашим хлопчикам реалістичний погляд на світ, що виходить за рамки їхніх привілеїв, і, безумовно, не хотіли проектувати на них гору наших проблем.

Але Девід взяв і зруйнував усе це, померши, тож усе пішло прахом.

- Не забудь, що сьогодні батьківські збори, - сказав Райдер, повертаючи мене в сьогодення.

Я сама відвозила його до школи, бо він тільки нещодавно отримав права і ще не сів за кермо машини Девіда, що стояла в авто-майстерні. Машина перебувала на ремонті вже бозна-скільки часу, бо, незважаючи на цілих три бари в місті, клятий механік був тільки один.

- Звісно, я не забула, - збрехала я.

Чорт би побрав ці батьківські збори за участю вчителів. Я до біса ненавиділа їх. Зазвичай їх відвідував Девід. Він був щасливий піти й поспілкуватися з випускниками Блек Маунтін, пройтися коридорами, зануритися в ностальгію.

Як завжди, мій син відчув моє занепокоєння. Щось промайнуло в його очах. Він глянув у бік будівлі, де юрмилися учні в акуратно випрасуваній формі та з дизайнерськими шкільними сумками.

- Мамо, тобі не обов'язково приходити.

Я перевела погляд на свого хлопчика. На свого сильного, чуйного, прекрасного сина. Він дивився на мене з ніжністю, любов'ю і з надто великою мудрістю в очах для хлопця його віку.

- Звісно, я маю піти, - сказала я, надаючи силу своєму голосу. - Мені потрібно знати, яких учителів доведеться підкупити, щоб ти вступив до коледжу, - підморгнула я.

- Ти можеш заощадити на хабарах, щоб оплатити приватну охорону, яку тобі доведеться найняти, щойно бабуса дізнається, що я не збираюся вступати до коледжу, - відповів Райдер.

Я посміхнулася, уявивши собі, якою вона буде незадоволеною, дізнавшись, що її геніальний онук за рік не піде вчитися в університет Ліги Плюща.

Через рік.

За рік мій прекрасний син стане достатньо дорослим, щоб записатися в армію - навряд чи, адже він був пацифістом і волелюбним - і голосувати, чому він

був невимовно радий. Уже зараз він був політичним активістом, і я стояла поруч із ним на багатьох парадах і акціях протесту.

Через рік він кине мене. Ну, не кине, якщо вирішить, що ще мені потрібен. А мені він був ох як потрібен. Але бути матір'ю - це не егоїстично триматися за своїх дітей, не дозволяючи їм побачити світ і реалізувати свій потенціал.

- Я розберуся з твоєю бабусею. Не хвилюйся, - сказала я йому.

Ми з Девідом просто ігнорували його матір, коли вона розповідала про свої стосунки з деканом Єльського університету або з приймальною радою Принстона. Я - бо не хотіла вести розмову на цю тему, коли могла натомість пити мартіні, а Девід - бо все ще сподівався, що небажання Райдера вступати до коледжу було "непростим періодом". Того разу він уперше вжив це слово стосовно нашого сина. Девід довіряв судженням Райдера і його впевненості в собі, коли син відкрився нам у чотирнадцять років, і стояв поруч із нами на кожному марші. Але історія з коледжем була чимось укоріненим у блакитній крові Девіда, і йому було важко від цього відмовитися.

І ось тепер, коли Девід помер перш, ніж встиг сказати своїй матері, що Райдер не вступить до коледжу, мені доведеться виконати це "чудове" завдання самій.

- Просто щоб ти знала - тобі заборонено фізично нападати на шістдесятирічну жінку, - сказав Райдер, забираючи свій рюкзак. Теж дизайнерський, бо я любила дизайнерські речі.

Я зітхнула.

- Я б ніколи цього не зробила, - сказала я з удаваною невинністю.

Він посміхнувся своєю батьківською посмішкою, яка різала мене по серцю, і нахилився, щоб поцілувати мене в щоку

- Побачимося пізніше. Люблю тебе.

- Я теж тебе люблю, - відповіла я, намагаючись, щоб мій голос звучав рівно.

Намагаючись зберегти стабільність у своєму житті.

- Хочеш, я піду з тобою? - запитала моя сестра Алексіс, притулившись до одвірка гардеробної, спостерігаючи за тим, як я закінчую наносити макіяж.

Сама гардеробна була просто мрією - більша, ніж більшість ванних кімнат, і була зроблена за моїм індивідуальним замовленням на мій тридцятий день народження. Стіни повністю білі, одна з них була відведена під полиці з сумочками. Ще одна стіна призначалася для полиць із взуттям. В острів посередині були вбудовані висувні ящики для прикрас, дизайнерських сонцезахисних окулярів і шарфів. У кутку стояло м'яке крісло і туалетний столик із дзеркалом у золотій оправі і мармуровою поверхнею, заставленою дорогою

косметикою, парфумами і лосьйонами, яких вистачило б на заставу за пристойний автомобіль.

Речі, про які колись тринадцятирічна я, яка народилася в сім'ї простих робітників, могла тільки мріяти. Речі, які я думала принесуть мені щастя. Але щастя приносили не красиві речі. Відсутність єдиної невід'ємної людини в моєму житті зробила щастя неможливим.

До того, як Девід помер, я обманювала себе, думаючи, що красиві речі можуть зробити життя красивим. Що ретельно створений Instagram щось означає. Що сяюча білозуба посмішка відкриє всі двері. Я була дуже хороша в усьому цьому, обставляючи своє життя так, щоб воно виглядало бездоганним для всіх, навіть для мене, доти, доки не придивилася досить уважно і не побачила тріщини.

Зараз же в моєму житті не залишилося нічого, крім тріщин і фрагментів прекрасної брехні.

- Ні, - відповіла я, подаючись вперед до дзеркала, щоб підфарбувати губи.

Рожево-ліловий нюд. Ідеальний відтінок для моїх губ з ін'єкціями філерів. Я підфарбувала їх тільки вчора, у першу річницю смерті Девіда. Вчора закінчився мій дедлайн. Я дала собі рівно рік на те, щоб розвалюватися на частини, не мити голову протягом двох тижнів, грубити сусідам, не відчиняти двері, коли приходила моя свекруха, і відгородитися від світу, де не було моїх синів і моєї сестри. Тієї, що приїхала два дні тому, щоб не залишати мене на самоті в цей знаменний день.

Алексіс нічого не сказала про різку зміну в моїй зовнішності, не прокоментувала мій розгладжений ботоксом лоб і розпухлі губи. Це було не в її стилі. Вона приготувала моїм хлопчикам вечерю - якусь корисну гидоту, що стала шоком для наших організмів, але смачну, напевно, я не знала, бо не пробувала.

Минув рік, і я повернулася до своєї дієти, суть якої полягала в тому, щоб їсти якомога менше їжі. Такі дієти шкодили здоров'ю, і я б не сиділа на ній, якби в нас була донька, бо нізащо не стала б показувати подібні нездорові стосунки з їжею та тілом дівчинці-підлітку, в якої й так вистачало б приводів для переживань.

Хай там як, у мене було два сини, які їли так, немов їжа ось-ось мала вийти з моди, взагалі не заморочуючись тонким балансом між харчуванням і перекосом ваги, через який ти не можеш влізти у свої вузькі джинси.

Чорт, я була рада, що у нас із Девідом не народилася донька.

Побризкавши на себе "Шанель", я знову поглянула на Алексіс.

- Хоч би як мені хотілося, щоб ти пішла замість мене і прикинулася мамою Райдера, думаю, мені буде корисно знову повернутися до колишнього способу життя.

Я влізла в пару мюлей від Джиммі Чу на шпильках, які не зовсім підходили для походу на батьківські збори. Більшість "крутих матусь", однією з яких я колись була, носили шалено дорогі кросівки або мокасини від Гуччі. Але я вирішила, що

мені необхідні підбори. Вони мали стати моїм новим фірмовим знаком. Щось незвичайне, непрактичне, а головне - болюче.

Вбрання я вибрала повністю біле - відкритий бунт проти думки, що я повинна носити чорне до кінця своїх днів, незважаючи на свої бажання. Білі штани, зшиті на замовлення, заправлена в них шовкова майка. На шії висів діамантовий чокер, що кричав про багатство і знову ж таки недоречний на батьківських зборах. Але я відправляла свого молодшого сина до школи в смокінгу, тож усе нормально.

- Ти - хороша мати, - сказала Алексіс у відповідь на те, що я залишила недомовленим.

Що я підвела своїх хлопчиків за минулий рік так, як уже не виправити.

Я схопила сумочку - бежеву сумку від Шанель, "подарунок" від Девіда, коли народився Джекс - а потім подивилася на сестру.

- Тобі не обов'язково брехати мені, дитинко. Я знаю, яким була батьком. Якби не ти, мої діти харчувалися б курячими нагетсами і будь-яким іншим фастфудом, що я замовляла

Не дивлячись на неї, я сунула помаду в сумочку

- Не кажучи вже про те, що я жодного разу не згадувала слово "домашнє завдання" ні за кого з них відтоді, як усе сталося. Наскільки знаю, вони могли б завалити навчання. Я не відкриваю пошту, просто викидаю її. Єдина причина, через яку ми оплачуємо рахунки, - це те, що Девід щомісяця переказував гроші на прямі депозити. Якби не це, нам би давно відключили воду та електрику.

Тягар того, якою жахливою та егоїстичною я була весь минулий рік, швидко і фатально ліг на мої плечі.

- Припини, - твердо сказала Алексіс і підійшла до мене. - Ти зазнала важкої втрати. Невимовну. Твої сини втратили батька. Твій світ завалився. Тому те, що ти не готувала їм довбані яблучні часточки, не перетворює тебе на жахливу матір. Те, що ти з посмішкою дозволяєш Джексу ходити до школи в його смокінгу, робить тебе чудовою мамою. Ти дозволяєш Райдеру йти своїм шляхом, тоді як багато батьків спробували б змінити його. Ти виростила хлопчиків, які обіймають свою маму, кажуть їй, що кохають її, і роблять домашнє завдання, незважаючи на те, що вона не нагадує їм про це, тому що вони хороші.

Сестра зробила паузу, окинувши мене поглядом з таким розумінням, яке буває тільки в того, хто став твоїм найкращим другом на все життя. Звичайно, у нас траплялися сварки, але ми були нерозлучні відтоді, як вона народилася.

- Я знаю, що ти експерт у царині емоційного саморуїнування, і знаю, що не надто прислухаєшся до моїх слів, але все одно скажу, - продовжила Алексіс. - Я продовжуватиму нагадувати тобі, що ти хороша людина і хороша мати, яка переживає жахливий період у житті. - Вона подивилася вниз. - І ти робиш це в до біса приголомшливих туфлях.

Я слабо посміхнулася.

Сестра мала рацію. Якими б приємними не були її слова, вони відскочили від нової жорсткої мене. Мені доведеться примиритися зі своєю ненавистю до себе, зі своїм розчаруванням у собі за цей рік.

Що було, те було.

- Знаєш, тобі не обов'язково туди йти, - сказала Алексіс, повторюючи слова Райдера, сказані цього ранку, тим самим стурбованим тоном.

Ах, якби тільки це могло стати правдою. Мені дуже, дуже не хотілося йти коридорами, де колись ходив підліток Девід. Не хотілося сидіти навпроти вчителя в статусі матері-одиначки. Ні, у статусі *вдови*. Попри майстерно нанесений макіяж і ботокс, цей ярлик буде вкарбований у моє чоло. І не тільки через усе це, а й через мої дії торік - неналежні для члена комітету з проведення заходів у Блек Маунтіні - у якийсь момент я відмовилася бути його членкинею, надіславши електронного листа, сповненого ненормативної лексики.

Я більше не брала участі в нашому маленькому гуртку, де Джекс із самого початку не любив грати. Ми з Девідом вирішили, що йому потрібне спілкування не тільки з його найкращим другом Волтом, вісімдесятирічним сценаристом на пенсії, який жив через дорогу. Спочатку я думала, що він педофіл або хворий, якщо задовольняється товариством дитини, але виявилось, що це був просто самотній, багатий старий, який віддалився від своєї сім'ї та друзів. Цей дідусь курих сигари, не фільтрував свою мову, пив віскі з кавою і розповідав моєму синові про старі фільми. Девіду він подобався. Щосереди вони втрюх влаштовували "кіновечори у Волта". Ми ж із Райдером влаштовували марафон "Справжніх домогосподарок". Яким би мачо не був мій син, він не звертав уваги на будь-які стереотипи про підлітків-геїв, за винятком тих випадків, коли справа стосувалася реаліті-шоу на телебаченні. Що, звісно, робило мене безмежно щасливою, бо Девід вважав це шоу низькопробним і відмовлявся перебувати в кімнаті, якщо я його дивилася. Уся наша система працювала чудово.

Джекс не дуже тішився, коли на зустрічах гуртка доводилося грати з пластиковими іграшками і брати участь у "посередніх" іграх, але він терпів, зціпивши зуби. Потім, коли він втратив батька, я вирішила, що моєму синові й так доведеться багато чого терпіти до кінця свого життя без батька, тож якщо він не хоче гратися з багатенькими шмаркачами-сопливами дітками, то йому, чорт забирай, і не доведеться. Можливо, я якраз і сказала щось на кшталт цього одній із нахабних матусь, яка не бажала приймати відмову. Вона намагалася прочитати мені лекцію про те, як важливо, щоб у Джекса було хороше коло спілкування, особливо тепер, коли він втратив батька. Так що, з моєї точки зору, вона це заслужила. Зараз я була в чорному списку і мене це цілком влаштовувало.

Приблизно те саме сталося з рештою стервозних матусь в Академії Блек Маунтін, за винятком Марлі, моєї єдиної подруги, яка не була в групі мам. Її син був ровесником Райдера. Вона переїхала в Блек Маунтін із Нью-Йорка незадовго до смерті Девіда. Марлі керувала успішною косметичною компанією, продукція якої призначалася для кольорових жінок, після того як вона виявила, як мало

варіантів косметики для них існує на ринку. Вона була зухвалою, модною, незалежною і не збиралася вписуватися ні в яку "групу крутих мам". Вона мені відразу сподобалася. Ми не були особливо близькими, тому що я все ще поводитися як глянцева матуся з Instagram, що не особливо подобалося Марлі, але, коли я напівголосно назвала одну з "крутих матусь" - "тупою сукою", вона вирішила, що я їй подобаюся.

Марлі не стала надсилати квіти, коли помер Девід. Вона надіслала кошик із випивкою, продукти зі своєї лінійки і пропозицію скласти компанію - спокійну, без жодних клішованих обіцянок і без осуду, якщо пропозицію не приймуть. Я не прийняла її пропозицію, але вона все одно незмінно надсилала кошик із випивкою щомісяця. Навіть після того, як зі смаком підібрані квіткові композиції та кошики з фруктами від інших людей вичерпалися. "Друзі", що були в мене впродовж багатьох років, перестали надсилати такі речі, бо я не відповідала на їхні телефонні дзвінки та не надсилала листів подяки, а жінка, яку я ледь знала - ні. Це показало мені багато чого з того, що я вже знала. Що переважна більшість моїх подруг - фальшиві стерви. Усе б нічого, якщо врахувати, що я теж була фальшивою стервою, але тут життя змусило мене стати справжньою.

- Мені справді потрібно піти, - сказала я Алексіс. - Я маю знову стати матір'ю, якою була раніше. Або хоча б навчитися краще прикидатися.

Я поцілувала її в щоку.

- Я постараюся не затримуватися, але якщо тобі зателефонують і скажуть, що мене заарештували за те, що я вдарила чийсь матір, номер хорошого адвоката є в блокноті біля телефону.

Вона посміхнулася.

- Зрозуміла. Люблю тебе.

- Люблю тебе, - сказала я у відповідь.

У цьому будинку існувало правило: якщо хтось ішов, ці слова виголошували останніми. Оскільки я кричала Девіду абсолютно протилежне, перш ніж він назавжди пішов із нашого життя.

- Ти зможеш це зробити, - прошепотіла я, дивлячись на скупчення цегляних будівель.

Парковка була переповнена, тому що я запізнилася. Усі машини були новими, химерними і дорогими. Моя машина нічим від них не відрізнялася, оскільки Девід оновлював наші автомобілі кожні п'ять років або близько того. Коли ми тільки одружилися, мені це здавалося божевіллям, але я знала завдяки його одязі, годиннику і машині, на якій він їздив у коледжі, що він був багатий.

Я не знала, що таке багатство. Ми ніколи не були бідними, хоча я була впевнена, що в наших батьків було багато турбот і суперечок про гроші. Але ми їх не чули. Ми бачили тільки щастя, любов і сміх, навіть якщо щось із цього було фальшивим.

Обидва мої батьки працювали не покладаючи рук, щоб відправити нас з Алексіс до приватних шкіл, які вони не могли собі дозволити. Моя мати отримала ліцензію ріелтора, щойно вони зрозуміли, скільки це приносить грошей. Мій батько працював понаднормово на фабриці, де трудився відтоді, як я себе пам'ятаю.

Вони вчили нас гарних манер, дотримуватися охайного зовнішнього вигляду, поваги до старших. Як розумно поводитися з грошима - ми з сестрою одразу влаштувалися на роботу після школи, щойно нам виповнилося шістнадцять. Коротше кажучи, вони були чудовими батьками, які наповнювали наше життя коханням і щастям та дбали про те, щоб ми здобули достатньо гарну освіту, щоб вступити до коледжів Ліги Плюща на стипендію.

Вони встигли побачити, як я вступила до Гарварду, познайомилася з Девідом і народила їм онуків. Вони підтримували мене, навіть якщо були трохи розчаровані тим, що я витратила роки, ставши матір'ю-домоседкою замість того, щоб наполегливо працювати й будувати успішну кар'єру.

Мати. Титул, який я носила майже два десятиліття. Він не зовсім мені пасував, оскільки я завжди сумнівалася у своїх материнських здібностях, але вже точно був кращим за "матір, що овдовіла".

Як я до цього докотилася

Тепер я сиділа в машині, переповнена гнівом і сумом.

Усе зводилося до одного єдиного спогаду, який раптово атакував мене своєю ясністю.

Тепер усі мої спогади були саме такими. Атакуючими. Колючі думки, що проливають кров, не знають пощади, дражнять мене тим, що Девід тепер існував тільки в моїй уяві і на фотографіях, що висіли на стінах.

Я втупилася на ледве помітний, але виразно видніється знак "плюс" на паличці, на яку щойно помочилася. Рука тремтіла. Я вся тремтіла. У голові утворився вакуум від страху.

Вагітна.

Я не могла завагітніти, бо приймала таблетки.

Ми були обережні.

Звичайно, ми говорили про дітей, як, гадаю, робила кожна закохана пара, плануючи спільне майбутнє, сидячи в кімнаті гуртожитку коледжу. Але заводити дітей ми збиралися тільки після того, як я закінчу університет і влаштуюся на роботу в шановану газету, а Девід закінчить юридичний коледж і присвятить багато часу практиці.

Якоїсь миті ми б одружилися, незважаючи на те, що його матері, найімовірніше, було б що сказати з цього приводу. Зустрівши мене одного разу, вона відчула в мені середній клас і задерла ніс. Звісно, будучи стовпом хороших манер, вона була груба тільки у ввічливій манері багатой жінки. Я нічого не сказала Девіду, але в цьому не було потреби. Він у люті покинув їхній маєток - так, маєток - і пригрозив, що не запросить її на весілля, якщо вона ще хоч раз так зі мною поводитиметься.

На весілля в сенсі на "наше весілля".

Його люті і пристрасть до мене мали такий сексуальний вигляд, що я змусила його зупинитися, і ми трахалися на узбіччі дороги.

Минуло шість тижнів, і ось я дивилася на знак "плюс", який символізував, що всі наші ретельно продумані плани згоріли дотла.

- Я... я запишуся на прийом до "Центру планування сім'ї", - прошепотіла я.

Мені не хотілося позбуватися цієї істоти, що росте всередині мене, створеної з любов'ю і пристрастю, і в якій напевно були б очі Девіда. До цього самого моменту я не уявляла себе матір'ю, і туга за цією маленькою дитиною накрила майже нудотна. Але на мене чекав ще один рік навчання в коледжі. Після мені довелося б витратити багато годин, щоб знайти роботу і зробити собі ім'я. Девід навчався в коледжі на юриста. Ми планували вирушити в подорож Європою влітку перед його вступом до університету. Не кажучи вже про те, що народження дитини стало б ляпасом моїм батькам, які так старанно працювали і стільком пожертвували заради того, щоб моє життя було кращим, ніж у них. І я думала, що "завагітніти" ще до закінчення коледжу - це не те життя, яке вони для мене хотіли.

- Що? - прошепотів із жахом Девід.

Я відірвала погляд від маленького плюсика і подивилася в обличчя чоловікові, якого любила найбільше на світі. І жахнулася, побачивши те, що було в його очах. Вони мерехтіли й таїли в собі той самий жах, що й вимовлене ним слово.

Девід поклав руку на мій живіт. Він був плоским, не показуючи жодних ознак того, що обіцяв тест. Нове життя. Опухлі щиколотки. Ранкова нудота. Материнство.

- У тебе буде моя дитина, - сказав він дуже тихо, із залізними нотками в голосі

Девід умів командувати і контролювати, не виходячи при цьому з себе. Він відвів погляд з мого живота і заглянув мені в очі.

- У нас буде дитина, - сказав він голосніше. - Ти закінчиш коледж. Ми одружимося. Я одягну тобі на палець каблучку з таким величезним каменем, щоб кожен чоловік у Блек Маунтін знав, що від тебе треба триматися подалі. Назавжди

Він підняв мою руку і поцілував безіменний палець.

- У нас попереду вічність, дитинко. Ми з усім розберемося. Все буде ідеально.

Але вийшло все не ідеально. Обіцянки про вічність рідко збуваються.

Його мати розлютилася. Вона була впевнена, що я спеціально завагітніла, щоб заманити Девіда в пастку. Упродовж кількох місяців між ними панувало холодне мовчання, аж поки вона не відступила, зрозумівши, що її єдиний син готовий назавжди відгородитися від неї, якщо вона й надалі поводитиметься відверто погано. Тож вона вибачилася, обмежившись тонко завуальованими колючими зауваженнями й підриваючи мою репутацію за будь-якої нагоди.

Вона любила своїх онуків, по-своєму, наскільки могла, будучи за натурою холодною жінкою.

Я притиснула руку до живота, який став плоским завдяки тому, що я вбивала себе тренуваннями і майже не їла. Невеликі розтяжки були єдиним свідченням того, що там вирости два хлопчики. Від побожного торкання рук Девіда до мого живота не залишилося й сліду.

І ось зараз я сиділа в машині, дивилася на химерну школу нашого старшого сина і думала про те, що мені доведеться все життя розбиратися з усім лайном самотійно.

- Ти збрехав мені, Девіде, - прошепотіла я і вийшла з машини.

- Райдер надзвичайно здібна дитина, - сказала мені Емма Кенсінгтон, його вчителька англійської після того, як я сіла за стіл.

Вона була єдиною, хто не застряг на незручних співчуттях. Я оцінила це.

- Я справді вважаю, що в нього є талант до письменництва. У нього безумовно є пристрасть до цього. Його есе по Діккенсу - одне з найоригінальніших, яке я коли-небудь читала.

Я видихнула. Тепер можна було трохи розслабитися. Це була остання розмова з учителями на сьогоднішній вечір. Попри незручне спілкування у зв'язку зі смертю мого чоловіка, решта вчителів у переважній більшості випадків відгукувалися про нього позитивно. Крім учителя природознавства, але він був мудаком, а уроки природознавства - це взагалі повна нісенітниця.

Якимось чином Райдеру вдавалося підтримувати успішність і взагалі бути приємним підлітком після смерті батька та в розпал того, коли його мати була не в собі.

Я народила інопланетянина. Примха природи.

- Місіс Ленгмор? - запитала Емма.

Я зрозуміла, що впала у стан зомбі просто тут, у класі англійської мови свого сина. Очі небезпечно сльозилися, але я не могла зараз зламатися. Не тоді, коли доклала стільки зусиль, щоб узяти себе в руки. Дала обіцянку бути матір'ю, а не чорт знає ким.

Я прочистила горло.

- Його батько прищепив йому любов до літератури. Обом нашим синам. Він завжди мріяв, щоб один із них став сценаристом, а інший - режисером. Генератори творчості, - казав він.

Я випалила все це відносно рівним тоном. Я пишалася собою, оскільки вимовляння цих слів і спогад про ту розмову було схоже на відчуття кислоти, пролітої на шкіру. Девід не хотів, щоб наші хлопчики пішли його стопами. Не хотів, щоб вони стали схожими на всіх інших чоловіків роду Ленгморів, успішних юристів, які нескінченно працюють, щоб зробити цих багатих засранців ще багатшими.

Емма посміхнулася з легким жалем, на відміну від решти вчителів, які вдосталь нагодували мене лицемірним співчуттям.

- Думаю, ваш чоловік дуже пишався б Райдером.

Я кивнула, прикусивши губу.

- Так і є.

- У вас гарний син, - сказала вона вже м'якше. - Ви виростили добру й розумну дитину. Діти якимось більш стійкі, ніж ми.

Я знову кивнула, попрощалася і майже вибігла з кабінету, ледь не зіткнувшись із кимось у коридорі. З кимось, кого мені взагалі не хотілося бачити, не кажучи вже про те, щоб перебувати поруч. Це був друг Девіда - Мартін, який мені ніколи не подобався і який завжди витріщався на мої цицьки, коли Девід не бачив.

- Обережніше! - вигукнув Мартін, хапаючи мене за плечі, щоб підтримати, і не прибираючи рук навіть тоді, коли я знайшла рівновагу. - Бріджит! Як добре, що я зіткнувся з тобою. Нехай навіть у буквальному сенсі, - сказав він, стиснувши мої плечі.

Його посмішка була сліпучою, але занадто білою, занадто ідеальною. Його засмага була занадто фальшивою, що дуже забавляло Девіда. На ньому був кашеміровий светр, а під ним ретельно випрасувана сорочка. Слаксі. Дорогий годинник. Уніформа еліти.

Я відсунулася назад, так що він був змушений відпустити мої плечі.

- Мартіне, рада тебе бачити, - збрехала я, бо планувала пережити цей вечір, не спілкуючись з іншими батьками, друзями чи ворогами.

Я завжди вважала Мартіна жінконенависником, слизьким і зарозумілим, як до, так і після його розлучення. Мені не подобалося, як він дивився на мене, говорячи про жінок не те, щоб погано, але досить безсторонньо, щоб я зрозуміла, що не хочу залишатися з ним наодинці. Що я і робила.

Якимось чином у цьому величезному коридорі, де до цього юрмилися батьки, намагаючись не дивитися на мене, стало порожньо. Мартін окинув мене поглядом, викликаючи неприємні мурашки.

- Я теж дуже радий тебе бачити, Бріджит. Я думав про тебе.

Фу, гидота.

Я видавила із себе посмішку "йди на хрін", яку відточувала останні роки.

- Це так мило з твого боку. Якщо не заперечуєш, я маю повернутися до синів

Я спробувала обійти його, але Мартін завадив мені, спритно зробивши крок у мій бік у своїх тисячодоларових мокасінах.

- Я хотів зателефонувати тобі, - сказав він, знову окидаючи мене поглядом.

Я примружилася і підняла підборіддя.

- Не уявляю навіщо.

Мій тон зачепив його. Він перестав прикидатися милим і мерехтіння темряви в його очах підказало мені, що він не любить стервозних жінок. Йому подобалися пустоголові й покірні.

- Ну, ти живеш одна у великому будинку. Упевнений, тобі потрібна допомога. Думаю, що тобі потрібно відпочити. Ми могли б піти повечеряти

Він підійшов ближче, і я відчула запах його дорогого одеколону, який ображав мене і викликав блювотні позиви. Останній одеколон, аромат якого я пам'ятала, був одеколоном Девіда, а він усе зіпсував. Він крав запах мого чоловіка і замінював його своїм огидним і несмачним смородом.

Я ненавиділа його.

Ненавиділа його фальшиву засмагу, його гробаний светр. Мені захотілося зняти туфлю і встромити каблук у його гробану спітнілу шию.

- Ти серйозно до мене зараз клеїшся? - запитала я, насичуючи свій тон отрутою.

Мартін моргнув, підшукуючи якесь невиразне виправдання.

Я не дала йому такого шансу.

- Ви з Девідом раз на тиждень разом грали в гольф, і зараз ти клеїшся до його вдови на батьківських зборах. Господи Ісусе.

Він озирнувся на всі боки. Тепер у межах чутності з класів виходили люди. Його вуха почервоніли, очі звузилися. Збентежений і відкинутий жінконенависник був небезпечною істотою, але він анітрохи мене не лякав.

- Я всього лише запросив тебе на вечерю, - прошипів він. - Із ввічливості.

Я закотила очі.

- Ти намагався з'ясувати, чи зможеш знайти спосіб трахнути вразливу жінку, оскільки знаю, що ти хотів цього з моменту нашої першої зустрічі. Цього не станеться буквально через труп Девіда. Це станеться тільки через мій труп, і мене не здивує, якщо тобі це сподобається, ти, сопливе дрібне лайно.

Я вимовила останню фразу досить голосно, щоб її почули мої колишні друзі, після чого розвернулася і попрямувала до виходу.

Це була довга прогулянка під безліччю поглядів і перешіптувань, але мене це не хвилювало. Доти, доки прохолодне вечірнє повітря не кинулося мені назустріч. З таким самим успіхом воно могло б ударити мене в ніс. Моя машина стояла на іншому боці стоянки. Мав бути довгий шлях пішки. Батьки юрмилися навколо своїх машин за сотні тисяч доларів, немов на чортових батьківських зборах. Ні, я не змогла б пройти повз них, тримаючи голову високо піднятою. Тому повернула ліворуч, притулилася спиною до прохолодної цегляної стіни й заплющила очі.

Груди здавило, серце билось десь у горлі. Шкіра відчувалася гарячою і холодною одночасно. Я знала, мене ось-ось накриє панічна атака. Такі напади траплялися зі мною час від часу відтоді, як мені зателефонував лікар із лікарні й повідомив, що в Девіда стався серцевий напад у магазині.

У сорок років. У людини, яка бігала по п'ять миль на день і п'ять років тому виключила зі свого раціону червоне м'ясо.

Це відчуття, це непереборне відчуття паніки та відчаю було точно таким самим, як і тоді, коли лікар сказав: "Мені дуже шкода, але він не вижив".

Чи мине це коли-небудь? Чи я приречена вічно відчувати, що вмираю?

Двері відчинилися і зачинилися поруч зі мною, і я приготувалася до появи Венді або іншого члена моєї колишньої "сучої зграї".

Замість цього по бетону зацокали яскраво-червоні підбори.

- Дівчинко, це було приголомшливо, - сказала Марлі, широко посміхаючись.

Її губи були нафарбовані в той самий червоний колір, що й туфлі. Інша частина її вбрання відповідала уніформі нью-йоркської еліти. Усе чорне, вишукано зшите, неймовірно дороге. Її сумочка була такою ж. Марлі мала чарівний, невимушений і виразно такий вигляд, наче їй тут не місце. Ще вона виглядала неймовірно задоволеною.

- Ти все чула?

- Кожне чортове слово. І, чорт забирай, якщо цей мудак не заслужив цього, плюс удар коліном по яйцях. Він намагався підчепити мене відтоді, як я приїхала сюди. І навіть якби я зустрічалася з багатими білими хлопцями, я б і близько до нього не підійшла.

Я розсміялася. Майже щиро, але глухо, оскільки напад паніки відступав дуже повільно.

Марлі оглянула моє вбрання, потім пильно подивилася в обличчя.

- Гарний вигляд. Ні, не так, ти маєш чудовий вигляд.

Я слабо посміхнулася.

- Пробую нову фішку "прикидайся, поки в тебе не вийде" в Джиммі Чу, звісно. До речі, спасибі за випивку. І за косметику. Вона одна з найкращих, чим я коли-небудь користувалася. Вибач, що не скористалася твоєю пропозицією скласти компанію. Останнім часом з мене вона ніяка.

- Звичайно косметика ідеальна. Я не буду ставити своє ім'я ні на чому, крім найкращого, - відповіла Марлі. - Я подумала, що на тебе обрушиться шквал лаяннї, ніби вона хоч якось може пом'якшити горе. Вуглеводи допомагають багато в чому, але вони навіть близько не зачіпають того, через що тобі довелося пройти. Випивка теж не допомагає зцілитися, але вона заглушає біль. І тобі не потрібно вибачатися за те, що не запросила до себе додому ледь знайому людину, поки оплакувала втрату чоловіка.

Вона говорила все це в тій швидкій, нахабній манері, притаманній жителям Нью-Йорка, але в її словах звучала ніжність.

- Я й забула, як сильно ти мені подобаєшся, - сказала я з усмішкою.

Марлі посміхнулася у відповідь і потягнулася, щоб узяти мене за руки.

- А ти одна з тих розумних людей, які знаходять мене симпатичною, на відміну від натовпу тупиць, які думають, що я - груба сука і становлю для них загрозу, бо самотня і маю чудову дупу. - Вона рушила вперед, ведучи мене за собою. - А тепер дозволь мені провести тебе до машини, щоб на тебе не напали всі матусі скопом.

На нас ще кілька разів подивилися, але, схоже, Марлі була моїм лицарем на шпильках Prada, оскільки ніхто не наважився підійти.

Тож я впоралася. За мною позалицялися. Я образила одного з друзів Девіда. Можливо, завела нову подругу.

Ніщо вже не буде добре, але я виживу. У мене не було іншого вибору.

- Як пройшло? - запитала Алексіс, коли я увійшла на кухню.

У відповідь я підняла брови, вихоплюючи в неї келих із вином. Сестра усміхнулася, потягнувшись до шафки за іншим келихом.

- Настільки все погано?

Я кивнула.

- Настільки погано. Чорт, як же я ненавиджу деяких із цих стервозних, критичних, багатих матусь-сучок. - Я зробила ковток. - І також ненавиджу те, що все ще була б однією з них, якби Девід був усе ще живий.

- Що ж, поглянь на це з іншого боку. Ти все ще багата, і ти, безумовно, все ще стерва. - Алексіс підморгнула.

Я посміхнулася.

- Слава богу.

До кімнати увійшов Джекс у підтяжках і капелюсі.

- Мамо! - закричав він, підбігаючи до мене.

Я поставила келих якраз вчасно, щоб встигнути підхопити сина, міцно обійняти його і порадіти тому, що він усе ще біжить до мене. Я все ще могла взяти його на руки, вдихнути запах його волосся. У всьому цьому була закладена бомба уповільненої дії. Звісно, Райдер усе ще дозволяв мені обіймати його і цілував у щоку, коли я підвозила його до школи, але це було зовсім не так, як коли він був у віці Джекса.

- Привіт, малюк, - сказала я, опускаючи його на під. - Ти сумував за мною?

- Зовсім трохи.

І тут же емоційний удар у живіт

- О, невже мій маленький хлопчик росте і стає занадто крутим для своєї мами?

- По-перше, я молода людина, а не хлопчик, - сказав Джекс. - По-друге, я, безумовно, крутий, але ніколи не буду занадто крутим для своєї мами. Я навіть дозволю тобі жити зі мною, коли в мене буде своє житло в Лос-Анджелесі, після того як продам свій перший сценарій, звісно.

Алексіс сховала посмішку за своїм келихом, а я прикусила губу, щоб стримати свою.

Райдер увійшов до кімнати, відірвавшись від свого телефону.

- Ти чув це, Райдере, чи ти був надто зайнятий, надсилаючи Джейку фотографії? - ласкаво запитала я.

Мій старший закотив очі на мою заяву. Він надто звик до того, що я говорю такі речі, і більше навіть не намагався сперечатися зі мною з цього приводу. Жодних веселощів.

- Чув що? Що ми нарешті помістимо тебе в психіатричну лікарню, про яку я дізнавався в інтернеті?

Я посміхнулася йому.

- Ні, твій молодший брат планує перевезти мене в Лос-Анджелес, щоб я жила з ним, коли він стане багатим і знаменитим сценаристом. Тобі доведеться проявити винахідливість, якщо хочеш отримати жаданий титул улюбленого сина.

Райдер схопив морквину з дошки, на якій Алексіс її різала.

- Мене цілком влаштовує бути номером два. Менше відповідальності, - сухо відповів він.

Я знизала плечима.

- Гаразд, я згадаю про твої слова напередодні твого дня народження.

Уся дражлива легкість покинула очі мого сина при згадці про його день народження.

- Мамо, ми не повинні влаштовувати свято.

Алексіс припинила ритмічно різати моркву, почувши голос мого сина. Біль, укладений у ньому.

Я повернулася до нього обличчям і обхопила руками його сильну шию

- Я хочу відсвяткувати твій день народження. Твій батько теж хотів би цього. І я не збираюся наймати якусь зубожілу групу з дев'яностих, щоб вона виступала на задньому дворі, як це роблять інші мами в Блек Маунтін. Ми обмежимося піцою, і я навіть дозволю тобі випити пива, - підморгнула я.

Він засміявся, вимучено, і я це ненавиділа

- Добре, мам, але ти ж знаєш, що тато потайки приносив мені пиво відтоді, як мені виповнилося п'ятнадцять.

Звичайно, я про це знала. Це була моя ідея.

Я насупилася і відступила назад.

- Ну, звісно, я про це не знала. Хороша мати безумовно поклала б цьому край.

Райдер потягнувся вперед, щоб стиснути мою руку.

- Ти не просто хороша. Ти - чудова мама.

Брехня, виголошена моїм старшим сином, була настільки переконливою, що я могла б повірити в неї, не знай, якою матір'ю я була насправді.

Але я знала.

- Мені б хотілося, щоб він зрадив мене, - видала я, потягуючи свій другий келих вина.

Ми повечеряли, потім сіли подивитися серію "Шіттс Крік⁹", після чого Райдер пішов до свого хлопця, а Джекс влігся в ліжку з книжкою Ернеста Гемінґвея.

Моя сестра підвела брови, роздивляючись мене поверх краю свого келиха. Вона пила, щоб насолодитися п'ятидесятидоларовою пляшкою, я пила, щоб прийти до тями. Я ледь відчувала смак цього вина. Мене б цілком влаштувало пійло і за десять баксів. Але люди, які пили багато дешевого вина, частіше вважалися алкоголіками, а ті, хто вживав дороге - знавцями. Або європейцями.

- Ти шкодуєш, що Девід тобі не зраджував? - запитала Алексіс.

Сестричка ще не говорила про те, коли повернеться в Чикаго, до свого нудного хлопця, до свого життя. Оскільки вона була дизайнером веб-сайтів - причому дуже успішним - вона могла працювати де завгодно, і мені подобалося, що вона приїхала, але я не хотіла тримати її тут тільки тому, що вона боялася того, що я повісуюся на душовій штанзі та перетворю своїх дітей на сиріт.

Я б ніколи так із ними не вчинила.

Або з собою.

Для цього я була занадто самозакоханою. А ось загрузнути в безодні горя і злоби, схоже, було для мене якраз.

Я кивнула.

- Так. Мені б хотілося, щоб після його смерті на світ вилізла якась його коханка з дитиною. Або щоб я знайшла в його комп'ютері щось викривальне. Щось, що змусило б мене його зненавидіти. Якби я його ненавиділа, мені було б набагато легше пережити його втрату.

Погляд Алексіс пом'якшився. Наповнився жалістю, щедро змішаною з сумом. З нас двох вона була молодшою, але чомусь завжди була більш практичною, особливо відтоді, як померли наші батьки.

- Мила, ненавидіти його після смерті було б так само важко, як і любити його.

Я здригнулася від правдивості її слів.

- Я ненавиджу його. За те, що він помер. За те, що залишив мене саму з двома хлопчиками, змушену мати справу з його гробом матір'ю і сучками в школі. За те, що мені тепер доводиться самій ухвалювати всі рішення в житті, які ми мали ухвалювати разом.

По моєму обличчю не текли сльози - я давним-давно виплакала їх.

Алексіс потягнулася, щоб стиснути мою руку.

- Я буду поруч і не дозволю тобі справлятися з усім самотужки.

Я втупилася на свою сестру.

- Мені б так хотілося, щоб зараз тут були мама і тато.

⁹ "Шіттс Крік" - "Шіттс Крік" - канадський телевізійний ситком, створений Деном Леві та його батьком Юджином Леві, що транслювався по телебаченню CBC з 2015 по 2020 рік.

Її очі наповнилися сумом.

- Так, мені теж. Хлопчики заслуговують бабусю і дідуся, які народилися не в надрах пекла.

Я засміялася, відчувши перерву в печалі.

Алексіс зустрічалася з моєю свекрухою на різноманітних сімейних заходах упродовж багатьох років, але побачила її справжнє обличчя лише після похорону, у день річниці смерті Девіда, коли та прийшла на вечерю, щоб "вшанувати пам'ять сина". Зазвичай вона поводитися якнайкраще, коли Алексіс була поруч, але, схоже, наслухавшись про мою поведінку за минулий рік і не вразившись нею, випустила кігті. До всього цього Алексіс лише побіжно недолюблювала її через відсутність лояльності до мене, але того дня можна було з упевненістю сказати, що вона дуже хотіла викликати священника, щоб той вигнав із моєї свекрухи нечисту силу.

- Дякую, - сказала я. - За те, що приїхала. За те, що прикривала мою спину. За те, що дзвонила мені щоранку, щоб розбудити. Ти найкраща сестра і найкращий друг, про якого я тільки могла мріяти.

- Я знаю, - відповіла Алексіс, з усмішкою потягуючи вино.

Я спробувала посміхнутися у відповідь. Зробила великий ковток.

Марлі мала рацію. Вино не могло нічого вилікувати, але воно добре допомагало заглушити біль.

- У тебе з'явився новий сусід, - сказала Алексіс, дістаючи пляшку води з холодильника.

Піт блищав на її обличчі так, що це було майже сексуально, а не огидно.

Проте зараз сестра викликала в мене огиду. Сьома ранку, а вона вже повернулася з пробіжки і схоже зовсім не страждала від похмілля після двох пляшок вина, випитих нами вчора ввечері. Я, з іншого боку, допивала третю чашку кави і ледь могла думати через головний біль. П'ять років між нами ніколи не були такими очевидними, як зараз.

Я з нетерпінням чекала, коли час наздожене її, коли метаболізм сповільниться, коли її циці й дупа обвиснуть, а на обличчі з'являться зморшки від віку і стресу. Негарно з мого боку, але останнім часом я почувалася бридко. Я заздрила тому, що в моєї сестри є молодість, інше життя, що в її грудях усе ще б'ється серце, а не просто купа перемеленої плоти.

Я не стала дивитися у вікно.

- О, так. Гендерсони з'їхали. Він зрадив її з хлопцем, що слідкував за їхнім басейном, або щось на кшталт цього. - Я байдуже махнула рукою.

Зазвичай я постаралася б дізнатися всі подробиці скандалу, аж до імені, віку і фізичної підготовки того хлопця, про якого йшлося. Хай там як, я втратила зв'язок

із лігвом гадюк, які прикидалися моїми подругами. Схоже їм набридла вся ця історія з "нещасною вдовою" вже через місяць після похорону Девіда. Я не засуджувала їх, вони були такими, якими були, і, найімовірніше, я б спробувала їх отруїти, якби вони продовжували приходити з фальшивим співчуттям і вином.

Моя сестра і мої хлопчики - це все, що мені було потрібно. І моя найкраща подруга Лідія. Вона провела місяць, засинаючи зі мною в одному ліжку, коли все сталося. Місяць був довгим терміном для Лідії. Вона була волелюбною фотографинею-мандрівницею, яка жила тим казковим життям, яким могла б жити я, якби не залетіла і не вийшла заміж.

Не те щоб я заздрила.

Принаймні, не так уже й сильно.

Вона дзвонила щодня, обіцяла, що кине все і приїде в Штати, якщо мені знадобиться. Лідія не давала порожніх обіцянок, але я б ніколи не змусила її їх виконати. Вона була одним із найталановитіших фотографів, яких я коли-небудь зустрічала, і була сліпуче щаслива, коли закарбовувала на своїх знімках світ. Коли вона цього не робила, в ній пропадало світло. Я не збиралася відповідати за те, що моя єдина подруга у світі - та, яка не зобов'язана була бути моєю подругою, бо була моєю родичкою - позбулася своєї улюбленої справи. Може, я й була егоїстичною і хандрящою, але не настільки поганою.

- Він сексуальний, - сказала Алексіс, розтягуючи це слово, як якась дівчинка-підліток.

Чорт забирай, як же я рада, що в мене немає доньки. Алексіс усе ще дивилася у вікно, а я все ще намагалася прокинутися і згадати, що маю зробити протягом дня.

Відвезти хлопчиків до школи. Повернутися додому. Поплакати у ванні. Оплатити рахунки. Спробувати зрозуміти, як жити далі, як заробляти гроші, бути продуктивним членом суспільства, а не сукою, що загрузла в горі. Забрати хлопчиків зі школи. Відвезти їх на будь-яке спортивне тренування, яке проходилося сьогодні. Приготувати, можливо, посередню вечерю, або сподіватися, що Алексіс її приготує. Укласти свого молодшого сина спати. Почекати, поки старший зникне з поля зору, і випити достатньо вина, щоб впасти в безпам'ятство на кілька годин. Насичений графік, де немає місця на підглядання за новим сусідом, якого я не стану вітати свіжоспеченим печивом. Безліч нудьгуючих домогосподарок із задоволенням зроблять цю роботу за мене.

- І в нього є донька, - продовжила Алексіс. - Вона мила. - Пауза. - І я більше нікого не бачу, ні дружини, ні чоловіка... У мене чудовий гей-радар, і вигляд цього чоловіка буквально кричить про те, що він гетеросексуальний "поганий хлопець" із великим членом.

Я підняла брову, дивлячись на Алексіс. Так, може, вона і займалася спортом, пила корисні смузі і була маленькою примхою природи, але лихословила немов старий моряк.

- Ну, тоді повний вперед, - сказала я їй, махнувши рукою. - Біжи туди рискою і покрути своєю зухвалою маленькою попкою в нього перед носом. Можливо, ти навіть захочеш стати мачухою дівчинці-підлітку. - Я відхлебнула кави. - Але повір мені, жоден член цього не вартий.

Алексіс нарешті повернулася, що було добре. Мені не хотілося, щоб цей новий сусід побачив, як вона витріщається на нього, і дійшов якихось висновків.

- Ні вже, - сказала вона. - У мене є хлопець.

Я насилу втрималася від того, щоб не закотити очі. Хм, її хлопець. У химерному костюмі, з величезною кількістю гелю на волоссі і палицею в дупі. Він зовсім не пасував Алексіс, але вона, звісно, цього не помічала. Або не хотіла помічати. Цей хлопець був частиною її п'ятирічного плану. Добре вихований, зі стабільною роботою і прийнятною кількістю сперматозоїдів. Так, вона перевірила це перед тим, як зв'язати себе з ним зобов'язаннями. Романтика і пристрасть не йшли ні в яке порівняння з фінансовою безпекою і продовженням роду. Так, одну з нас точно підмінили при народженні. Але, незважаючи на те що зовсім не розуміла її, я любила свою сестру.

- Я бачила, як ти закотила очі, - сказала Алексіс, відводячи погляд від вікна.

- Я не заковувала очі.

- У тебе, як завжди, на все своя думка.

Я насупилася.

- Ти не можеш знати, що в моїй голові.

Якби вона могла зазирнути в мою голову, то давним-давно відправила б мене в психіатричну лікарню.

Алексіс зітхнула.

- Я знаю тебе, Брідж. І також знаю, що цей хлопець - саме те, що тобі потрібно.

Я відвернулася від неї, щоб налити ще кави й приготувати хлопчикам сніданок. Я планувала перетворитися на Джун Клівер замість цього... ким би я не була останнім часом, але ранок вислизнув від мене, тож замість запланованих млинців на моїх синів чекатимуть пластівці.

- Чоловік - це останнє, що мені потрібно, - сказала я, ставлячи тарілки на стійку.

- Тобі потрібно повернутися в стрій, - заперечила Алексіс.

Я повернулася до неї.

- Куди повернутися? У неглибокий басейн, доступний для овдовілих матерів двох дітей?

Вона насупилася, дивлячись на мене.

- Ти - знахідка для чоловіків.

Я усміхнулася.

- Так, крім вищезгаданого вдівства і дітей, мені більше нема чого додати, окрім того, що я невдала матуся-блогерка і посередній кухар.

- Ти на стадії переходу, - відповіла Алексіс, не вступаючи зі мною в суперечку з приводу "посереднього кухаря".

Моя сестра була ким завгодно, але точно не брехухою.

- Переходу, - повторила я. - Так, гарний спосіб висловити моє теперішнє життя.

Блог помирав повільною смертю. Повільною, тому що поширилися новини про мою трагічну втрату, і, само собою зрозуміло, що незнайомі люди в соціальних мережах висловили мені свою підтримку. Так мило з їхнього боку. Але у соціальних мереж був свій ресурс уваги. У горя є часові рамки. Я мала повернутися після своєї втрати з позитивним, надихаючим настроєм. Повинна була нафарбувати вії, попозувати для фото і написати якусь надихаючу промову про те, що Девід хотів би, щоб я продовжувала жити. Або якусь духовну нісенітницю. Я повинна була монетизувати своє горе.

Звичайно, я цього не зробила. Я була занадто зайнята душевним зривом.

Ми все ще перебували в більш ніж зручному становищі. Девід був партнером у юридичній фірмі, заробляв великі гроші, умів економити й інвестувати. У нього також був трастовий фонд, за яким, як була впевнена його мати, я полювала, коли ми тільки почали зустрічатися. Вона хотіла, щоб ми уклали шлюбний контракт, і я із задоволенням підписала б його, показавши їй середній палець, але Девід відмовився. Він регулярно протистояв своїй матері, спростовуючи стереотип "багатий син, вихований матір'ю-чудовиськом, який підкорявся всім її вимогам".

Тож із рахунками, оплатою навчання хлопчиків, їхніми коштами на коледж у нас усе було гаразд. Мені не потрібно було працювати, якщо я не хотіла. А я справді не хотіла. Мені хотілося згорнутися калачиком у своєму ліжку і спати до кінця своїх днів. Хотілося збожеволіти, бо божевілля приносило певний комфорт. Тебе не мучили проблеми реальності. Але існувало дві категорії людей, які не могли збожеволіти. Бідні люди - бо їм потрібні були гроші на розкіш божевілля, - і матері. Матері-одиначки не могли дозволити собі такої розкоші. Покинути двох хлопчиків, яких любила більше за життя, - не те, що б я зробила, хоч би якою паршивою матір'ю була.

Тож мені треба було придумати, як, чорт забирай, жити далі. Я нізащо не змогла б позувати для фотографій в Instagram і розміщувати посилання на "мастхеви" з розпродажу в Nordstrom. Мені доведеться переключитися на щось інше.

- Бріджит?

Я сіпнулася, розплескавши молоко, яке наливала в пластівці Райдера. Алексіс дивилася на мене з легкою тривогою, що постійно хлюпалася в її очах у перші місяці після смерті Девіда. Тривогою, яка зараз з'являлася в її очах набагато рідше.

Я відкрила рота, щоб сказати те, що могло б запевнити сестру в тому, що я не божеволю, - хто б знав, що саме, - але, на щастя, до кухні увійшов мій син. На

ньому була біла, випрасувана сорочка - судячи з усього, він сам її випрасував, бо я точно її не прасувала, - підтяжки і чіноси.¹⁰

Він кинув погляд на безлад, який я намагалася прибрати

- Я не хочу пластівці, - заявив він.

Мій молодший, як правило, не особливо вередував і вередував. Та й узагалі жоден із моїх хлопчиків не був вибагливим. Це дивувало нас із Девідом до глибини душі, оскільки в дитинстві ми обидва були тими ще капризулями.

- Добре, тоді чого ти хочеш?

- Сигару і чашку міцної чорної кави, - з незворушним виглядом відповів мій восьмирічний син.

Якби я не звикла до подібних заяв у поєднанні з таким вбранням, я б виплюнула свій ковток кави на наш кухонний острів із білого мармуру. Але я чула подібні прохання вже рік, тож змогла втримати в роті гарячу рідину і навіть усміхнутися, побачивши, як Алексіс делікатно поперхнулася своїм смузі.

Гострий і сліпучий біль спалахнув у мене в животі в момент, коли я зрозуміла, як сильно мені хочеться, щоб Девід сидів тут, на кухні, намагаючись зберегти незворушний вираз обличчя після подібної фрази з вуст нашого молодшого "дива природи".

- Ну, у мене закінчилися сигари, тож тобі доведеться обійтися без них, - відповіла я, намагаючись, щоб голос звучав спокійно.

У цю мить у кімнату ввалився Райдер із розпатланим волоссям кольору опівночі, сорочкою, одягненою шиворіт навиворіт, і похмурим виразом обличчя. Мій старший не був жайворонком. Весь у мене.

Райдер мовчки потягнувся за кухлем і налив собі кави.

- Але в мене є кава, - сказала я Джексу. - Однак у мене будуть неприємності з поліцією, якщо я дозволю своєму восьмирічному синові спробувати її. Вибач, приятелю.

Джекс насупився.

- Чи існує поліція для мам?

- Звісно. Вони тусуються перед школою в дорогих шмотках, сонцезахисних окулярах і з лате з мигдальним молоком у руках.

Алексіс засміялася.

- Чому тоді Райдеру можна пити каву? - запитав Джекс, не ставши канючити - такого він собі не дозволяв, - а просто поставив серйозне запитання.

Я глянула на свого сина-зомбі. Або, точніше, глянула на нього знизу вгору. У якийсь момент Райдер став вищим за мене. З підлітками таке трапляється. Вони втрачають усю незручність, пов'язану з довгими кінцівками, і стають м'язистими, гарними і занадто мужніми для своєї матері.

¹⁰ Чіноси - це штани зі стовідсоткової бавовни, завужені донизу, з ґудзиками на ширінці замість замочка, скошеними кишнями спереду і прямими, врізними ззаду.

Цікаво, Девід одного разу теж би подивився на свого старшого сина знизу вгору? Я не могла згадати, наскільки високим він був або наскільки вищим за мене.

Я глянула на Джекса, який все ще чекав відповіді на своє запитання.

- Тому що Райдер уже виріс до максимуму. Кава уповільнює ріст. Тож, поки ти не станеш таким же високим, як твій брат, тобі доведеться пити апельсиновий сік, мій юний друже.

Я посунула миску з пластівцями й апельсиновий сік через весь острів до барного табурета, де Джекс зазвичай снідав. Два роки тому я зробила фотографію з ним на цьому стільці, і компанія розпродала такі ж табурети у своєму магазині за один день. Дивний спогад про той час, коли я вважала той знімок поворотним моментом у своєму житті.

Джекс усе ще стояв, дивлячись на пластівці та сік. Найімовірніше, розмірковував, чи зможе придумати якийсь вагомий аргумент, щоб змусити мене передумати. За кілька хвилин він зітхнув протяжно і драматично, як зазвичай зітхають недооцінені матері вісьмох дітей або старі фермери, яким, незважаючи на хворі суглоби, доводиться щодня вставати на світанку.

Моє серце в цей момент ледь не розірвалося від любові.

Джекс забрався на табурет і почав їсти свій сніданок.

Райдер, притулившись до кухонної стійки, потягував каву поруч зі мною, а Алексіс дивилася у вікно на нових сусідів.

Моїм світом була ця кімната. Мій чоловік був похований на кладовищі далі по вулиці.

Тепер це було моє життя.

Я не планувала вступати в будь-які стосунки з сусідом, який, на думку Алексіс, був "сексуальнішим за Кріса Гемсворта та Ідріса Ельбу". Мене не цікавили чоловіки, ні сексуальні, ні будь-які інші. Я планувала стати старою дівою з великою колекцією вібраторів і здоровою пристрасстю до вина. Щойно хлопчики підростуть, навряд чи в них залишаться шрами від того, що їхня матуся-майже-алкоголичка зберігає у своїй тумбочці біля ліжка вібратори.

Десять років. Мені потрібно протриматися ще десять років. До біса довгий термін. Але якщо подумати про те, що через десять років я залишуся в цьому будинку зовсім одна, то він уже не здається таким довгим. Може мені варто звинуватити Джекса в якомусь злочині в день його вісімнадцятиріччя. Ні в чомусь серйозному, просто щоб його посадили під домашній арешт. Подібне не схвалювалося в "Посібнику для мам", але до біса його. Воно згоріло разом із моєю душею і всім тим, на що раніше я не звертала уваги.

Тому за обідом я пила вино. Або вино було моїм обідом, оскільки салат, куплений дорогою додому після виконання "обов'язків", звинувачувально дивився на мене, поки я потягувала келих і бездумно дивилася у вікно.

Я часто так робила. Дивилася на басейн, на крісла, на сад, який загинув би жахливою смертю, якби Алексіс не доклала всіх зусиль для його порятунку після того, як я звільнила нашого садівника. Особисто мені хотілося, щоб сад засох. На біса мені потрібні яскраві гортензії, що кричать про своє життя, поки над могилою мого чоловіка росте проста трава? Але, з іншого боку, якби я ростила своїх хлопчиків у будинку, оточеному мертвими речами, то ярлик "жахлива мати" був би витатуйований на моїй шкірі, а не просто вишитий на всьому моєму одязі.

Тож сад залишився жити.

Я випрала білизну. Прибрала в будинку. Приготувала вечерю. Зробила все, що не давало мені спокою, враховуючи, що до смерті Девіда я платила іншим за те, щоб вони зробили ці речі замість мене. А в тому, за що не платила, він мені допомагав.

Виховання двох хлопчиків було роботою на повний робочий день. Потопати в жалості до себе можна було тільки на півставки.

Я займалася своїм підробітком, поки чекала, коли хлопчики повернуться зі школи. Машину Девіда закінчили ремонтувати, і Райдер забирав брата зі школи. Сьогодні не було ні спортивних занять, ні занять у драмгуртку - останній політ фантазії Джекса. Хоч як би любила його творчу натуру, я дуже сподівалася, що він кине це заняття, перш ніж мені доведеться бути присутньою на виставі, поставленій восьмикласниками. Райдер щадив мене в цьому плані, займаючись тільки командними видами спорту, поки не перейшов у старшу школу, а потім він став більше цікавитися самотійними тренуваннями. Мені слід було злитися, бо це зменшувало його шанси вступити до коледжу, але я егоїстично була

щаслива від того, що мій син не вимагав від мене прикидатися, що мені подобається якийсь вид спорту з м'ячем. До того ж мене не приводило в захват те, що мій син-гей перебував би в будь-якій команді накачених тестостероном хлопців, які намагаються довести свою мужність. Хоча Райдер був більш ніж здатний подбати про себе, якби знайшовся хтось досить сміливий, хто спробував би покарати його за те, що він нетрадиційної орієнтації. Мій син пішов у свого батька - високий, широкоплечий і м'язистий, завдяки заняттям у тренажерному залі. До того ж він багато років боксував із Девідом.

Стукіт у двері відвернув мене від думок про те, чого у Джекса ніколи не буде. Він не отримає від батька нічого, крім любові до класичних фільмів. Можливо, він навіть виросте і забуде свого батька, зберігши лише розмиті спогади, пов'язані з болем

Я подумала про те, щоб проігнорувати стукіт у двері. Це цілком могла бути моя свекруха, а мені зараз із нею не впоратися. На жаль, смерть Девіда не означала, що я більше ніколи не побачу її, все ж таки вона любила своїх онуків тією любов'ю, на яку тільки здатний демон із глибин пекла. З іншого боку, навряд чи б вона прийшла, оскільки зазвичай телефонувала за день до візиту, щоб переконатися, що я "готова до прийому гостей". У її розумінні я повинна бути в цей момент тверезою, доглянутою і мовчки терпіти всі її шпильки. Останні два рази я не стала відповідати її побажанням, але й не назвала її старою сукою, що висмоктує з оточуючих життя, як мені хотілося; натомість просто ввічливо попросила її відвалити. Тож навряд чи у двері стукала Джозефіна.

І хоча я перестала відчиняти двері будь-кому після інциденту із запіканкою, передбачалося, що мені слід почати все з чистого аркуша і перестати ховатися від людей.

Я глянула на годинник. Майже четверта. Вдалий час, щоб налити собі келих вина. Найімовірніше, він знадобиться мені після того, як я розберуся з тим, хто постукав у мої двері. Тішило, що це стовідсотково був не Мартін, бо в його особі, на свою радість, я нажила собі ворога. Чого я точно не очікувала, так це того, що на порозі побачу юну, стильно одягнену дівчинку-підлітка.

- Здрастуйте! - чиркнула вона.

Ось насправді *чиркнула*.

Її довгі світлі локони спадали на спину. Я платила перукарям сотні доларів, щоб вони спробували відтворити такий колір. Веснянки на носі підкреслювали її прекрасну чисту шкіру.

- Ми ваші нові сусіди, - сказала дівчина, коли я не відповіла на її привітання. - Мій тато і я, - продовжила вона, вказуючи пальцем із червоним манікюром на сусідній будинок.

Ми жили в дуже популярному закритому селищі, де кожен будинок розташовувався на великій території. Наш двір був вкритий газоном і сповнений

квітів, сусідній був майже таким самим, хоча мав традиційніший вигляд із живими огорожами, а наш був більш сільським.

- О боже, мені подобаються ваші туфлі, - вигукнула вона, дивлячись униз. - Це що, Balenciagas цього сезону? Тому що я готова продати вам за них свою відносно чисту, молоду душу.

Я моргнула, втупившись на неї. Почувши її тон. Відчувши її заразливе щастя. Мені слід було зненавидіти її з принципу, оскільки я взяла за правило ненавидіти щасливих людей. Хмуритися у відповідь, якщо вони наважувалися посміхнутися мені. Це мало бути подвійно справедливо щодо дівчинки-підлітка з чистою шкірою і до біса гарними генами.

Але я не зробила нічого з перерахованого вище. І з невір'ям виявила, що посміхаюся їй у відповідь

- На жаль, навіть відносно чистої молодої душі недостатньо, щоб змусити мене розлучитися з ними. Якщо ти носиш сімку¹¹ і погодишся розповісти, де взяла цю куртку, ми зможемо домовитися про систему кредитування.

Мене вразило, наскільки нормально прозвучав мій голос.

Дівчина посміхнулася ще ширше.

- Це доля. Мене звуть Луна. Луна Карсон.

- Красиве ім'я, - чесно сказала я. Воно їй підходило. - Я - Бріджит Ленгмор.

- Приємно познайомитися.

- Мені теж, - відповіла я чесно.

Ми обидві повернули голови, почувши ляскання автомобільних дверей. Райдер приїхав додому на позашляховику Девіда, а Джейк, його хлопець, вилазив з пасажирського сидіння і куйовдив волосся Джекса.

У мого сина був чудовий смак. Джейк був високим, південноазійського походження, абсолютним фанатом панк-року і по-справжньому милим і крутим підлітком. Я потай сподівалася, що вони залишаться разом назавжди, хоча й знала, що підліткові романи швидкоплинні.

- Це мій син Райдер, інший мій син Джекс і хлопець Райдера Джейк, - сказала я, коли вони наблизилися. - Хлопчики, це наша нова сусідка, Луна.

Очі Луни загорілися.

- Перш за все, малюк, мені подобається твій капелюх. Тобі личить, - сказала вона Джексу, підморгуючи. - По-друге, ти - гей, - звернулася вона до Райдера, - і я нескінченно щаслива, що це так, бо завтра починаю вчитися в Блек Маунтін, і, судячи з форми, ти теж там навчаєшся. Мені потрібні друзі. Дівчата, як правило, дуже стервозні щодо новеньких, і до того ж я не шалена фанатка гетеросексуальних хлопців.

Луна поглянула на стопку книг у руках Райдера.

- О, і ти шанувальник Скотта Фіцджеральда. Так, ми точно подружимося.

¹¹ 7 розмір взуття в США - 38 розмір у Росії

Вона говорила впевнено і не виглядала як чванлива стерво. Я була вражена, і, судячи з посмішок на обличчях усіх трьох хлопчиків, вони теж

- Ми зайдемо додому за газованою водою, а потім підемо до басейну. Ти з нами? - запитав Райдер тепло і дружелюбно, бо саме такою дитиною був мій син.

Луна плеснула в долоні.

- Повністю "за". Показуй дорогу, малюк.

Райдер нахилився і поцілував мене в щоку так, що моє чортове серце розтануло, перш ніж повести всіх у будинок. Джекс вдавав, що його матері не існує, тому що безумовно був занадто зайнятий тим, що закохувався в сусідку.

- Рада була з вами познайомитися, місіс Ленгмор, - повторила Луна, проходячи повз.

- Ти мені подобаєшся, Луно. Будь ласка, не змушуй мене змінити свою думку, називаючи мене на прізвище моєї свекрухи. Просто Бріджит.

Вона посміхнулася.

- Зрозуміла.

Стукіт у двері, що пролунав хвилину через тридцять, повернув мою тривогу, що ослабла після повернення дітей додому. Атмосферу в будинку можна було назвати радісною, чого так не вистачало в останній рік. Місяць став тому величезною причиною. Від нього виходила яскравість, аура - я не вірю в це лайно, але іншого слова не підбереш - яка зіграла мій дім. Він відігнав привидів, принаймні, на півгодини.

Потім знову пролунав стукіт.

Хоча хтось радше бив у двері.

- О, це, напевно, мій тато! - крикнула Луна з боку басейну, де лунали звуки розмови і неголосної музики.

- Я дам йому знати, що ти тут! - крикнула їй у відповідь, не наважуючись перервати вечірку на задньому дворі, яка зробила мій будинок нормальним.

Пам'ятаєте будинок якогось свого однокласника з чудовим басейном, повною коморою смаколиків і поступливими батьками, куди можна було увійти без стуку? Саме таким був колись мій дім. У Райдера було багато друзів. Він був схожий у цьому на свого батька - харизматичний, прихильний до себе. Але коли Девід помер, у нашому будинку оселилося щось темне й потворне, через що візити його друзів припинилися.

- Він якийсь напружений, - відповіла Луна, виглядаючи ніяково.

- Я впораюся, - крикнула я у відповідь, прямуючи до входних дверей.

Мене стурбувало те, що вона мала на увазі під визначенням "напружений". Я здригнулася при думці про те, що вдома з нею може щось статися. Але, знову ж таки, я й гадки не мала, як це - бути батьком дівчинки-підлітка, особливо такої

вродливої, як Луна. Думаю, Девід теж був би "напруженим", бажаючи захистити свою доньку.

Я відчинила двері. "Напружений" - невідповідне слово.

"Грозний" підходило краще.

Відверто "загрозливий".

Чоловік, про якого йшлося, заповнив собою весь дверний отвір. А в нас був великий дверний отвір і його було неможливо заповнити цілком, принаймні так мені здавалося раніше. Цей чоловік був затемненням, що закривало сонце і наближало північ. Він височів наді мною, що ні про що не говорило, оскільки я була на підборах і зростом метр шістдесят три. Але те, як він височів, не мало жодного стосунку до його зросту. Вся справа була в його енергії. Щось виходило від нього.

Батько Луни був одягнений у все чорне. Джинси. Мотоциклетні черевики, водолазка, хоча на вулиці було вже під тридцять. Волосся кольору чорнила було розпатлане і вилося навколо обличчя. Обличчя з незграбними чіткими лініями. Примружений погляд таїв загрозу, змушуючи всередині все стискатися.

- Ви - батько Луни? - запитала я, бо якщо це буде не так, то значить Мартін найняв його вбити мене.

- Вона тут? - Його голос був різким, глибоким і хрипким.

Щось ворухнулося в мене в животі при звуках цього голосу, реакція з місця, яке мало бути мертвим.

Я кивнула, насилу ковтнувши.

- Так. Вона на задньому дворі біля басейну тусується з хлопцями, двоє з яких геї, а третій закоханий у неї до глибини душі, але йому вісім років, тож вона в цілковитій безпеці, - протараторила я.

Він нічого не сказав, просто продовжував дивитися на мене з тією ж лютою напруженістю.

Спочатку мені було не по собі від його пильного погляду і мовчання. Зараз я більше не відчувала дискомфорту, бо вважала це безглуздом. Мною оволоділа незручність. Звісно, я мала гарний вигляд, на мені були туфлі на підборах Balenciaga та макіяж, але все ж таки не мала татуювань та каблучки в брови, що на мою думку припало б йому більше до смаку.

- Ем... не хочете увійти? Може оглянути будинок на предмет ознак того, що все це просто ретельно продумане прикриття для потогінної майстерні¹² під моїм управлінням, де я змусила працювати вашу доньку?

Я намагалася пожартувати. Якого хріна я творила? Я понад рік не жартувала з незнайомцями. Мені стало нецікаво намагатися розважити людей або змусити їх сміятися, тому що все це стало здаватися повною нісенітницею. Але ось вона я, стою і намагаюся пожартувати в розмові з незнайомим майже двометровим

¹² потогінне (кабальне) підприємство (з важкою працею, поганими умовами та низькою оплатою праці)

брюнетом. Якщо чесно, я робила це ще й для того, щоб витримати його пильний погляд.

Чоловік не посміхнувся. Його погляд ковзнув за мою спину, звідки лунали звуки музики і сміх Місяця, легкий і красивий. Щось змінилося в ньому. Він сіпнувся, наче його вжалила оса, погляд трохи пом'якшився. Але це ще ні про що не говорило.

Він не був небезпечним сексуальним хлопцем-роботом без душі. Почувши сміх своєї доньки, чоловік щось відчув. Але він все одно виглядав як небезпечний сексуальний хлопець. Я закотила очі, згадавши, як подібне визначення дала йому й Алексіс. Цей чоловік був вкрай сексуальним.

- Я - Бріджит, - сказала я, усвідомивши, що жоден із нас не вимовив жодного слова протягом хвилини. - Мама двох із трьох хлопців. Я до певної міри паршива вівця на нашій вулиці, якщо розпитати оточуючих. Я ношу це звання з гордістю, хоча вже починаю трохи переживати, що ви можете вкрасти його своїм загрозливим виглядом. З іншого боку, з огляду на те, що багато жінок на цій вулиці - матері-домогосподарки, чий чоловіки не приділяють їм достатньої уваги, вони навряд чи спишуть вас із рахунків, оскільки, крім загрозливого вигляду, ви... ну, розумієте... сексуальні.

Невже я щойно все це сказала? О, мій боже. Здається, з моїм мозком щось сталося. Адже я була дорослою жінкою, здатною контролювати те, що говорила. І раніше я не називала нових сусідів сексуальними. А тут ще випадок із моїм мертвим чоловіком, мати його! Лише рік як його немає, а я вже в обличчя називаю інших чоловіків сексуальними.

Щось змінилося в обличчі чоловіка після того, як я випалила все це. Можливо, якась паніка через те, що його дочка опинилася в будинку божевільної. Або, можливо, веселощі. Важко було сказати напевно.

- Зік. - Він вимовив одне-єдине слово, яке вразило мене до глибини душі.

Так, цей хлопець був справжнім Зіком.

- Рада знайомству, - невпевнено промовила я, боячись сказати що-небудь ще. Він же просто стояв, насолоджуючись незграбним мовчанням.

- Місяць може залишитися на вечерю. Моя сестра приготує що-небудь корисне й апетитне. Ви теж можете приєднатися, - додала я, незважаючи на те, що від його присутності в моєму домі та його темної сексуальної енергетики в мене починалася короста.

Взагалі-то я була не з тих жінок, які базикають або втрачають самовладання в присутності чоловіка, навіть сексуального. Проте я чудово вміла знаходити спільну мову з іншими людьми, за що маю дякувати своїм батькам. Нехай вони не були "членами заміського клубу", вони навчили мене й Алексіс гідно поводитися в суспільстві. Незважаючи на те, що в мого батька було дві доньки, він подбав про те, щоб ми робили все, що може зробити чоловік, найчастіше навіть краще.

Вечорами, коли мама затримувалася в ресторані, ми грали в покер із батьком і його приятелями з фабрики. Я вміла блефувати краще за всіх.

Я блефувала під час весілля, під час похмурих коментарів матері Девіда і хитрих поглядів його багатих друзів, вдаючи, що не чую розмов про "мисливицю за грошима". Пізніше блефувала, влаштовуючи всілякі корпоративні вечері, де мені доводилося бути присутньою як слухняній дружині. Я чудово вміла вдавати, що мені подобаються колеги Девіда, що їхні жарти смішні. А маючи таку зовнішність, як у мене, - невисока, з гарною фігурою, підтягнутою попкою та ідеально підкресленими рисами обличчя, з певною допомогою ботокса і філерів - ви звикаєте розмовляти з чоловіками. Ставайте експертом у цьому. Навіть якщо я майже все своє доросле життя була заміжня і не бігала на побачення.

- У мене є плани, - сказав Зік, швидко й ефектно відсторонюючись від мене. - Але я дозволю Луні скористатися твоїм запрошенням. Не хочу, щоб вона залишалася вдома сама.

Я кивнула.

- Без проблем. Їй будуть раді в будь-який час, хоча, коли моя сестра не готує, я можу запропонувати на вечерю тільки напівфабрикати або їжу на винос.

Зік кивнув, повернувся на підборах і пішов.

Не сказавши ні слова.

Поки я продовжувала стояти і дивитися йому вслід.

Завтра наставав день народження Райдера. Він не хотів вечірки... тому що це Райдер. У більшості дітей, які навчалися в Блек Маунтін, вечірки обходилися дорожче за звичайне весілля. Там були живі музиканти, професійний кейтеринг, довбаний дрес-код. Ми з Девідом ходили на одну з них у ніч перед його смертю. День народження в сина Венді. Жартували, що вона буде нас засуджувати, коли наступного тижня прийде до нас на день народження Райдера, де будуть лише піца, пиво і караоке. Але потім мій чоловік пішов і помер. За тиждень до шістнадцятиріччя свого сина. Ніякої вечірки не було. Навіть тієї напрочуд дивної вечірки, яку ми планували. Замість цього була піца, сум і порожнеча за обіднім столом і в нашому житті.

Цього ж разу я поставила перед собою завдання зробити так, щоб сімнадцятий день народження Райдера не був таким же руйнівним для душі, як попередній.

Отже, я їхала додому з автосалону, де щойно купила йому нову машину. Нині він роз'їжджав на позашляховику Девіда, безпечному, дорогому і таке інше, але мені не хотілося, щоб мій син думав про свого померлого батька щоразу, коли сідав за кермо. Я також намагалася обдурити себе, думаючи, що купівля нової машини допоможе йому забути про загиблого батька. Це було все, що я могла зараз зробити - витратити гроші, купуючи хлопчикам речі, ніби матеріальні блага могли компенсувати їхню втрату.

Я якраз закінчила телефонну розмову з дилером, коли на кухню увійшла Алексіс. З мого дозволу вона використовувала кабінет Девіда як свій домашній офіс. Вона нічого не змінила там, принаймні, за її словами - я туди не заходила. Алексіс старанно і багато працювала, виходячи лише випити кави, смузі або поспілкуватися з нами.

- Ти продала машину Райдера? - запитала вона, дістаючи з холодильника комбучу.¹³

- Так. Хоча Девід розсердився б на мене за те, що я не спробувала домовитися про кращу ціну. - Я знизала плечима.

Мені було боляче навіть вимовляти ім'я чоловіка, але я мала звикнути. Хоч би як мені хотілося, я не могла просто перестати говорити про нього, тому що це завдавало менше болю. Мій обов'язок полягав у тому, щоб підтримувати його життя будь-якими способами. Говорити про нього частіше, нагадувати хлопчикам про те, ким був їхній батько.

- Ну, я впевнена, що він схвалив би обрану машину, - сказала вона.

Алексіс допомогла мені вибрати чорний вінтажний "Шевроле Камаро". Райдер не любив помітні речі попри те, що носив кросівки за триста доларів і

¹³ Комбуча (Kombucha) - це напій, який отримують шляхом бродіння чайного гриба (також відомого як Скоба або трав'яний гриб) у солодкому чаї.

користувався iPhone останньої моделі. Але в цьому була винна я, а не він. Його б точно не вразив новенький BMW як у його однокласників. Ні, він захотів би виділитися. Я знала, що для мого сина нормальність - гірша за смерть.

- Так, - погодилася я. - Машину привезуть завтра рано вранці. Потім я планую забрати хлопчиків зі школи і поїхати на Енджел Сін.

Це було невелике озеро, що живиться з Девіс Блафф, куди Девід возив мене, коли я тільки переїхала сюди. Відокремлене і красиве. Ми часто возили туди дітей, щоб провести час всією сім'єю, але не були там відтоді, як помер Девід. Мені хотілося повернутися туди.

- Влаштувати там пікнік, - продовжила я. - Викупатися в нашому улюбленому місці. Потім ми зможемо повернутися додому і запросити Луну з Джейком. Я наляю їм пива і зацементую себе в "Залі ганьби матері".

Алексіс насупилася.

- Мені подобається твій план і тобі зовсім не місце в "Залі ганьби матері".

- Я вже майже потрапила туди, - відповіла я. - І не намагайся мене переконати. Дозволь мені спланувати такий день народження для Райдера. Якщо не облажаюсь, ми повернемося до цієї розмови.

Сестра подивилася на мене і кивнула.

Я була їй вдячна. Я спробувала зосередитися на своєму синові, на тому, щоб зробити його день народження іншим, а не таким, яким він був через тиждень після смерті його батька.

Місяць швидко став невід'ємною частиною нашого будинку, його присутність заспокоювала і приносила радість, немов він завжди тут жив. Вони з Райдером швидко подружилися. Джекс, абсолютний романтик, був по вуха закоханий у неї, проте Луна блискуче впоралася з його захопленням, не зачепивши почуттів мого ніжнього сина.

Мабуть зізнаюся, що вже трохи полюбила її. Я ніколи не хотіла доньку, оскільки з власного досвіду знала, який хаос дві дівчинки-підлітки можуть внести навіть у найстабільнішу сім'ю.

Луна ж була ввічливою і кумедною, дорослою, розумною, любила спорт і була вихованою. Вони з Райдером частенько проводили післяобідні спаринги в спортивному центрі Блек Маунтін. Там був боксерський ринг, зрозуміло, подарований сім'єю Ленгмор. Я задавалася питанням, наскільки в цьому була заслуга її батька. Я не бачила його з тієї першої доленосної зустрічі місяць тому. Точніше, бачила, оскільки стала тихенько за ним стежити і прислухатися до звуку його мотоцикла.

Мене не здивувало, що він керував мотоциклом, враховуючи ту енергетику, що я відчула від нього за кілька секунд після знайомства. Луна їздила на

маленькому спортивному джипі. Мотоцикл її батька, якщо вірити Google, був топовим. Не кажучи вже про будинок, який вони купили в нашому закритому містечку. Луна носила гарний одяг, любила моду, і її мрією було стати дизайнером або стилістом - вона ще не вирішила. Дівчина не була схожою на дитину, у якої батько - задумливий крутий хлопець, що роз'їжджає на мотоциклі. Адже він купив їй джип, і вона носила дуже дорогий одяг.

Судячи з усього, у Луни не було матері, і я уважно прислухалася до будь-якої згадки про неї. Я спостерігала за дівчиною. Моя увага до того, що відбувається в сусідньому будинку, межувала з одержимістю.

- Так нормально? - запитала Луна, виводячи мене з трансу, де, як вона не підозрювала, перебував її батько.

Слава Богу.

Я зосередилася на Місяці. На ній були штани зі штучної шкіри з високою талією - мої, чорне боді з високим коміром і дуже відкритою спиною - моє, і яскраво-червоні туфлі на шпильці - теж мої. Ми вирішили нафарбувати губи яскраво-червоною помадою, щоб об'єднати весь образ.

- Ти сама досконалість, - сказала я, ні краплі не збрехавши.

Ми перебирали речі в моїй шафі - я сиділа на кріслі посеред кімнати і пила вино, а Луна, звісно, пила газовану воду

- Хоч би як сильно я любила своїх хлопчиків, а я справді їх дуже люблю, мені сумно, що у мене немає доньки-підлітка, з якою я могла б обмінюватися одягом.

- Ох, ти ж не обмінюєшся одягом, - перебила мене Алексіс, входячи в кімнату зі своїм келихом. Вона подивилася на Луну. - Уявляєш, вона погрожувала зарізати мене за те, що одного разу я позичила її светр. До речі, ти маєш просто приголомшливий вигляд.

Я похмуро подивилася на сестру.

- Це був мій улюблений светр, - огризнулася я. - І ти не просто позичила його. Ти його зіпсувала. І взагалі ти легко відбулася, не отримавши жодної колотої рани

Я подивилася на Місяць

- Обіцяю, що не збираюся штрикати тебе ножом, якщо щось трапиться з цими штанами

Я зробила паузу.

- А от якщо щось станеться з цими туфлями...

Вона усміхнулася.

- Обіцяю, Бріджит, з ними нічого поганого не станеться. Я схилиюся перед вівтарем Лагерфельда, Макквіна і Живанши. Ніколи б не вчинила такого жахливого злочину, як зіпсувати пару Маноло.

Луна опустила погляд на свої ноги.

- Хоча я засумніваюся в твоєму здоровому глузді, якщо ти дозволиш ледь знайомій дівчинці-підлітку позичити таку красиву і дорогу пару туфель.

Я посміхнулася їй.

- Ах, мене дивує, що тебе ще ніхто не просвітив щодо того, що я далеко не в своєму розумі. До того ж мені не подобається, що ці малятка припадають пилом у моїй шафі. Мені приносить не менше радості, ніж тобі, бачити, як ти їх демонструєш.

Вона сумно посміхнулася мені.

- Знаєш, ти могла б ними похвалитися. Сходити потанцювати або що-небудь у цьому роді. Ми з Райдером побудемо з Джексом, простежимо, щоб він не влаштував ніяких божевільних вечірок. - Луна глянула на Алексіс. - Вам обом варто піти розвіятися. Ніколи не знаєш, може, вам буде весело.

- Весело? - повторила я. - Ні, "весело" не для мене.

Я підняла свій келих із вином.

- Наразі я з великим інтересом дивлюся "Щоденники вампіра" і єдині люди, з якими мені хочеться бути поруч, зараз перебувають у цьому будинку.

Луна засміялася.

- Мій тато теж фанат "Щоденників вампіра".

Раптово вона замовкла.

Ми з Алексіс мало не поперхнулися вином. Я прийшла до тяти першою.

- Ти серйозно?

Її очі горіли веселощами.

- Ні, звісно. Але мій тато - хороша компанія. Просто він завжди справляє погане перше враження. І ще мені здається, що матусі в Блек Маунтін травмували його настільки, що він змушує мене ходити за продуктами, побоюючись зіткнутися з ким-небудь із них. Мені б хотілося, щоб він познайомився хоча б із двома нормальними людьми в цьому місті.

Я втупилася на неї. Чи говорила ця маленька пустунка правду, чи в неї була якась місія звести мене зі своїм батьком?

- По-перше, чи не занадто крутий твій тато, щоб його лякала купка надмірно привілейованих матусь у штаних для йоги? А по-друге, якщо ти думаєш, що ми нормальні, то ти просто божевільна, подруго. - Я відпила вина. - У будь-якому разі, я сприймаю твого батька радше як вовка-одинака.

Щось промайнуло в її очах. Цього разу не веселощі, а щось темніше. Сумне.

- Я знаю, що він таким здається, але насправді це не так. До того, як ми приїхали сюди, він був набагато більш товариським. У нього було багато друзів. Сім'я. Він звик до цього. А тепер у нього є тільки я, і я турбуюся за нього.

Усередині мене щось стиснулося. Ще одна дитина, яка переживає за свого батька з дорослим сумом, якого в неї не повинно було бути.

Я подалася вперед і стиснула її руку.

- Ти маєш турбуватися про те, як повеселитися на сьогоднішній вечірці. Випити пива. Пофліртувати з яким-небудь хлопчиком. Нехай батьки потурбуються для різноманітності.

Луна посміхнулася, глянула на себе в дзеркало і погодилася. Я відправила її і Райдера на вечірку, поклала сина спати, налила собі вина і влаштувалася для перегляду третього сезону "Щоденників вампіра". Але мої думки були зайняті тим смагливим чоловіком у великому будинку по сусідству. Я гадала, які демони можуть бути в нього і чи змогли б вони подружитися з моїми.

Дзвінок пролунав приблизно за годину до комендантської години Райдера. Я не стежила за дотриманням цього правила, бо в цьому не було потреби. У Райдера була хороша компанія друзів. Фактично, він дружив з усіма. Його ніхто не дражнив, ніхто не цурався через його орієнтацію. У моєму синові було щось магнетичне і тепле, і все завдяки Девіду. Це робило його популярним серед усіх верств шкільної ієрархії. Якби Райдер був кимось іншим, подібна вільність з мого боку могла б призвести до біди. Але, звісно, це ж Райдер. У нього ніколи не було суворої комендантської години, тому що він ніколи її не порушував. Звичайно, час від часу він приходив додому із запахом пива, але поки він не сідав за кермо, ми з Девідом не карали його. Чорт забирай, у п'ятнадцять років Девід сам дав йому перше пиво. Ми не мали ілюзій з приводу того, що можуть накоїти наші діти-підлітки. Мої батьки були суворими, але справедливими і точно не допустили б пияцтва в неповнолітньому віці. Але це не завадило мені в п'ятнадцять років напиться до втрати свідомості. На щастя, у мене були хороші друзі, які наглядали за мною. А ще мені пощастило, що я досить добре брехала, щоб переконати батьків, що моє похмілля - це харчове отруєння. Я не хотіла, щоб наші хлопчики брехали нам про такі речі, і звісно, не хотіла, щоб вони пили в підлітковому віці. Але я не була ідіоткою, як і Девід. Ми знали, що це станеться, тому не демонізували алкоголь, як багато батьків. Ми лише застерігали, сказавши Райдеру не торкатися міцних напоїв, поки він не стане достатньо дорослим, щоб купувати їх самому. Ми також сказали йому, що він завжди може зателефонувати нам і попросити відвезти його додому, і що в нього ніколи не буде через це проблем.

Він зателефонував лише один раз, після свого першого розставання і першого розбитого серця. Ми з Девідом просиділи з ним до раннього ранку, почасти для того, щоб він не захлинувся власною блювотою, але здебільшого для того, щоб втішити його. Наш хлопчик сильно переживав і засмучувався через цей розрив кілька місяців. Потім він зустрів Джейка. Після того разу дзвінків більше не було. І, звісно, потім Девід помер. Подібна травма в такому віці могла б призвести до неприємностей. Райдер міг би впоратися зі своїм болем за допомогою алкоголю в спробі заглушити його, як вчинила його мати. Натомість він майже перестав ходити на вечірки і спілкуватися з друзями, тому що вирішив залишатися вдома і наглядати за мною.

Я дозволила йому, тому що була настільки занурена у своє горе, що не розуміла, що роблю. Я стала сильно на нього покладатися, була налякана і поводитися егоїстично. Мені не хотілося, щоб він ішов із дому, не хотілося, щоб він зникав із поля зору.

Це занепокоєння так і не розсіялося. Не допоміг навіть час, коли за кілька місяців Райдер поступово знову почав виходити з дому, заздалегідь дізнавшись, чи не хочу я, щоб він залишився. Мені хотілося сказати "так". Хотілося утримати його в будинку, на виду, досить близько, щоб можна було доторкнутися. Але так не виходило. Тому час від часу він ішов з дому, і я не знаходила собі місця до самого його повернення.

Мій красень Джекс зазвичай відчував мою паніку і запрошував у гості Волта, щоб подивитися старі фільми і відволікти мене неполіткоректними міркуваннями з вуст старого приятеля.

Сьогодні була перша ночівля Джекса відтоді, як помер Девід. У нього були деякі проблеми з розлукою, і мені не хотілося намагатися працювати над ними. Тому що, як і у випадку з Райдером, я не хотіла розлучатися зі своїм молодшим сином. Тому була щаслива, що він залишався вдома. Але Джекс підняв цю тему. І, як і його брат, запропонував залишитися вдома, якщо я захочу. Доросле занепокоєння за мене на обличчі мого сина розбило мені серце. Так не повинно було бути. Я пишалася ним і розчарувалася в собі, що допустила подібне.

Отже, Джекс пішов.

Я намагалася тримати себе в руках і не пити, про всяк випадок. Щось підказувало мені зупинитися на другому келиху, щоб я могла сісти за кермо. Я не могла пояснити своє занепокоєння, бо сама до кінця не розуміла його причину. Материнське почуття, яке іноді виникало в мене. Перший раз воно розбудило мене посеред ночі, коли Джекс був ще немовлям. Я різко прокинулася в паніці, щось підказувало мені піти й перевірити, як там мій син. У нього була висока температура, і лікар швидкої допомоги потім сказав, що в нього виявили менінгіт, який міг би вбити його, якби я вчасно не прокинулася.

Донині я так і не змогла зрозуміти, що змусило мене прокинутися тієї ночі. Так само і зараз щось усередині радило мені не пити, щоб я могла сісти за кермо.

Через якийсь час пролунав телефонний дзвінок.

Те, чого боялася кожна мати, коли її дитина вирушала в гості з ночівлею.

Я побила всі рекорди швидкості, коли їхала в поліцейську дільницю. Алексіс хотіла поїхати зі мною, але я попросила її залишитися вдома на випадок, якщо Джекс захоче повернутися додому зі своєї вечірки з ночівлею.

Начальник дільниці виявився досить уважним, щоб повідомити мені, що Райдер цілий і неушкоджений, зумівши вберегти мене від видінь, що мій син

потрапив у жахливу автокатастрофу. Але все ж необхідність забирати сина з поліцейської дільниці викликала в мене не найкращі уявні образи.

Сам відділок був невеликим, але вражаючим. Він більше скидався на бутик-готель або спа-салон, ніж на поліцейську дільницю, завдяки вливанням коштів від таких сімей, як сім'я Девіда. Або як від моєї, оскільки Девід підтримував сімейну традицію робити пожертви подібним закладам по всьому місту, щоб підтримати добре ім'я родини. Або щоб купити розсудливість поліції на той випадок, якщо вашого сина потрібно буде забрати близько опівночі з відділку.

Начальником поліції був Дейл Гардман, і я не раз зустрічала його на різних заходах, які ми з Девідом відвідували на прохання його матері. Він був молодий для своєї посади і до того ж привабливий. Класичні, вольові риси обличчя. Густе волосся. Темно-карі очі. Широкі плечі. Він умів заряджати гарним настроєм, бо йому, судячи з усього, не подобалося поводитися так, як належить за статусом у такому маленькому містечку, як наше.

- Що сталося? - зажадала я відповіді, ігноруючи люб'язності, якими ми зазвичай обмінювалися.

- Наскільки можу судити, на вечірці, де він був, стався інцидент - нас викликали через шум. У міс Карсон виникли деякі проблеми з одним хлопцем, і ваш син заступився за неї, - відповів Дейл.

У нього був приємний голос, владний і водночас заспокійливий. Те ж саме можна було сказати і про його погляд. Він був твердим, як і слід було очікувати від офіцера поліції, але водночас досить м'яким, щоб показати, що перед тобою все ж таки людина.

- Зараз я нікому не стану пред'являти звинувачень, як би мені не хотілося залишити містера Деніелса у себе на ніч, - продовжив він. - Його батько вже зателефонував куди потрібно, задіявши свої зв'язки. Мені неприємно це говорити, у мене немає достатніх підстав для затримання його сина, навіть якщо врахувати, що той був п'яний.

Дейл виглядав по-справжньому стурбованим, кажучи це. Він був розлючений. Як і я. Але я все розуміла. У цьому містечку все працювало інакше. З цими сім'ями. З цією школою. У батьків цих дітей були зв'язки, щоб залагодити будь-які їхні проступки. У Блек Маунтін можна було відкупитися від чого завгодно.

- Луна не хоче висувати звинувачення, - продовжив Дейл. - Якби вона це зробила, я, можливо, зміг би зробити щось більше. Між нами скажу, що все ж таки радий, що той хлопець отримав від твого сина хоч якесь покарання за спробу нав'язатися молодій дівчині.

У мене кров застигла в жилах.

- Він чіплявся до Місяця?

Дейл подався вперед, щоб стиснути мою руку. Зазвичай, коли чоловік торкався до мене без мого дозволу, у мене по шкірі бігли мурашки, але зараз чоловік виявляв лише розраду, діючи неусвідомлено.

- Наскільки мені вдалося з'ясувати, він намагався її поцілувати, а вона не хотіла. Він не прийняв відмови. Твій син встиг втрутитися, перш ніж щось сталося, - запевнив він, відпускаючи мою руку. - Вона трохи приголомшена, але в іншому все гаразд. Я не зміг змусити її повідомити мені дані її батька. Я так розумію, вони недавно в місті.

- Луна живе по сусідству зі мною, - сказала я. - Я знаю її батька.

Знати - це була натяжка, скоріше, я уявляла собі, який вигляд має його прес, але говорити про це шерифу я точно не стану.

- Я можу відвезти її додому і повідомити її батькові про те, що трапилося, - сказала я, боячись цієї розмови ще до того, як вона почалася.

Зік здавався мені надмірно турботливим батьком і, можливо, людиною, здатною пристрелити гінця, який приніс погані звістки.

Дейл кивнув.

- Я заскочу завтра, представляюся. Провідаю Місяць.

Коли я уявила їхню зустріч, зрозуміло без того моменту, коли Зіка занурять у найгірший кошмар для будь-якого батька, у мені сколихнулася маленька бульбашка веселощів. Але я не дуже-то уявляла собі Зіка як людину, у якої виникають позитивні асоціації з поліцією. Звісно, це моє перше враження і воно могло бути геть помилковим, але я так не думала. До того ж мені було б цікаво подивитися, як симпатичний, прямолінійний, але розумний шеф поліції поставиться до байкера, що мешкає в нашому районі. На це шоу можна було б продавати квитки.

- Можу я їх побачити? - запитала я, озираячись на всі боки в пошуках свого сина і Луни.

У мене не виходило позбутися нудотного страху, що згорнувся внизу живота.

Дейл кивнув офіцеру, який чергував цієї ночі.

- Звісно. Вони сиділи в кімнаті для допитів із кока-колою, поки ти не приїхала. - Він зробив паузу, дивлячись на мене. - У тебе гарний хлопчик. Ви з Девідом добре його виховали.

Біль, миттєвий і сильний. Набагато сильніший, коли люди були щирі. Добрі.

На щастя, мій син і Луна підбігли до мене перш, ніж я встигла відповісти або розридатися.

Я швидко обійняла сина, і зробила те ж саме з Луною, хоча протримала її в обіймах трохи довше. З того, як вона вчепилася в мене, я зрозуміла, що їй це було потрібно. Мені дуже хотілося, щоб дівчатам ніколи не довелося дізнаватися на власному досвіді, що деякі чоловіки беруть бажане попри їхню відмову. Подібні ситуації змушували краще усвідомити, наскільки вразливою ти можеш бути. Наскільки небезпечними можуть бути раніше доброзичливі стосунки.

- Усе добре, мила, - прошепотіла я їй у волосся.

Зрештою я відпустила Луну і подивилася на сина, звернувши увагу на кров, що забарвила кісточки його пальців.

Я була поганою матір'ю. Найгіршою. Чому я так довго не помічала цього?

- Мамо, все гаразд. Вони не зламані. Виглядає гірше, ніж є насправді.

Я примружилася.

- Я дивлюся на закривавлені кісточки пальців свого сина. Це досить погано, приятелю.

- Із ним усе гаразд, - втрутився Дейл. - А ось із містером Деніелсом... у нього буде фінгал і кривий ніс, якщо тільки батько не відведе його до пластичного хірурга, що, я впевнений, він і зробить.

Я б усміхнулася, не будь настільки приголомшена.

- Гаразд, діти, вирушаймо додому, щоб містер Гардман міг теж поїхати додому і лягти спати, - сказала я, проводжаючи сина і Луну до дверей.

Я пробурмотіла "спасибі" над їхніми головами, і Дейл, кивнувши, обдарував мене дуже гарною посмішкою.

У мовчанні ми пройшли до машини і виїхали заднім ходом з парковки.

- Ти побився? - запитала я свого сина-пацифіста із закривавленими кісточками пальців.

Райдер кивнув.

- Я б точно не назвав це бійкою, оскільки він ні хріна не вміє бити.

Я насилу поборола посмішку і озирнулася на Луну, яка сиділа на задньому сидінні і виглядала незвично тендітною. Чорт, іноді я ненавиділа чоловіків.

- Ти дав йому те, на що він заслужив?

Райдер кинув на мене підлітковий погляд "а як ти думаєш?".

Цього разу я посміхнулася, нічого не зумівши із собою вдіяти. Точно таким самим поглядом сімнадцять років тому обдарував мене його батько після того, як вплаувався в бійку в барі, коли якийсь хлопець схопив мене за дупу. Навіть у дев'ятнадцять років, коли я мало що знала про життя, мене не приваблювало насильство - цього навчив мене мій батько - високий, м'язистий, страхітливий на вигляд, але водночас один із найніжніших чоловіків, яких я мала честь знати

"Хороший чоловік уміє користуватися кулаками, принцесо, але він ніколи не розмовляє ними. Він ніколи не піднімає їх, ні заради гордості, ні заради влади, ні заради будь-чого іншого, окрім захисту своєї сім'ї, і тільки якщо немає іншого виходу. Кінцева реакція чоловіка на насильство має стосунок до біології, але здебільшого до чогось іншого. Біологію можна змінити, а от із чоловічою гордістю боротися складніше. Запам'ятай це, мишенятко".

Я пам'ятала ці слова і завдяки моєму батькові, стабільному і щасливому дитинству мене ніколи не тягнуло до "поганих хлопчиків"; подорослішавши, я почала зустрічатися зі світловолосим, засмаглим, блакитнооким плавцем із хорошої сім'ї. Але навіть мій ніжний, надійний хлопець показав мені, що і він не

застрахований від цього буйного біологічного інстинкту, коли нокаутував якогось хлопця і нас обох викинули з бару

Я не розмовляла з Девідом усю дорогу додому, навіть коли затягла його у ванну і почала обробляти садна.

Він поклав руки мені на стегна.

- Крихітко, ти не можеш на мене злитися.

Я підкинула брову і скористалася моментом, щоб протерти його поріз спиртом. Він здригнувся.

- Не можу? Я майже впевнена, що як жінці мені дозволено бути такою, якою я, чорт забирай, захочу. А ти, як чоловік, не маєш на це права.

Моя мати, переконана феміністка, яка геть вибила з мого батька всі патріархальні замашки, була б щаслива почути від мене таку заяву.

Руки на моїх стегнах злегка стиснулися, і, незважаючи на те що моя увага була зосереджена здебільшого на порізі Девіда, я помітила легку усмішку на його припухлих губах.

Я стиснула губи, бо була зла, і щоб не посміхнутися у відповідь.

- Ти маєш рацію, - погодився він, стаючи серйозним. - Ти можеш відчувати що завгодно, але ти ж розумієш, що я вплутався в цю бійку заради тебе, вірно? Щоб захистити тебе.

Я припинила надавати першу допомогу і вивільнилася з обіймів Девіда, щоб зосередитися на ньому. Навіть зараз, із бровою, що кровоточить, розпухлою губою і розпатланим виглядом, я любила його. Любила так сильно, що це лякало. Почуття до нього переповнювали мене, і я боялася, що лопну. Боялася, що не залишиться місця ні для чого, крім мене і Девіда.

Я перевела подих.

- Девіде, той хлопець схопив мене за дупу.

Очі Девіда тут же потемніли від люті. Він не був власником або ревнивцем, що мені дуже подобалося. Він був упевнений у нас, упевнений у собі, він довіряв мені. Він не був злим хлопцем. Ми сварилися, звісно, але не частіше, ніж очікувалося. Зазвичай через усілякі дурниці. І навіть коли ми сильно сварилися, Девід говорив рівно, раціонально, тоді як я кричала у відповідь.

- Він просто схопив мене за дупу, - продовжила я. - І це було по-дурному. Гірше, ніж по-дурному. Він не отримав гарного виховання, не здатний поважати жінку і був п'яний. Не найприємніша комбінація для будь-якої жінки, що знаходиться поблизу. - Я примружилася, дивлячись на Девіда. - Але це чоловіче "якщо ти доторкнешся до моєї жінки, я розіб'ю тобі обличчя" - теж неправильно. Виправдовувати насильство таким чином небезпечно. Мені це не подобається. Мені подобається, що ти хочеш захистити мене, але мені не потрібно, щоб ти робив це кулаками.

Давид перетравлював слова повільно, як завжди, уважно вслухаючись у кожне з них. Він був слухачем. Мені це подобалося в ньому. Він чув мене, коли я говорила, а не просто

робив вигляд. Навіть зараз, відчуваючи пристойний біль і будучи не зовсім тверезим, він намагався обмірковувати кожне слово, перш ніж відповісти.

- Вибач, дитинко, - нарешті сказав він. Девід не боявся вибачитися, як багато чоловіків. - Ти маєш рацію. Я... бл*дь.

Я здивувалася. Девід зазвичай не лаявся, бо був надто добре вихований. Я, з іншого боку, хоч і могла похвалитися хорошими манерами, також грала в покер зі своїм батьком і його приятелями. Мій запас матюків був набагато ширшим, ніж у більшості далекобійників.

Девід провів рукою з обдертими кісточками пальців по волоссю. Його очі блищали від емоцій, вразивши мене в саме серце. Він встав, поморщившись, але це не завадило йому подолати невелику відстань між нами, щоб обхопити моє обличчя долонями.

- Я дуже переживаю за тебе, Бріджит, - пробурмотів він. - Ти для мене все. Я люблю тебе. Думка про те, що з тобою щось може трапитися...

Він замовк.

- Коли я побачив, як той хлопець доторкнувся до тебе, у мені щось змінилося. Це торкнулося примітивних інстинктів, які, як мені здавалося, я краще контролюю. Я хочу захистити тебе від усього в цьому світі, хоча знаю, що це неможливо. І я зроблю все, що в моїх силах, щоб захистити тебе від інстинктів печерної людини всередині мене.

Я усміхнулася, притискаючись до нього всім тілом.

- Ну, можливо, не від усіх інстинктів печерної людини. Думаю, ми зможемо знайти їм де-небудь застосування.

І ми справді знайшли застосування печерній людині всередині нього. Тоді було одне з найгарячіших занять коханням у нашому житті. З роками печерна людина з'являлася все рідше, заважали діти, робота й обов'язки. Але, незважаючи на те, що я відчувала відразу до насильства будь-якого роду, мені подобалося, коли мій чоловік був грубий зі мною в спальні. Звісно, подібне траплялося лише час від часу, бо Девід не був агресивним чоловіком. Але я відчувала, що Зік буде агресивним. І коли я під'їжджала до його будинку з його дочкою на задньому сидінні, це було абсолютно недоречною думкою.

- Райдере, іди в будинок і заспокой свою тітку Алексіс. Я проводжу Луну до її батька, - сказала я, глушачи мотор і оглядаючи наші будинки.

Кожен із них був освітлений, як чортова різдвяна ялинка. Я сказала Луні, щоб вона повідомила батькові суть того, що відбувається, оскільки на той час, як ми розібралися зі справами, вже настала її комендантська година. Райдер подивився на будинок Луни, потім на наш. Потім на Місяць, який притих на задньому сидінні.

- Я можу піти з вами, - запропонував він.

Ах, мій завжди благородний хлопчик. Бажання розридатися і уткнутися головою в кермо розпирало, але мені вдалося побороти його.

- Хоч би як це було мило, любий, мені потрібно, щоб ти пішов додому. Я впораюся, - сказала я, щосили намагаючись бути мамою, здатною все владнати.

Я намагалася бути схожою на свою матір. Вона завжди говорила спокійним, але впевненим тоном, змушуючи мене вірити, що вона зможе все виправити. Можливо, і в мене колись був такий тон, хоча навіть коли Девід був живий, я в цьому сумнівалася. Я любила своїх дітей більше за життя, але не була створена для того, щоб бути матір'ю. У мене не виходило справлятися з усім як у моєї мами. Коли народився Райдер, мама перший місяць жила з нами, бо я сумнівалася, що впораюся. Звісно, тоді я була двадцятирічною ідіоткою, яка точно не впоралася б із цим. Після її від'їзду я дзвонила їй не рідше ніж двічі на день, поки Райдеру не виповнився рік. Потім тільки раз на день. Як і Девід дзвонив моєму батькові раз на день, щоб отримати пораду, як ужитися з божевільною матусею, яка надмірно опікується його сином.

Мої батьки померли десять років тому, але часом я за звичкою набирала їхній номер, перш ніж згадувала, що їх більше немає. Шкода, що точно так само в мене не виходило інколи забувати, що й Девіда теж більше не було поруч. Бо кожна мить мого життя була несамовитим нагадуванням про нього.

7

Я ніколи раніше не була в будинку Зіка. Луна часто була в нас, бо була подругою Райдера. У мене ж не було жодних причин йти до неї додому. Звісно ні. Мене там ніхто не чекав. І вже точно не той чоловік, про якого я не переставала думати з того моменту на ганку.

Я не знала, чого чекати. Зік був похмурим, їздив на мотоциклі, і був крутим альфа-самцем. Мені здавалося, що в будинку подібних чоловіків переважали відтінки сірого, чорного і місцями можна було зустріти рідкісні елементи домашнього декору, які не були деталями мотоцикла, розкладеними на газеті на журнальному столику. Ще десь обов'язково мала валятися зброя, а в підвалі стояти клітка, заповнена всіма тими, хто заподіяв йому зло.

Гаразд, останнє було відвертою маячнею, але я довго думала про це - занадто довго - і довела себе до божевілля.

Можливо, у нього і був би такий будинок, якби він був холостяком, але, знову ж таки, в такому разі він навряд чи став би купувати двоповерховий особняк. Ні, найімовірніше він купив би собі хатину в лісі або жив би в гуртожитку байкерського клубу, як у "Синах анархії"¹⁴.

Познайомившись же зі стильним Місяцем, зрештою я вирішила, що на інтер'єрі будинку точно відіб'ється присутність у ньому дівчинки-підлітка.

Але ні.

¹⁴ "Сини анархії", або "Діти анархії" - американський телевізійний серіал у жанрі кримінальної драми. Серіал транслювався на FX з 3 вересня 2008 по 9 грудня 2014 року.

Перські килими на паркетних підлогах були витримані у вінтажних тонах, що доповнювали простір. І що за простір! Я б навіть назвала інтер'єр божественним гламуром. Великі гравюри в рамках на стінах від передпокою до кухні, вражаючі, оригінальні та красиві. Вази з квітами. Ароматичні свічки. Довгий білий диван у м'якій оббивці у вітальні відкритого планування. Візерунчасті крісла в тон килиму. Дорогі пледи.

- Здивована? - запитала Луна зі слабкою посмішкою.

Я зосередилася на ній.

- Твій тато не заперечує проти такої обстановки?

Вона розсміялася, тихо і трохи натягнуто, але в її очах знову з'явився веселий вогник, який я була рада бачити.

- Не заперечує? Він особисто допоміг вибрати половину всіх цих речей.

Мої очі розширилися, коли темна фігура з'явилася з-за рогу. Велика, темна постать, побачивши яку, мій шлунок ухнув униз і вдарився об поліровану дерев'яну підлогу.

- Ще одна риса моєї дочки. Вона іноді бреше, - сказав Зік, дивлячись на мене невимушено, майже дражливо. Доти, доки його погляд не зупинився на доньці.

Батьки знають і інстинктивно відчують, що з їхніми дітьми щось не так. Найчастіше це сильніше відчують матері - біологія і все таке. Ми краще відчуємо своїх дітей, ми виростили їх у своєму тілі, чорт забирай. І більшість матерів вставали посеред ночі, годували їх із грудей, тримали на руках. Звісно, були й хороші чоловіки, які робили більше, ніж потрібно, але вони зустрічалися нечасто. Але, схоже, за відсутності матері Луни цей інстинкт прокинувся в Зіка. А може, він був у нього завжди.

Хай там як, він побачив події ночі в очах своєї доньки і підніс руки до щік Луни, пробігаючи очима по її тілу в пошуках травм. Я зазначила, що це відпрацьований рух. У його очах зачайлася тінь. Та сама тінь, що іноді затьмарювала погляд Луни, натякаючи на щось темне, що привело їх сюди.

- Мила, - пробурмотів Зік. - Що сталося?

Його запитання прозвучало м'яко й ніжно. Не думала, що чоловік переді мною здатен на такий тон, але так і було.

- Я в порядку, тату, - сказала Луна твердо і спокійно.

Я пишалася нею. І водночас ненавиділа те, що вона вміє так себе контролювати. Це вимагало практики.

- Хто б не образив тебе, я...

- Тату, мені просто потрібно поспати, добре? - перебила Луна. - Я дуже втомилася. - Вона глянула на мене з благанням в очах.

- Я все тобі розповім, - сказала я Зіку.

Луна зітхнула з полегшенням і подивилася на свого батька.

- Я в порядку, правда.

Зік примружився.

- Жодна жінка не в порядку, коли каже, що в неї все гаразд.

Мені довелося посміхнутися, тим паче що Луна посміхнулася без жодного примусу.

- Ну, зі мною точно все буде гаразд, - сказала вона, піднімаючись навшпиньки, щоб поцілувати батька в щоку.

Потім вона підійшла до мене і зробила те саме.

- Дякую, - прошепотіла вона мені на вухо.

Я стиснула її руку.

- Завжди будь ласка, подруго.

Луна посміхнулася нам і щось у цій посмішці було мені занадто знайомим.

- Тату, можливо, ти запропонуєш Бріджит келих того "Рідж Монте Белло", що ти привіз. Таке вино не варто пити наодинці, і воно добре підійде як подяка.

Вона підморгнула мені й попрямувала до сходів.

- З нею все гаразд, - сказала я, спостерігаючи, як вона піднімається нагору.

Щойно Луна зникла за рогом, я перевела погляд на Зіка. Він усе ще дивився на порожнє місце, де стояла його дочка. Його переслідували думки. Йому було боляче. Цей чоловік обожнював свою доньку і терзав себе її болем.

Зрештою, воно становило величезну частку батьківства - почуття провини. Почуття провини за все, що ви зробили неправильно, за те, чого ви взагалі не зробили, або за будь-який розлад, який відчувала ваша дитина. Цей погляд, так схожий на той, що був у Девіда, ледь не змусив мене впасти на коліна від болю. Звісно, м'язи, виточені лінії підборіддя та хороші гени були привабливими, але бути гарним батьком - усе ж таки найпривабливіше в будь-якому чоловікові.

Ні. Я не повинна думати про це. Не повинна думати про Девіда і дивитися на Зіка.

- Розкажи, що сталося, - зажадав він грубим тоном, налякавши мене.

- На вечірці якийсь хлопець намагався змусити її зробити те, чого вона не хотіла робити.

Зік весь напружився. Щось у ньому змінилося. Зовні він виглядав так само, але повітря навколо нас стало іншим. Воно немов загусло. Лють огорнула мене, як роса.

- Він нічого не домігся, - швидко сказала я. - Райдер подбав про це. Я знаю, що кожне нервово закінчення всередині тебе зараз збуджене. Знаю, ти хочеш убити будь-кого, хто навіть подумав зробити це з твоєю донькою, і повір мені, я відчуваю те саме. У мого сина збиті кісточки пальців на доказ того, що той мудак був покараний. - Я подумала про очі Луни. - Можливо цього мало, але повір мені, Райдер зробив усе, що можна було зробити. Батько того хлопця тут велика шишка. Якщо він зникне, це буде ціла подія

Я махнула рукою.

- Хоч би як важко це було, найкраще - не ставати альфа-смертоносним татусем. Просто будь поруч зі своєю донькою.

Я зробила паузу, згадавши про пропозицію Луни

- Може вип'ємо по келиху вина... і до речі, звідки твоя донька знає про Монте-Белло? - запитала я, ковтаючи свій сором, печаль і, що найгірше, потребу.

Зік ще якийсь час дивився на сходи, а потім перевів погляд на мене. Його пильний погляд вразив до глибини душі. Хіба я не підготувалася? Хіба не налаштовувала себе всю дорогу сюди, знаючи, що мені доведеться спілкуватися з цією людиною? Але його пильний погляд і енергія спрямовані виключно на мене за відсутності його доньки в кімнаті? До цього я точно не була готова.

- Я розбираюся у вині, - сказав він у відповідь. Гнів усе ще залишався в ньому, але був надійно скутий. - Я знаю, що таке хороше вино. Його історію. Якою працею створюється пляшка. - Зік говорив із грубістю в голосі, яка говорила про те, що його думки зайняті Луною, що він змушує себе зберігати спокій.

Він попрямував у бік кухні, такої ж приголомшливої, як і інші кімнати. Моя, безумовно, була чудова. У ній було все, що тільки могла побажати матуся-блогер і впливова людина в Instagram. Великий острів посередині. Два скляні зелені світильники над ним. Довга лава з м'якою оббивкою, що слугує барним стільцем.

Зік потягнувся до краю острівця, щоб відкрити вбудовану винну шафу з регульованою температурою, повну пляшок.

- Вино - одна з найбільш цивілізованих речей у світі й одна з найбільш природних, доведена до досконалості. Воно пропонує набагато ширший діапазон для насолоди й оцінки, ніж, можливо, будь-яка інша чуттєва річ.

Я моргнула, дивлячись на нього, на те, як слова просочувалися крізь повітря. Поезія з вуст татуйованого, грізного байкера.

- Ернест Гемінгвей, - продовжив Зік, із благоговінням відкриваючи пляшку. З обережністю.

Так, цей чоловік, цей чорнявий байкер цитував мені Ернеста Гемінгвея, обережно відкриваючи двохсотдоларову пляшку вина з тією повагою, на яку вона заслуговувала.

- Не хочеш дістати келихи? - сказав він, киваючи мені за спину.

Я повернулася до шафки, повної посуду. Склянки. Чаші. Келихи для білого вина, для рожевого і для чотирьох різних сортів червоного вина.

Так, тут повно сюрпризів.

Я схопила два келихи, сподіваючись, що вибрала правильно, оскільки було абсолютно очевидно, що Зік серйозно ставиться до вина. Він нічого не сказав і не викинув мене зі свого будинку, тож я вирішила, що все гаразд.

- Йому потрібно подихати, - сказав він, киваючи на вино. - Сьогодні гарний вечір. Ми вийдемо на терасу, і ти розповіси мені, що за хрін трапилася з моєю донькою і кого я маю вбити.

Зік узяв вино і попрямував до зашкленених дверей.

Не схоже було, що він жартував щодо чийогось убивства, ні крапельки. Але я все одно пішла за ним.

Внутрішній дворик був таким же гарним, як і весь інший будинок.

Плетені меблі.

Пледи.

Кострище.

На столику між нами горіли свічки. Вино дихало, і перший ковток був чудовий. Але не настільки, як спостерігати за Зіком. Він не просто пив вино. Це було щось глибше, щось настільки еротичне, що мені довелося стиснути коліна і прикусити губу, поки я не відчула смак крові. Моя кров, змішана з гладким, насичено-червоним вином, була найкращим, що я коли-небудь пила.

Я розповіла Зіку про все, що сталося сьогодні ввечері. Сказати, що він був незадоволений, означає применшити. У повітрі витала його лютя. Його потреба в насильстві.

Так, це була небезпечна людина.

Батько вчив мене не вражатися і не захоплюватися небезпечними чоловіками. Тридцять п'ять років мені це вдавалося. Але тут, при світлі вогню і з келихом двохсотдоларового вина, всі настанови батька залишилися в минулому. Щось у моїх кістках, щось у моїх клітинах реагувало на цього чоловіка. На кожен його рух. На темряву в його очах. На хрипоту в його голосі. На те, як його велика м'язиста рука ніжно лягає на ніжку кришталевого келиха.

Нездорова реакція з мого боку.

Потрібно допити вино і втекти.

Але я не стала цього робити.

І не тільки тому, що випити залпом це вино було б святотатством. І навіть не тому, що я була зачарована Зіком і мене тягнуло до нього. Ні, мені просто не хотілося повертатися додому. Входити в знайомі кімнати, де все ще відчувалася присутність Девіда. Витав його привид. Куди б не подивилася, я стикалася з нагадуванням про те, що втратила. Мій дім став для мене склепом.

І мої хлопчики. Хоч би як сильно я хотіла обіймати їх щосекунди, щомиті, мені потрібна була перерва. Щоб не бачити в їхніх очах і душах тінь їхнього батька. Я ставала жахливою матір'ю, бо не хотіла бачити своїх хлопчиків, щоб хоч трохи подихати? Щоб мені було не так боляче?

Можливо.

- Ти ж не збираєшся його вбивати, правда? - запитала я після того, як розповіла Зіку про те, що трапилося, а він мовчки розмірковував, попиваючи вино.

Я запитувала здебільшого тому, що тиша була надто густою, і все, що могла зробити - спробувати пробратися крізь неї.

- Ні. Як би мені цього не хотілося, тут у нас інше життя. Не цього я хочу для Луни

Зік злегка примружився, приділивши мені всю свою увагу, і я ледь не впала під вагою його погляду. Добре, що я сиділа

- Твій син, - продовжив він, потягуючи вино, - я багато чим йому зобов'язаний. За те, що він захистив Місяць.

Я похитала головою.

- Ти йому нічого не винен. Він вчинив правильно. Луна швидко стала його найкращою подругою.

- Мені це подобається. Що за нею доглядає хтось на кшталт нього. Особливо мені подобається, що він не хоче залізти до неї в штани.

Я посміхнулася, бо Зік висловився до біса кумедно, у його тоні не було осуду чи відрази. Блек Маунтін був, здебільшого, прогресивним містом. Ми майже не зіткнулися з забобонами, коли Райдер зізнався у своїй орієнтації. Він зробив це просто, без сорому, і саме тоді я найбільше пишалася Девідом і собою як батьками. Ми змогли виростити красивого й особливого хлопчика, створити такі стосунки в сім'ї, де він відчував упевненість у собі та в нас щодня.

Звичайно, у Жозефіни знайшлося, що сказати з цього приводу. Але у відповідь вона отримала пару "лагідних" і більше не зачіпала цю тему. Я часто мовчала, коли йшлося про мою свекруху, заради миру, заради Девіда й того факту, що мені не хотілося обтяжувати себе спілкуванням із нею. Але коли справа стосувалася моїх дітей, мого первістка, я ні за що на світі не стала б мовчати. Я радше відгризла б їй голову зубами, ніж дозволила б нести якусь фанатичну нісенітницю на адресу мого прекрасного хлопчика. І я сказала їй про це прямо в обличчя. Девід у той момент стояв поруч зі мною, тримав за руку, підтримував і погоджувався. Я ніколи не просила його вибирати між матір'ю і мною, але він завжди був на моєму боці. Завжди. Того дня я сказала їй, що вона ніколи більше не побачить своїх онуків, якщо я почую хоча б шепіт проти Райдера. Девід був непохитний у своїй підтримці. Відтоді моя свекруха більше не торкалася цієї теми.

- Він, звісно, трохи закоханий у неї, - відповіла я. - У найчистішому сенсі.

Я зустрілася з ним поглядом.

- Райдер подбає про неї, коли тебе не буде поруч. Він хороший хлопчик і стане чудовою людиною. Можливо, він уже нею став.

Наприкінці я ледь не захлинулася сльозами, але замість цього примудрилася сьорбнути вина.

- Твій чоловік, він був хорошою людиною?

Запитання виникло з нізвідки, було поставлене настільки буденно, що вразило мене в саме серце. Зік не хотів нашкодити. У його запитанні не було загрози, тільки цікавість.

Мені це сподобалося. Його простота. Люди ходили навколо мене навшпиньки, або роблячи вигляд, що Девіда взагалі не існувало, або шкодуючи про його смерть, ніби я цього не помічала.

- Так, - відповіла я. - Він був прекрасною людиною і дивовижним батьком. Поганим гравцем у покер, що, по-моєму, прикро, враховуючи його "блакитну" кров. Він прекрасно готував, що було добре, тому що я досить посередній кухар. Він старанно працював, подавав гарний приклад дітям і був добрий до мене. Зробив мене щасливою.

Я планувала обмежитися односкладовою відповіддю. Не вдаючись у подробиці. Хоч би як мені хотілося сказати, що робила це з міркувань самозбереження, бо не хотіла розповідати цій людині надто багато про себе, і бо розповідати про свого чоловіка було однаково, що приставити ніж до мого живота, розпоровши плоть і вирвавши нутрощі, моя відвертість була порятунком від того, що доводилося тримати всередині, щоб вижити.

Можливо, виною тому стало випите вино? Або прохолодна, тиха ніч - якої в мене не було понад рік - чи чоловік, що сидить поруч? Чоловік із темними очима, загрозливою аурую і клятим вольовим підборіддям.

- Зараз ти нещаслива.

Не питання. Голе твердження, вільне від усіх соціальних конструкцій і умовностей, яких належало дотримуватися.

- Ні, - чесно відповіла я і здивилася в його обличчя. - Як і ти.

Його губи здригнулися. Я не знала, потішило Зіка моє твердження чи навпаки розлютило, але мені сподобалося. Що мені довелося відмовитися від частини себе, просоченої кров'ю і вином, щоб отримати від нього цю реакцію.

- Зараз? - запитав він. - Я міг би сказати, що зараз я найщасливіший за останній час. У мене є гарне вино. Компанія, приблизно така сама нещасна в житті, як і я, можливо, навіть більша, але все ж таки водночас прекрасна компанія. Так. Зійде.

Я весь час чекала, що цей чоловік бурчатиме у відповідь, відповідаючи всім стереотипам альфа-самця. Адже зовні Зік відповідав усім цим стереотипам.

Але насправді в ньому було набагато більше, ніж на поверхні.

- Що змусило тебе приїхати сюди? У це місто? У цей будинок? Зарахувати Луну в "Блек Маунтін"?

Зік нахилився, щоб налити нам ще вина. Я спостерігала за ним, бо не могла інакше. Він притягував і полонив. Його плавні, граціозні рухи заворожували.

- Тому що тут протилежність усьому, що я коли-небудь знав, - відповів він. - Протилежність усьому, що коли-небудь знав Місяць. І все, на що вона заслуговує.

Я проковтнула свою реакцію на біль у його голосі.

- До тебе вже чіплялися?

Він злегка сіпнувся. Я здивувала його. Моя маленька перемога, бо на мій погляд Зік був не з тих, кого можна здивувати.

- Матусі з Блек Маунтін, - уточнила я. - Багато з них вийшли заміж через гроші, статус або тому, що залетіли по молодості. Більшість із них - мамидомогосподарки, що є справжньою роботою, якщо тільки ви не носите кросівки за

чотириста доларів і не проводите півжиття в спа-салоні або перукарні. Майже всі вони нещасні, а ти маєш вигляд ліків від їхнього нещастя, бо небезпечний, гарний і складений так, наче здатний подарувати їм найкращий секс, який вони мали за останній час.

Господи Ісусе.

Що я несу?

Ні, я хотіла сказати щось із цього, але точно не останню частину. І не тим мрійливим, майже хриплуватим тоном, яким я це сказала.

Я подивилася на свій келих. Зік налив багато, враховуючи, що пляшка перед нами була порожня, а це тільки наш другий келих.

Але вдова, яка намагається зберегти розум, не була дешевою п'яницею. Чорт, я регулярно випивала пляшку вина наодинці і могла контролювати всі свої рухові функції, особливо рот. Але дайте мені цього чоловіка і дороге вино за два кроки від мого будинку, і я приходжу в роздраз. Гірше того, Зік не виглядав ображеним. Ні, він виглядав набагато небезпечніше.

Він мав вигляд як секс.

Знову посмикування губ, яке відбилося десь південніше мого пупка. Набагато південніше.

- Так, приставали, - сказав він. - Ходити коридорами школи - все одно що ухилятися від гробаних наземних мін. Я радий, що мені довелося зробити це тільки один раз на першій зустрічі з директором, але, гадаю, одного разу достатньо, оскільки я навіть не можу купити клятні продукти, не наразившись на одну з матусь, яка намагається затягнути мене в батьківський комітет. - Зік підняв брови. - Я що, маю такий вигляд, ніби мрію стати членом батьківського комітету?

Я усміхнулася. Природно і легко. Мені було добре. Але тут же мене охопило почуття провини, тому що мене потішило, майже обрадувало те, що сказав інший чоловік.

- І, Бріджит, я не був би найкращим сексом, який у них був за останній час, - продовжив він. - Я був би найкращим сексом, який у них коли-небудь був у житті.

Я сильніше стиснула коліна, намагаючись перешкодити словам і тону, яким він їх вимовив, проникнути в мої й без того вологі трусики.

Я зробила ковток вина. Великий ковток. Зік спостерігав за мною, не намагаючись приховати того, як пожирав мене очима.

На мене ніколи раніше так не дивилися.

Ніколи.

Шкіру поколювало від бажання, щоб він побачив більше. Не тільки як я п'ю вино. А як оголена звиваюсь на ньому. Мене, розпростерту перед ним.

Трясця твоєї матері.

Мій келих вдарився об журнальний столик з такою силою, що я здивувалася, як він не розбився. Це шокувало мене, але Зік навіть не здригнувся. Він з цікавістю спостерігав за тим, як я встаю на хиткі ноги.

- Мені пора, - сказала я, кинувши погляд на свій будинок.

Паркан закривав більшу частину огляду, але я могла бачити світло у вікнах. Алексіс напевно чекала на мене, гризла нігті й хвилювалася. Вона напевно оточила Райдера турботою, запропонувала приготувати йому що-небудь, тому що вона, як і моя мама, не стикалася з проблемою, яку не можна було б вирішити за допомогою домашньої їжі. Райдер напевно сидів там, розмірковуючи про події ночі, тому що саме таким хлопчиком він був. Можливо, Джейк теж був із ним, підтримуючи його тим тихим способом, який мені подобався.

З мого боку було нерозумно вірити і сподіватися на перші серйозні стосунки мого сина в старшій школі. Найімовірніше, вони будуть першими з багатьох. Життя не настільки добре, щоб дарувати нам справжнє кохання так рано і без потрясінь. Мені було неприємно, що це правда, що мій син, найімовірніше, переживе щонайменше одне розбите серце, перш ніж у нього з'явиться хтось, хто подбає про нього. Але знову ж таки, у мене самої була людина, яка дорожила моїм серцем, але однаково розбила його вщент, просто покинувши цей світ

Зік теж встав. Я не помітила, коли він це зробив.

Я втратила пильність. Дозволила провину і затишній обстановці заманити мене в хибне відчуття безпеки. Але я ніколи не буду в безпеці, особливо з цим чоловіком, який, незважаючи на своє комфортне, розкішне оточення, був неприборканим. Небезпечним.

Я зрозуміла це якраз у той момент, коли Зік підійшов до мене, коли охопив руками мою шию, позбавляючи мене можливості поворухнутися. Відступити.

Порятунку не було.

Поцілунок не був ніжним.

Або романтичним.

Я ніколи не думала, що поцілунок може бути таким.

Він був схожий на вогонь. Від нього плавилася шкіра. Усередині спалахнув ненаситний голод у ту секунду, коли наші губи стикнулися. Його руки були всюди. Або це мої руки рвали його волосся, забиралися під футболку, дряпали шкіру.

Я знову відчула смак крові й вина, коли впилася зубами в м'яку плоть його губ, жадаючи дізнатися, який він на смак. Мені хотілося відчути трохи його дикості всередині себе.

Наше божевілля тривало б довше. До кінця, я не сумнівалася в цьому. Одяг уже відчувався надто важким, надто сковуючим. Потреба оголити шкіру, подарувавши її, як якесь підношення, була непереборною. Ще секунда - і я б почала зривати з себе одяг. Вилизувати кожен сантиметр його тіла, доки його плоть не стала б твердою в мене в роті.

Втрата його губ, його тепла була миттєвою і приголомшливою.

Мені знадобилася секунда, щоб зосередитися і зрозуміти, що я більше не прив'язана до чоловіка, який не був моїм чоловіком. Що переді мною зовсім незнайома людина. Зік обірвав поцілунок, не я. Я була не в тому стані, щоб проявляти стриманість.

Сором захлеснув мене.

Але недостатньо глибокий і сильний, щоб змити потребу, що відчайдушно пульсує під шкірою.

Зік теж її відчував. Його очі горіли вогнем і голодом. Вени на його шиї пульсували.

Він витер кров із губи тильним боком долоні.

- Іди додому, Бріджит.

Не наказ. Але й не відмова. Радше попередження. Останній шанс.

Якщо не піду, він візьме мене. Жорстоко. Грубо. Вишукано.

Але неправильно.

І я зненавиділа б себе після.

І його теж.

Те, що сталося сьогодні ввечері, залишилося б не більше ніж спогадом.

Я повернулася і пішла, не сказавши ні слова.

Мені вистачало спогадів, які переслідують мене всюди і насміхаються наді мною. Інших мені не потрібно.

- Ми з Джеффом розлучилися, - оголосила Алексіс, поки я потягувала ранкову каву. Третю чашку.

Вряди-годи я встала раніше за неї і то тільки тому, що не спала. Взагалі.

Я практично не спала весь минулий рік, забутися допомагали тільки алкоголь і пігулки, і навіть тоді прокидалася за кілька годин до світанку. Але, принаймні, я отримувала деякий перепочинок. Кілька годин.

Минулої ночі? Нічого.

Я прокралася до свого будинку, як якийсь зломщик, намагаючись не ввімкнути сигналізацію, здатну нагадати про минуле. Скільки б не терла обличчя і не чистила зуби, мені так і не вдалося позбутися його смаку на губах. Я переверталася з боку на бік, простирадла здавалися занадто важкими, ліжко - занадто м'яким, а Зік - занадто близько. На світанку я залишила спроби знайти спокій у забутті і встала. Випрала. Прибралася. Випрала ще. Зварила каву. Трохи поплакала. Ненавиділа себе. Випила ще кави. Ненавиділа себе ще трохи.

Загалом звичайний ранок.

Мені вдалося взяти себе в руки настільки, щоб не виглядати руїною на той час, коли Алексіс спустилася вниз у спортивному костюмі та з навушниками на шії.

Сестричка витріщила очі, побачивши мене одягнену в білі слакси, футболку і з безліччю золотих ланцюжків на шії. Я майже була схожа на себе колишню, у чому й полягав сенс. Намагалася бути схожою на ту жінку, що була вірна своєму чоловікові і не зустрічалася з похмурими, небезпечними чоловіками, які лякали її до напівсмерті.

- Ти вже прокинулася. І одягнена, - пробурмотіла Алексіс, входячи в кухню занадто пружною ногою для людини, яка не п'є кави о сьомій ранку. Її погляд ковзнув по моєму вбранню. - Одягнена в нормальний одяг.

- Я намагаюся щось робити.

Вона налила собі кави.

- Добре.

- Учора ввечері все закінчилося нормально? - запитала Алексіс після недовгого мовчання і подивилася на французькі двері.

Я відчинила їх, щоб впустити ранковий вітерець, а не тому, що сиділа у внутрішньому дворіку, потягуючи першу чашку кави і дивлячись на ще не прокинутий сусідський будинок, гадаючи, чи спав Зік голим.

- Звісно, - відповіла я, втупившись у свою чашку з кавою.

Алексіс примружилася.

- Ти затрималася. Луна була так засмучена?

Я спробувала відтягнути відповідь, зробивши великий ковток кави, поки Алексіс чекала.

- Ні, з нею все гаразд. Вона крута. Я, ем, затрималася, щоб випити із Зіком і поговорити про все.

- Із Зіком? Він уже Зік?

Я насупилася.

- Це його ім'я, Алексіс.

Її не збентежив мій тон; вона чула від мене й не таке.

- Це його ім'я, - погодилася вона. - Гарне ім'я.

Я зітхнула.

- Гарне.

- У вас був секс? - запитала Алексіс невимушено.

Я, чорт забирай, ледь не подавилася своєю кавою. Моя сестра чемно спостерігала за мною, поки я брала себе в руки.

- Ти серйозно?

- Звичайно, - весело сказала вона.

- Звичайно, я з ним не спала, - прошипіла я. - Я б ніколи цього не зробила.

- Чому? Він до біса сексуальний і навряд чи він - убивця з сокирою, і, б'юся об заклад, на його пресі можна прати одяг.

Я моргнула, ненавидячи сестру за те, що вона змусила мене подумати про пресу Зіка. Мені щойно вдалося викинути його з голови.

Я перебирала в голові відповіді на її запитання. Одна брехня. Що не думаю про секс із кимось, крім Девіда. Що занадто пригнічена горем і моє лібідо в глибокій сплячці. Що мене хвилюють тільки мої сини, їхнє виховання і думки про те, як зробити так, щоб смерть батька не сильно зіпсувала їм життя. Що не збираюся псувати їм життя ще більше, займаючись сексом із батьком нової найкращої подружки мого сина.

- Я з ним не спала, - нарешті сказала я, вирішивши, що правда спрацює краще, ніж уся ця нісенітниця.

Алексіс оцінювально подивилася на мене. Вона точно зрозуміла, що щось відбувається крім очевидного.

- Ми з Джеффом розлучилися, - перевела вона тему.

Я втупилася на неї, вражена тим, що вона не наполягала на подробицях, що було так на неї не схоже - Алексіс поводитися як собака з кісткою, коли справа стосувалася особистих пліток, - а також її тоном. Сестра була не з тих жінок, які після розставання валяються в ліжку з відром морозива, переглядаючи "Щоденник пам'яті"¹⁵. Вона завжди ставилася до стосунків із певною відстороненістю, яку я ніколи не розуміла, зважаючи на те, що ми вирости в щасливій сім'ї з прекрасним батьком. Вони були просто частиною її організованого, контрольованого життя. Я набагато більше переживала за її стосунки або їхню відсутність, ніж вона сама.

- Не потрібно виглядати такою засмученою, - сказала Алексіс із усмішкою.

Я знизала плечима.

¹⁵ "Щоденник пам'яті" (англ. The Notebook) - американська мелодрама 2004 року режисера Ніка Кассаветіса.

- Ти не особливо переживаєш. До того ж, Джефф гладив свої джинси. Хто так робить?

Алексіс закотила очі.

- Що сталося? - запитала я, радіючи можливості відійти від теми, що стосується Зіка.

- Він був нудним.

Алексіс сказала те, що я ніколи не думала від неї почути.

- Я думала, що це обов'язкова умова для знайомства з тобою, поряд із пенсійними накопиченнями і нездоровими стосунками з матір'ю.

Жестом пославши мене, вона не стала сперечатися, бо я мала рацію.

- Гаразд, я й справді не вважала романтику чимось важливим у своїх стосунках, - визнала вона. - Думала, що мені це не потрібно.

- Усім потрібна романтика, Алексіс.

Вона зітхнула.

- Ну, я думала, що цю ідею придумали продюсери Hallmark¹⁶. Романтика - така сама конструкція, як множинні оргазми.

Я втупилася на неї, роззявивши рот.

- У тебе ніколи не було множинних оргазмів? Навіть із вібратором?

Сестра проігнорувала моє запитання.

- Я намагалася зосередитися на важливіших речах. Кар'єра. Сім'я. Але..

Вона на мить замовкла, кинувши погляд на стіну з фотографіями навпроти нас. На знімках були закарбовані всі щасливі спогади за минулі роки. Ми з Девідом цілуємося під час медового місяця в Новій Зеландії. Я, розчервоніла, тримаю на руках Райдера, Девід цілує мене в лоб. Ми всі разом лежимо в ліжку, коли Джексу було всього два. Перший день Райдера в "Академії Блек Маунтін", Девід поруч із ним, усміхнений так широко, що його щастя пронизувало чорно-білу фотографію.

Моє серце стиснулося від усвідомлення того, що ці фотографії - все, що в нас залишилося. Що Джекс не зможе постояти зі своїм батьком у школі, що у моїх синів не буде фотографій із ним із випускного, коледжу, з їхніх весіль.

Алексіс подивилася на мене.

- Я хочу більшого. Мені потрібні речі, в існуванні яких я навіть не впевнена, але без яких я не готова жити, навіть якщо вони виявляться реальністю.

Цього разу моє серце стиснулося з іншої причини. Через мою сестру. Моєї красивої, акуратної, розважливої сестри, яка п'є смузі. Тієї, яка ніколи не зациклювалася на перших поцілунках, на випускних і на списку хлопців, з якими вона мала втратити цноту. Я настільки загрузла у своєму болю й егоїзмі, що не

¹⁶ Hallmark - кінокомпанія і телевізійний канал, що транслюється в США. Спеціалізується на виробництві та трансляції класичних серіалів і фільмів, орієнтованих на сімейний перегляд.

думала про те, що в неї в житті теж щось відбувається. Смерть чоловіка затьмарила для мене всі інші проблеми.

- Ти заслуговуєш на більше, - сказала я. - Якщо і є хтось у цьому світі, хто цього заслуговує, то це ти, сестричко.

- Ти теж на це заслуговуєш.

- У мене це було, - відповіла я, дивлячись на стіну з фотографіями.

Настало довге мовчання. Я чекала, що Алексіс спробує посперечатися зі мною, наплести брехню про щастя в майбутньому, щоб підтримати мене.

- Я можу виконувати свою роботу з будь-якого місця, - сказала вона замість цього.

Я втупилася на неї, здивована різкою зміною теми.

- Тож я з'їду від Джеффа, - продовжила вона. - І не шукатиму нову квартиру в місті, яке мені навіть не дуже подобається і де немає тебе і мами з татом. У тебе пустує будиночок біля басейну. І хоча ти більш-менш прийшла до тями, мені здається, що я все ще трохи потрібна тобі.

Алексіс замовкла і в її очах заблищали сльози.

- Ти теж мені дуже потрібна. Ти і хлопчики. Мені потрібна моя сім'я. Щоб допомогти пережити цю кризу середнього віку, або що це, чорт візьми, таке.

- Залишайся стільки, скільки захочеш. Тобі тут завжди раді. Ми можемо стати сестрами-старими дівами, які п'ють вино і говорять гидоти про інших.

Вона посміхнулася.

- Непоганий план.

З тієї ночі минув тиждень.

Ну знаєте, з ночі, коли мій син вплутався в бійку, захищаючи честь дівчини, а я пила вино за двісті доларів і цілувалася з найсексуальнішим чоловіком, якого коли-небудь бачила поблизу, включно з моїм чоловіком.

Цілий тиждень я ненавиділа себе за ці думки.

За те, що фантазувала про той поцілунок.

За те, що тримала його в секреті від Алексіс. Від моїх хлопчиків.

У перервах між ненавистю до себе мені доводилося виконувати свої материнські обов'язки. Ті, якими я нехтувала цілий рік. Принаймні в графі "перемоги" з'явився один запис. Райдеру сподобалася машина. Я ледь змогла витягнути його з неї - він би спав у ній, якби міг. Пікнік, вечірка - все пройшло добре.

Думати про Зіка і поцілунок було не дуже добре. Зовсім.

- Ну звісно, - пробурмотіла я, побачивши блискучий чорний "Ягуар", припаркований на під'їзній доріжці мого будинку.

Моя свекруха давно намагалася призначити час, щоб зустрітися і "все обговорити". Я ж зі свого боку щосили намагалася уникати її дзвінків і відкладала зустріч. Здається, її терпець увірвався. До всього іншого від мене, мабуть, відвернулася удача, тому що якраз у той момент, коли я паркувалася, із сусіднього будинку донісся рев мотоцикла. Мені не слід було вважати цей звук збудливим. Мотоцикли були небезпечними й гучними. Але я все ж таки порахувала.

Моя свекруха, яка вийшла з машини, коли я з'явилася, не поділяла моєї думки. Її обличчя під великими сонцезахисними окулярами "Шанель" викривилося, а рука, прикрашена золотими каблучками з діамантами, притиснулася до грудей. Вона носила гордовиту відразу краще, ніж свій блейзер від Ральфа Лорена.

Я доклала неймовірних зусиль, щоб не подивитись у бік ревучого мотоцикла, хоч би як сильно мені хотілося мигцем побачити Зіка на цій штуці. Ні, я надто боялася, що щось відіб'ється на моєму обличчі, щось, що побачить Жозефіна і зрозуміє, що я заплямувала пам'ять її улюбленого сина, поцілувавшись із чоловіком, який водив мотоцикл.

На той час, коли ревіння мотоцикла вщухло, - мабуть Зік поїхав, - я зібралася з духом і дісталася до своєї свекрухи.

- Жозефіно, який сюрприз, - сказала я, нахилиючись для того жахливого подвійного повітряного поцілунку, який, на її думку, надавав їй культурного та європейського вигляду, а насправді просто робив її схожою на багату ідіотку.

- Як цей... кримінальник зміг обійти вашу асоціацію домовласників? - сказала вона у відповідь, усе ще хмурячись, наче у дворі замість доглянутого газону лежала палаюча шина.

Я мигцем озирнулася - Зік поїхав, значить я в безпеці.

- Він - кримінальник просто тому, що їздить на мотоциклі?

Жозефіна перевела свій похмурий погляд на мене.

- Таким людям не місце в нашому районі.

Я зціпила зуби. Хоч би як мені хотілося з нею посперечатися і назвати її свинею за зарозумілість своїм "статусом", вона пов'язувала мене з Девідом, незважаючи на те, що вони були абсолютно не схожі.

- Чому б тобі не зайти всередину і не випити чаю?

Свекруха підібгала губи, найімовірніше, вже готуючись зненавидіти якість мого чаю, чашки, у яких я його подаю, чи щось інше. Коли вона слідувала за мною до будинку, я знала, що її досвідчений погляд шукає ознаки моєї неспроможності як матері, жінки та людини. На мій погляд будинок мав бездоганний вигляд, як раніше, коли я цілими днями вела Instagram, зображуючи лаковану версію свого життя.

На столику в передпокої стояла велика ваза зі свіжими квітами. Навколо ні пилінки, дзеркало виблискувало чистотою. Килимки, що вкривали блискучу дерев'яну підлогу, були не так давно випрані. У повітрі пахло лимоном і лавандою

завдяки дорогому дифузору, який я ввімкнула перед виходом з дому. Взуття хлопчиків було прибрано в плетену коробку біля сходів. Мармурові стільниці блищали. У раковині не стояв брудний посуд. На стільниці порядок, стояли тільки наша дорога кавоварка, міксер і великі скляні банки, наповнені майстерно розкладеним печивом.

- Сідай, - запросила я, вказуючи на стільці, що оточували нашу неформальну їдальню перед вікном, з якого відкривався вид на задній двір.

Учора приходив садівник, щоб урятувати те, що можна було врятувати, і посадити нові квіти замість загиблих. Я також почистила басейн. Будинок мав такий самий вигляд, як колись, за тих часів, коли я активно вела свої соцімережі - тобто ідеально. Але насправді це був просто пустир із тих речей, які я раніше вважала важливими.

Жозефіна секунду дивилася на стілець, перш ніж сісти, наче це була брудна автобусна лавка.

- Підготую чай, - сказала я.

- У цьому немає необхідності, - відповіла Жозефіна. - Правильне сервірування чаю займе надто багато часу, а в мене призначена зустріч, - вона подивилася на свій годинник із діамантами, - трохи менше, ніж за годину. Бути пунктуальною дуже важливо.

Вона вимовила останні слова зі знайомою різкістю, покликаною підкреслити мої недоліки.

Я не спізнювалася, бо поважала час людей. Але ще я була і матір'ю. Бути пунктуальною і виховувати хлопчиків - не ті речі, що уживаються в гармонії. Тож іноді я затримувалася на п'ять-десять хвилин на всі обіди, вечери та вечірки, які Жозефіна просила - точніше вимагала - мене відвідати. Звісно, це давало їй ще одну причину для неприязні.

- Тоді можу я запропонувати тобі що-небудь ще? Води? Соку?

Серце, що працює?

- Ні, просто присядь, будь ласка.

Я внутрішньо зітхнула і виконала вказівку.

- Учора я обідала з Андреа Ларсон, - сказала вона після того, як я неохоче сіла.

Я чекала продовження, але свекруха просто подивилася на мене так, ніби я маю знати, хто така Андреа Ларсон і який стосунок вона має до цього візиту.

Жозефіна драматично зітхнула, наче їй довелося встати на світанку і пройти п'ять миль із відром води на голові, а не сидіти навпроти своєї невістки з годинником за десять тисяч доларів і, найімовірніше, щойно з ранкового масажу.

- Андреа Ларсон одружена з мером, - пояснила вона.

Я кивнула, ніби знала, чому це так важливо. Подумавши, згадала, що зустрічалася з нею раніше. Андреа Ларсон була молодшою і стервозною версією Жозефіни. Ми були на званій вечері в них удома, і я чітко пам'ятаю, як вона

поводилася з обслуговуючим персоналом. Це зміцнило мою ненависть до цієї стерви. Те, як ви поводитесь з офіціантами, багато що говорить про вас як про людину. Офіціанти працюють більше і довше, ніж більшість людей, за набагато менші гроші. Ставитися до них з повагою і добротою нічого не варто, але люди з великими грошима, схоже, не бажали платити таку ціну.

- Так, я пам'ятаю, яка вона гостинна, - відповіла я із сарказмом.

Око Жозефіни сіпнулося, і я сприйняла це як невелику нагороду.

- Ми обідаємо раз на тиждень, - продовжила вона неохоче. - Вона тримає мене в курсі подій, що відбуваються в місті, про які я могла б і не знати.

Я підняла брову.

- Вона твій інформатор?

- Перепрошую?

- Інформатор, - повторила я.

Свекруха стиснула губи.

- У мене немає часу обговорювати це з тобою, Бріджит. Андреа повідомила мені дещо досить тривожне. Дещо, про що ти повинна була мене повідомити.

Боже, як шкода, що в мене немає вина. Або бейсбольної бити. Для неї чи для мене - неважливо.

- Що ж це, Жозефіно?

- У суботу мого онука доставили в поліцейський відділок близько опівночі.

О, чорт.

- Його не заарештовували, - відповіла я.

Хоч би як сильно я її ненавиділа, не поважала і взагалі вважала, що вона - реінкарнація Сатани, мене все одно калатало, коли вона дивилася на мене так, як зараз. Наче я не справлялася з роллю матері.

- Його привезли в поліцейську дільницю ближче до опівночі, Бріджит. Про що ти думала? Цьому хлопчикові потрібно думати про коледж. Про майбутнє. Твоє недбале виховання поставить під загрозу його майбутнє.

Я зітхнула. Потім ще раз. Уявила, як це - дати їй ляпаса.

- Райдер не хоче йти в коледж, - сказала я, націлюючи свою зброю. Перший постріл влучив у ціль. - Він вважає, що це застаріла, капіталістична, елітарна схема, створена для того, щоб перекачувати гроші наверх і вганяти працьовитих дітей і сім'ї в немислимі борги, - додала я, цитуючи власні слова Райдера.

Девід не зовсім схвалив його слова, але оцінив оригінальну думку. Яким би прогресивним не був мій чоловік, було важко витравити з нього деякі традиційні цінності, вбиті в нього матір'ю. Матір'ю, якій я з таким задоволенням подумки вліпила ляпаса. Безмірно приємна картинка.

- У мене розумний син, - продовжила я. - Райдер вчиться майже на відмінно, за винятком фізики, що мене цілком влаштовує, оскільки навряд чи він стане астрофізиком. Він розумніший за більшість дітей у своєму класі. Він читає Рея Бредбері, Артура Конан Дойля і Томаса Вулфа, слухає "Металіку", Guns N' Roses і

Баха. У нього зелений пояс із карате, і він може пробігти марафон. Він вміє готувати краще, ніж його мати. Крім того, єдина причина, чому він опинився в тій поліцейській дільниці, полягала в тому, що він захищав дівчину від якогось придурка-качка, який на папері, найімовірніше, має вигляд ідеального кандидата в коледж.

Я перевела подих і зробила паузу, щоб дати своїй свекрусі можливість висловити ще більше бридких суджень.

Жозефіна зберігала мовчання.

- Я розумію, що минулого року була не найкращою матір'ю, - продовжила я. - І якби ми з Девідом не виростили двох чудових хлопчиків, то, можливо, вони б цим скористалися. Але цього не сталося. Джекс любить переодягатися в героїв зі старих фільмів, а Райдер насамперед захищає свого друга, незважаючи на наслідки. Може, я й не пишаюся собою останнім часом, але пишаюся своїми хлопчиками. Якщо ти прийшла сюди, щоб зганьбити мене як матір, вважай, що ти це зробила. - Я встала. - Піду приготую чай і з радістю запропоную його тобі.

У її голові заворушилися шестерінки. Я практично чула їхній скрегіт. Ніколи раніше я не говорила з нею так прямо. Навіть у розпал мого горя торік, коли поводитися з рештою як із лайном, мені якимось чином удалося зберегти манери під час спілкування з єдиною жінкою, яка по-справжньому заслуговує на те, щоб із нею говорили прямо.

Жозефіна стиснула губи і встала, підхопивши свою сумочку "Леді Діор".

- Ні. Я вважаю за краще пити чай у більш цивілізованій обстановці, - з'їздила вона. - Ми складемо план вечері з хлопчиками. У мене є подарунок для Райдера, якщо вже ти не вважаєш за потрібне влаштувати йому гідну вечірку.

- Я влаштувала йому нормальну вечірку. Звичайну підліткову вечірку з піцою і без "Цирку дю Солейл". І я запросила тебе.

- Ти написала мені напередодні, - сказала Жозефіна, скривившись, немов я надіслала їй запрошення у відрубаній людській руці. - Ми повечереємо. Я замовлю столик.

Я зітхнула.

- Звичайно.

Вона нахилилася, щоб обдарувати мене повітряними поцілунками, від яких віяло ароматом Joy¹⁷ і переваги.

Я пила вино, коли увійшла Алексіс.

¹⁷ Joy Vassarot - одні з найдорожчих парфумів у світі

Вона не прокоментувала мого заняття, незважаючи на те, що була лише третя година дня, і мені слід було дочекатися більш прийнятної години, щоб почати пити.

- Сьогодні мене відвідала Жозефіна.

Алексіс поморщилася і потягнулася за келихом.

- Тобі потрібна термінова операція, щоб полікувати завдані емоційні рани? - запитала вона, наливаючи собі вино.

Я розсміялася.

- Ні, з цим цілком впорається алкоголь.

Алексіс примружилася.

- Не дозволяй цій сучці змусити тебе відчувати, що ти робиш щось не так або що тобі чогось не вистачає. У тебе все чудово. І твоє волосся сьогодні має просто чудовий вигляд.

Я посміхнулася. Сьогодні моє волосся дійсно мало чудовий вигляд. Після того, як відвезла Джекса на заняття, я вирушила до салону і провела там три чудові години з Джошуа, стилістом-чарівником і шанувальником гламуру. Він міг б брати тисячі доларів за свою роботу в Нью-Йорку або Лос-Анджелесі, але натомість жив тут, у Блек Маунтін, і, як і раніше, брав на сотні доларів більше, ніж будь-який інший стиліст в окрузі, але при цьому, на жаль, не реалізовував весь свій потенціал. Не те щоб я заперечувала, оскільки він знав, як зробити мене сонячною білявкою в стилі Дженніфер Еністон краще, ніж стиліст самої Дженніфер Еністон. До того ж він не вступав у розмову, поки я не починала її сама, не згадував про мого покійного чоловіка й узагалі про те, що життя в мене не склалося. Він просто говорив мені, що моя дупа чудова, вручав мені "Мімозу" і брався за роботу.

Зазвичай ці три години я не відривалася від телефону, приймаючи повідомлення, дзвінки та електронні листи від мого менеджера і брендів, які бажають співпрацювати, і плануючи контент. Але за останній рік мої соцмережі перетворилися на пустир, а отже телефон мовчав. Я не читала книжку, оскільки спроба зануритися у вигаданий світ виявилася для мене неможливою. Я здалася. Натомість я безцільно гортала журнали і щосили намагалася спустошити свій розум.

- Вона завжди змушує мене відчувати, що я роблю щось не так, - сказала я у відповідь Алексіс. - Останнім часом усе звалює на мене. Але якби вона не стала дорікати мені в тому, що я виховую її онуків "синіми комірцями", я б засмутилася більше, - пожартувала я.

Алексіс не оцінила жарт.

- Ми можемо просто змінити тему, - благала я, - і поговорити про що-небудь приємніше? Наприклад, про мій останній візит до гінеколога?

Алексіс прикусила губу. Я знала, що їй не терпілося висловити мені всілякі похвали про те, яка я хороша і яка Жозефіна стерва, адже вона була моєю сестрою і намагалася завжди підтримувати.

- Я не знаю, що мені робити зі своїм життям, - заявила я, вирішивши змінити тему

Найчастіша думка в перервах між пранням білизни і фантазіями була про Зіка.

- Я не зможу повернутися до свого Instagram і блогу. У мене ступінь бакалавра з гробаної журналістики, тому що я мріяла про такі речі до того, як у мене з'явилися діти. До того ж я давно по-справжньому не працювала і не дуже люблю спілкуватися з людьми.

Алексіс просяла, ніби ця інформація про моє сумне життя і неіснуючі перспективи була чимось радісним

- Гаразд, можливо, я не зможу допомогти тобі з несамопитим болем від втрати чоловіка, бо не маю здібностей до некромантії, але з роботою можу тобі допомогти.

- Якщо хочеш запропонувати мені зайнятися роздрібною торгівлею або багаторівневим маркетингом, я втоплю тебе в басейні, - сказала я з усією серйозністю.

Алексіс насупилася.

- Ображаєш. Я твоя сестра і друг, і знаю тебе набагато краще за багатьох. До того ж я вже придумала ідеальний план. Тобі не доведеться спілкуватися з людьми, не доведеться ні перед ким звітувати, і це може допомогти процесу одужання.

Я чекала.

- Книжка! - оголосила вона, широко розплющивши очі й маніакально дивлячись на мене.

- Книжка, - повторила я.

- Так. Я знаю, що ти чудовий письменник. Заради всього святого, ти обрала творче письмо як другорядний напрямок. Але я не кажу про художню літературу. Я маю на увазі продовження того, що ти вже робила. Твої пости в блозі про сімейне життя, дітей та інше лайно. Але прибери з усього цього позитив, фільтри і освітлення. Стань справжньою. Напиши книгу про те, що ти зараз переживаєш. Про життя після втрати чоловіка.

Я моргнула, дивлячись на сестру і намагаючись зрозуміти, жартує вона чи збожеволіла настільки, що говорить серйозно

- Ти бачила мене торік, - сказала я після довгого мовчання. - Бачила, як жахливо я з усім справлялася, скільки вина випила, скільки всіляких дурниць накупила хлопчикам, ніби матеріальні цінності компенсують їм смерть батька. Учора ти бачила, як я кричала на касирку тільки тому, що вона - ідіотка, яка не здатна порахувати решту, але, тим не менш, вона точно не заслуговувала на те,

щоб на неї кричала мати з передмістя, яка перебуває в небезпечній близькості від нервового зриву. Ти все це бачила і все одно пропонуєш мені написати якусь кляту книжку із самовдосконалення? - Я усміхнулася. - Ні, давай залишимо це Елізабет Гілберт. Або хто там у наші дні радить жінкам їсти макарони і шукати себе.

Алексіс, схоже, анітрохи не збентежила моя бомба правди і стервозний тон, яким я її вимовила

- Але в цьому-то вся й річ! - сказала вона, подавшись уперед, щоб схопити мене за руку. - Ці книжки про те, як знайти себе, як впоратися з життям, ведучи щоденник, пробуючи нове хобі або щось на кшталт цього... їх зараз навалом. Я не пропоную тобі написати ще одну. Я пропоную написати про почуття провини, про те, як ти накричала на продавчиню, про те, як ти переїхала велосипед дитини, що знущалася з Джекса за його вбрання. Написати про все це.

- Ти не жартуєш, - сказала я.

Алексіс усміхнулася. Сумною посмішкою, якою обдаровувала мене відтоді, як помер мій чоловік. Це все, що я отримувала від людей останнім часом. Сумну посмішку та її варіації. Посмішка "Бідна вдова та її хлопчики". Посмішка "Слава богу, що цього не сталося зі мною". Посмішка "Вона зовсім звихнулася і стала поганою матір'ю". І посмішка моєї сестри, сповнена любові й душевного болю. Я майже змирилася з тим, що це все, що я тепер коли-небудь отримаю. Посмішки, приправлені жалістю, через які ніколи не зможу забути, що перестала бути цілісною.

- Звичайно, я говорю серйозно, Бріджит.

Моя сестра абсолютно серйозно налаштувалася на те, що я напишу книжку. Та сама сестра, яка спостерігала за тим, як я швидко скочуюся до алкоголізму і насильства над працівниками продуктового магазину.

Я задумалася над її пропозицією. Я була гарним письменником, але розтрачувала свій талант на банальні записи в соціальних мережах. І вони ніколи не вгамовували мою жагу до творчості.

Ідея написати книгу потішила мене. Чорт забирай, на моєму комп'ютері зберігалися три незакінчені любовні романи. Нічого грандіозного, я ніколи не думала про те, щоб опублікувати їх або навіть згадати про їхнє існування. Десь глибоко всередині себе я завжди мріяла стати письменником і потримати в руках свою книгу. Але я ніколи не надавала великого значення цій мрії. Ніколи не думала, що мені є чим заповнити сторінки книги. Моя впевненість у собі могла здаватися непохитною в інтернеті й навіть на людях, але була дуже крихкою. Особливо в таких речах.

За останні роки я дозволила собі стати меншою. Моя особистість стиснулася до таких титулів, як "дружина", "мати" і "блогер". У цьому не було провини Девіда. Або хлопчиків. Тільки моя власна. І зараз я раптом відчула себе порожньою. Неповноцінною.

- Обіцяй, що ти хоча б подумаєш про це? - запитала Алексіс, сприйнявши моє мовчання за відмову.

Я подивилася їй в очі.

- Обіцяю.

Я брехала.

Тому що мої думки займали тільки дві речі.

Туга за померлим чоловіком.

І туга за дуже живим чоловіком у сусідньому будинку.

- Упевнена, що не хочеш спати? - запитала Алексіс, дивлячись на мене, стурбовано насупивши брови.

Мені точно доведеться оплачувати її ін'єкції ботокса, якщо не стану краще прикидатися.

- Останнім часом ти мало спиш.

Я міцніше стиснула ніжку келиха. Вона хотіла як краще. Усі хотіли як краще, коли коментували твої звички спати, твою вагу, мішки під очима. Зазвичай подібне було не заведено коментувати в суспільстві, але, мабуть, люди отримують карт-бланш, коли розмовляють із вдовою і "хочуть як краще".

- Я п'ю достатньо кави, щоб бути в порядку. До того ж, я мама двох хлопчаків і ніколи не зможу виспатися, коли ці двоє поруч.

Мені вдалося слабо посміхнутися.

Сестра з хвилину дивилася на мене і нарешті кивнула.

- Добре, сестричко.

Я виглянула на задній двір, на басейн, освітлений світильниками, які мені шалено хотілося колись купити. Скільки метушні я одного разу влаштувала через кляті лампочки для басейну.

Озирнулася на будинок, знаючи, що Алексіс, найімовірніше, у своїй кімнаті, а отже, я могла ввімкнути свій плейлист "Жалість до себе".

Заграла "SOS" гурту Graace, і всі мої печалі виповзли зі своїх укриттів. Я згадала, як уперше почула цю пісню. Тоді мене охопив черговий напад занепокоєння. Меланхолія. Іноді це траплялося зі мною без жодної реальної причини. У такі моменти мені хотілося просто закричати, розплакатися, згорнутися калачиком і сховатися від усього світу. Звісно, мама і дружина не могли цього зробити. Тому я одягала свою маску. Обманювала світ. А потім тихо плакала посеред ночі без жодної причини. Сиділа і дивилася в порожнечу, слухаючи пісні, які говорили зі мною.

Наприклад, цю.

- Що це за пісня? - запитав Девід, здивувавши мене.

Я перебувала в упевненості, що будинок буде в повному моєму розпорядженні принаймні ще годину. Хлопчики були у своїх друзів, Девід на роботі. Я могла спокійно дозволити музиці лунаати на весь будинок, а не слухати її як зазвичай у навушниках.

Я глянула на Девіда, знизуючи плечима.

- Просто пісня. А що?

На його лобі позначилися зморшки.

- Нічого, просто зазвичай ти не слухаєш такі пісні.

Мені довелося зробити довгий, повільний вдих, щоб не накричати на нього. Він не хотів зачепити мене, але його зауваження пробудило в мені люті. Я навіть трохи злякалася того, як швидко вона виникла.

"Зазвичай не слухаю такі пісні?" - хотілося мені його запитати. Які пісні мій ідеальний чоловік хотів, щоб слухала його ідеальна дружина? Я не могла слухати музику про смуток, тому що він не хотів собі таку дружину. Йому потрібна була проста дружина, яка слухає прості пісні й ідеально вписується у створений ним образ.

Але Девід не був винен. У цьому бажанні не ховався злий умисел. Його так виховали. Такими були чоловіки загалом. Я не усвідомлювала цього, поки не вийшла заміж. Що всі ці кляті кліше про те, що чоловіки з Марса, а жінки з Венери були абсолютною правдою. Тобі доводилося пояснювати їм кожну клятву річ. Девід із радістю б виносив сміття за мене... якби я попросила. Але навіть якби я ридала над постійно зростаючою купою сміття, він не зміг би знайти причину моєї люті. Те ж саме стосувалося і більш серйозних речей. Коли намагалася пояснити йому свої почуття, він не розумів їх, і розмова переростала у сварку. Тож поступово я почала приховувати від нього частину себе, бо так було простіше. Для нас обох. Несправедливо очікувати від свого чоловіка потрібної мені реакції. Я точно знала, за кого виходила заміж, і дрібні непорозуміння не турбували мене роками.

До того гробаного коментаря про цю пісню. Нешкідливі слова обернулися катастрофою. Мій чоловік не розумів яка я насправді, чорт забирай. Ким я була під усім цим лоском.

- Цікава пісня.

- Твою ж матір! - закричала я, жбурнувши свій келих із вином у напрямку голосу непроханого гостя, який, напевно, з'явився на моєму задньому дворі, щоб убити мене.

Зік спритно ухилився від келиха, і той беззвучно приземлився на наш газон, але уникнути самого вина йому не вдалося, воно стікало по ньому немов кров.

Я стояла і дивилася на нього, не бажаючи вибачитися за те, що облила його вином. Сам винен. Це йому слід було вибачитися за те, що змусив мене витратити даремно мій останній келих.

- Що ти робиш на моєму задньому дворі?

Зік зробив крок уперед, не зробивши жодного руху, щоб витерти з себе рідину. Чесно кажучи, вино здебільшого забризкало його чорну водолазку, і плями не впадали в око.

- Мені подобається ця пісня, - сказав він, киваючи в бік динаміка. - Тобі підходить.

Я здригнулася, немов мене вдарило струмом у тисячу вольт. У мені прокинувся той самий гнів, що й того дня з Девідом. Але з іншої причини.

Як сміє цей чоловік, цей негідник, знати мене краще, ніж мій чоловік, з яким я прожила шістнадцять років?

- Почув музику, побачив світло, - додав він.

- Хочеш, щоб я зробила тихіше? - рывкнула я. - Що ж, я, бл*дь, і не подумаю зменшити гучність.

Я не знала звідки взялася ця лють. Хоча, ні, знала. Я злилася на себе за свою реакцію на його присутність. На те, як прокинулося моє тіло. Я ненавиділа це. Я не повинна була цього відчувати.

Зік не відповів, просто взяв напівпорожню - так, напівпорожню, що трапляється часто, коли стаєш вдовою в тридцять вісім років, - пляшку вина і вивчив етикетку. Я вже знала, що цей здоровенний байкер із татуюваннями знався на вині, і також знала, що досі він завжди дивував мене, тож анітрохи б не здивувалася, якби він раптом виявився опівнічним сомельє.

Він відставив пляшку і попрямував до французьких дверей. Я дивилася йому слідом, приголомшена і зачарована його легкою і граціозною ходою.

Лише коли чоловік, якого я ледве знала - якщо не брати до уваги того, що одного разу засунула свій язик йому до рота - відчинив двері мого будинку й увійшов, я почала діяти.

- Що ти робиш? - прошипіла я, приглушивши голос, і погналася за ним усередину.

Мені не хотілося будити хлопчиків, ну, якщо тільки Зік не прийшов, щоб пограбувати і вбити нас. Але навіть тоді я б воліла самостійно прикінчити його і заховати тіло, щоб мої сини нічого не дізналися. Утім, різниця в розмірах, м'язи Зіка і загальна загрозлива атмосфера, що супроводжувала цього чоловіка, робили подібне малоймовірним. Але матері здійснювали незвичайні подвиги, коли їхнім дітям загрожувала небезпека. Я не думала, що зараз мої діти в небезпеці. Зік, безумовно, був людиною, здатною на страшні вчинки - навіть заможна матуся з передмістя могла це помітити, - але навряд чи він був настільки дурнуватий, щоб скоїти вбивство або крадіжку зі зломом у будинку, що був поруч із тим, де зараз спала його дочка.

- Що ти робиш? - повторила я цього разу трохи голосніше, бо першого разу Зік проігнорував мене.

Я, як і раніше, не отримала відповіді; замість цього він відкрив засклену шафу, де стояли келихи для вина, і дістав два. Я заворожено спостерігала за тим, як на його руках рухаються м'язи в такт руху. Поки витріщалася на нього, він закрив шафу і вийшов назад на вулицю. Я дуже погано постаралася захистити своїх синів, якби він вирішив влаштувати тут щось протизаконне. Була занадто зайнята розгляданням його тіла на тій самій кухні, де пила каву з чоловіком. З моїм покійним чоловіком. Яким же чудовиськом я була?

На той час, коли я знову вийшла на вулицю, Зік уже розлив залишки вина по двох келихах.

- Давай, не соромся, наливай собі моє вино, яке я з нетерпінням чекала, щоб допити. Наодинці, - проворчала я, зачиняючи за собою двері.

Зік зробив ковток і подивився на мене, вираз його обличчя пом'якшився у відповідь на мій роздратований тон.

- Смачно. Пити можна. Якщо тобі подобається каберне, то наступного разу я принесу пляшечку "Остін Хоуп"¹⁸. Гарне вино. Долина Напа. Міцне, але п'ється м'яко.

Я моргнула. Невже високий, темноволосий байкер розповідав мені про м'якість вина опівночі на моєму задньому дворі? Але я все одно знайшла в його реченні те, до чого можна було причепитися.

- Наступного разу? - повторила я, хапаючи келих із кавового столика, бо не могла зараз розмовляти без вина.

Я залишилася стояти, бо, сівши, дала б йому зрозуміти, що він тут бажаний гість. Опівночі. З усією його отруйною мужністю і скульптурними руками.

Чого я не хотіла.

Звісно, не хотіла.

- Ти не спиш, - сказав Зік.

- Ти стежив за мною?

Він подивився мені в очі.

- Так.

По шкірі побігли мурашки. Одне це слово, усвідомлення, що цей чоловік спостерігав за мною своїм уважним, загрозливим поглядом, повинно було розлютити мене, вірно? Налякати? Воно жодним чином не повинно було мене збуджувати.

- Ти маєш піти.

Зік зробив ковток. Повільний, еротичний ковток. Так, цей чоловік еротично пив вино. Він би й посуд мив відповідно. Я не повинна вважати іншого чоловіка еротичним. Мені слід страждати до кінця життя, вірно? Бути мертвою всередині? А не відчувати цієї... пожежі.

- Сядь.

Добре, це трохи пригасило вогонь. Я випросталася і задерла підборіддя.

- Не наказуй мені в моєму власному клятому будинку, - прошипіла я. - Ти. Повинен. Піти. - Я спробувала вкласти у свої слова погрозу.

Зіка мій тон анітрохи не зачепив; він просто нахилив голову і подивився на мене з цікавістю. Його погляд обпікав до мозку кісток. Змушував згадати, яким він був на смак.

- Ти не хочеш, щоб я йшов, і ми обидва це знаємо. Тож сядь, чорт забирай.

Мені слід було сильно образитися, повторити наказ і піти. І мені, безумовно, слід було збрехати і сказати, що я дуже хочу, щоб він пішов. Але замість цього я сіла. Навпроти нього, а не поруч. Я не настільки божевільна. Поки що.

¹⁸ Остін Гоуп - президент і винороб компанії Hope Family Wines, виробника вин з Пасо-Роблеса, штат Каліфорнія, під марками Liberty School, Treana, Austin Hope, Troublemaker і Candor.

Я насупилася, але Зіка це, схоже, анітрохи не хвилювало.

Він не нав'язував розмову, просто сидів і мовчки спостерігав за мною. Це нервувало. Я, звісно, звикла до того, що люди витріщаються на мене. По-перше, тому що в мене рано виросли груди. По-друге, тому що швидко навчилася підкреслювати переваги своєї зовнішності. І по-третє, тому що стала відомою в соціальних мережах, досить відомою, щоб матусі впізнавали мене в таких місцях, як кав'ярні або Whole Foods¹⁹. Потім я звикла до того, що люди витріщалися на мене після смерті Девіда, намагаючись колупати мої струпії очима. Але жоден із цих поглядів не йшов у жодне порівняння з тим, як Зік дивився на мене. Він не соромився, не моргав і анітрохи не бентежився цієї ситуації.

Я намагалася пережити цей погляд. Цей момент. За останній рік пережила набагато гірше. Звісно, мені було нелегко, але я впоралася і маю бути в змозі сидіти мовчки і витримувати пильний погляд гарячого сусіда-байкера.

- Навіщо ти прийшов? - випалила я.

Здається, я не справлялася.

- Тому що мені не подобається, що ти сидиш тут сама посеред ночі, - відповів Зік. - Тому що в тебе є хороше вино. І тому що не можу триматися від тебе подалі.

Я моргнула. Я чекала від нього або мовчання, або різкої відповіді альфа-самця, але не цієї неприкритої чесності, приправленої нашим обопільним потягом.

- Тому що не можу перестати думати про те, які на смак твої губи. Тому що не можу перестати уявляти, які на смак інші частини твого тіла. І тому що знаю, що ти уявляєш собі те ж саме, незважаючи на брехню, яку намагаєшся собі навіяти.

Твою. Мати.

Він щойно сказав це. Все це.

- Зараз я тут не для того, щоб утілити свої фантазії в реальність, попри те, що це неймовірно складно зробити, коли на тобі ці чортові шорти, - продовжив він, тоді як я мала вигляд німої ідіотки, нехай і не з власної волі.

Зік оглянув мене, затримавши погляд на голих ногах.

- Але я планую діяти, коли ти будеш готова. І не так зла. - Голос Зіка звучав низько і спокусливо. Щось промайнуло в його очах. - Хоча я не проти, якщо ти розсердишся, бо мені подобається агресивний секс, але я почекаю. Тож сьогодні я тут, просто щоб випити твого вина і скласти тобі компанію, щоб ти не сиділа тут сама посеред ночі.

На той час, як Зік замовк, я була готова вистрибнути зі своєї шкіри. Зірвати її. Розірвати одяг на шматки голими руками, перестрибнути через кавовий столик і

¹⁹ Whole Foods Market, Inc. - американська мережа супермаркетів, що спеціалізується на продажу органічних продуктів харчування без штучних консервантів, барвників, підсилювачів смаку, підсолоджувачів і трансжирів.

зайнятися з ним тим шаленим сексом, який, я точно знала, буде до біса неймовірним.

Я так міцно стиснула ніжку келиха з вином, що здивувалася, як вона не тріснула. Частини мого тіла, мертві на мою думку, ожили. А частини, про існування яких я навіть не підозрювала, раптом дали про себе знати.

Зік сидів на моїх стильних меблях для патіо, моєму ідеально естетичному, організованому жахиття життя, як якийсь темний ангел. Якийсь демон. Диявол. Останній рік я провела в пеклі, тож усе було логічно.

Я не здерла з себе шкіру. Або одяг. Не накинулася з лайками на чоловіка, який мучив мене, у спробі прогнати його зі свого двору. Ні, я просто залишилася сидіти, слухати музику і пити вино з цим чоловіком опівночі.

- Я рада, що ми зустрілися, - сказала я Марлі, яка сиділа навпроти мене в моїй вітальні.

На вулиці йшов дощ, Алексіс, хлопчики і Луна пішли в кіно.

Я запросила Марлі посидіти разом за келихом вина, тому що вона, можливо, мій єдиний справжній друг у Блек Маунтін.

- Я теж, - відповіла вона, потягнувшись за скибочкою камамберу²⁰. - Я була дуже зайнята запуском нових продуктів, намагалася привести до ладу базу і найняти людей, які не є повними ідіотами... Я давно запізнилася з візитом до тебе.

- Вона підняла свій келих. - До речі, чудове вино.

"Ridge Bella Rosso".

Я вижила з розуму.

- Так... друг порекомендував його.

- А цей друг, бува, не живе по сусідству, не їздить на мотоциклі й не має сексуальнішого за гріх вигляду? - запитала Марлі.

Я втупилася на неї, роззявивши рот. Кілька разів моргнула, вловивши прихований натяк у її голосі.

- Звідки ти знаєш? - Я нахилилася вперед. - Ти відьма? - додала я пошепки, здебільшого жартуючи.

Можливо, я занадто багато дивилася "Щоденники вампіра".

Вона усміхнулася.

- Якби ж! Я просто спостережлива і знаю, що новий міський красень живе по сусідству з тобою. Знаю, що він відмовив кожній незаміжній і заміжній жінці в цьому містечку. І також знаю, що ти, красуне, весь вечір дивишся у вікно на той будинок. - Марлі знизала плечима. - Мій батько був детективом. Передається у спадок.

²⁰ Камамбер - сорт м'якого жирного сиру, що виготовляється з коров'ячого молока.

У мене була купа причин збрехати Марлі. Я досить погано її знала і нікому не розповідала про Зіка, навіть своїй сестрі, якій розповідаю все. Якщо скажу кому-небудь, моя зрада стане реальністю.

Я зітхнула.

- Так... він, - пробурмотіла я, поспішно зробивши ковток зі свого келиха.

Ми допивали другу пляшку, і я була більш ніж злегка напідпитку. Може саме тому це вино коштувало так дорого, бо давало змогу напиться по-особливому? Мені не хотілося заливатися сльозами або бігти в сусідній будинок і накидатися на чоловіка, який там жив.

- Отже, розкажи мені про Девіда, - попросила Марлі. - І не кажи, що він був хорошим чоловіком і чудовим батьком, у чому я впевнена. Знаю, що ти сотні разів говорила це різним людям і тисячі разів самій собі. Він був людиною, а люди недосконалі. Це нормально - пам'ятати його таким. Корисніше, ніж перетворювати його на святого.

Марлі безумовно була мудрою відьмою.

Звісно, мені не слід було сидіти тут і говорити про Девіда щось погане. Не в нашому домі - домі наших дітей. Але Марлі мала рацію. Важко, коли твій чоловік помер, і ти не можеш сказати про нього щось недобре, не почуваячись при цьому такою, що ганьбить його ім'я.

- Іноді я дивилася на нього і приходила в замішання, - сказала я, збовтуючи останній ковток вина в келиху. - Наче бачила перед собою не свого чоловіка, батька своїх дітей і чоловіка, з яким спала поруч останні дванадцять років, а незнайомця. Або він займався зі мною коханням, а я дивилася на нього і лякалася. Хто цей чоловік? Мені здавалося, що я підібрала когось на вулиці і втягнула його у своє життя.

Я зробила останній ковток.

- І не в хорошому сенсі. Він, звісно, не змінився. Чоловіки рідко змінюються. Тоді чому він здавався мені таким чужим? Це почалося через кілька років. Спочатку помічала подібне один чи два рази на кілька місяців. Але перед його смертю раз на тиждень. - Я подивилася на неї. - Я не знаю, навіщо все це кажу. Невже намагаюся обґрунтувати стосунки з чоловіком, щоб виправдати те, що відбувається зараз?

- А що відбувається зараз? - запитала Марлі.

Без жодного осуду, бо це було не в її стилі.

- Нічого, - відповіла я швидко, занадто швидко.

Вона розпізнала брехню.

- Що щодо сексу? - запитала Марлі. - З Девідом, - додала вона, лише натякаючи на розуміння.

Я підняла брову, дивлячись на неї.

- Тобі не здається трохи дивним розповідати про сексуальне життя з моїм нині покійним чоловіком?

Мені все ще було боляче говорити про подібні речі, навіть через рік, навіть після другої пляшки вина як буфера. Не існує достатньо великого буфера, щоб заглушити біль при згадці Девіда як покійного.

Однак мій тон був легким. Я майже обдурила себе. Але не Марлі. Вона була занадто прониклива для власного блага.

- Ну, багато дружин говорять про постільну майстерність своїх нинішніх і колишніх чоловіків за їхньою спиною. Це старо, як світ.

Я спробувала кинути на Марлі докірливий погляд, але, загалом, вона мала рацію.

- Та годі. Тобі дозволено змістити його з п'єдесталу. Як вдова ти не зобов'язана перетворювати його на святого покровителя. Тобі дозволено говорити про його недоліки.

- Звідки ти знаєш, що розмова про секс стосуватиметься його недоліків?

- Тому що ти б не відреагувала так, як відреагувала, якби секс був хорошим, - парирувала Марлі.

Я зітхнула.

- Секс був хороший, - сказала я, не збрехавши. - У нас навіть були моменти, коли він був чудовим.

Сама того не бажаючи, я перевела погляд у бік сусіднього будинку, перш ніж змусила себе відвести його. Що зі мною не так?

- Девід був дуже замкнутим хлопцем. Чутливим. Звісно, не на перший погляд. Він хотів втілити всі традиційні стовпи мужності. - Я розсміялася. - У цьому відношенні він теж був традиційний, але відчував глибше, ніж показував. Він завжди боровся з тиском своєї роботи, очікуваннями, які, як він думав, світ покладав на нього. Але не міг просто відключитися від цього, а значить не міг повністю зосередитися на сексі

Мій розум повернувся в темні куточки моїх спогадів. До речей, яких я соромилася. До потреб, які приховувала, бо вони не збігалися з потребами Девіда

- Я знаю, що він хотів бути тим шалено пристрасним чоловіком, який схопить мене, притисне до стіни і візьме на себе відповідальність. Але...

Я замовкла.

- Адже це не зовсім реально, правда? Були часи, найчастіше до народження дітей, коли в нас це було. Але потім ми одружилися. Стали батьками. Працювали на повну ставку. І реальність така, що секс і пристрасть відходять в один момент на другий план. Вони не вічні. Кохання. Зобов'язання. Дружба. Ось що має значення.

Якби Девід вижив, хто знає, може, все змінилося б. Але я так не думала. Ми точно залишилися б разом, секс, найімовірніше, став би ще рідшим. Я б навчилася ховати свої бажання, кажучи собі, що вони не важливі. Читала б свої любовні романи, і коли Девід міцно засинав, приносила б собі задоволення самотійно.

- Тобі дозволено хотіти близькості, Бріджит, - м'яко сказала Марлі. - Тобі навіть немає сорока. Ти до біса сексуальна. Ти - щось більше, ніж просто дружина, вдова чи мати. Тобі дозволено жити після його смерті.

Я знову поглянула на сусідній будинок.

- Чи так це? - запитала я більше себе, ніж її.

10

- Привіт, Бріджит! - привіталася Луна, зачинивши за собою двері.

- Привіт! - відгукнулася я, насолоджуючись її голосом і луною, що рознеслася по всьому будинку.

Мені подобалося, що вона увійшла без стуку і в її голосі знову звучали веселощі. Сталося неможливе - мені подобалася дівчинка-підліток.

Луна неквапливо увійшла на кухню, де я різала овочі на вечерю.

"Прогулянка" - тільки так можна було описати ходу Луни. У ній була впевненість, чим можуть похвалитися не багато шістнадцятирічних дівчат. Справжня, природна впевненість. Не награна чи завчена.

На Луні були вдягнені пошиті на замовлення штани, рожеві туфлі на підборах і рожева шовкова блузка. Світле волосся зачесане назад, що мало дорослішати її, але робило схожою на юну Кейт Мосс початку дев'яностих.

Я насупилася.

- Звідки, чорт забирай, у тебе навички так стильно одягатися в шістнадцять, коли я в твоєму віці носила "Док Мартенс²¹" і жахливий чубок? Мабуть, це щось незаконне.

Вона усміхнулася, нахилившись, щоб узяти морквину з обробної дошки.

- Мода - єдина сфера, де у мене все гаразд. У всьому іншому в мене бардак.

- Уфф, - видихнула я з удаваним полегшенням. - А то я вже зібралася анонімно зателефонувати у ФБР і сказати їм, що в мене по сусідству живе дуже могутня відьма, яка прикидається підлітком.

Луна посміхнулася ще ширше.

- Якщо в мене коли-небудь з'являться сили, не хвилюйся, я поділюся ними з усіма.

Вона влаштувалася за барною стійкою з невимушеністю і комфортом. Попри широку усмішку і легкий сміх, у ній відчувався смуток. Глибокий сум, чого не повинно бути в дівчинки її віку. Луна була хорошою дитиною. Від неї виходила якась особлива енергія.

- Райдер поїхав за запасною вечерею, - повідомила я їй.

Вона нахилила голову.

²¹ Dr.Martens - англійський бренд взуття, одягу та аксесуарів. Наразі бренд належить європейській приватній інвестиційній компанії Permira.

- За запасною вечерею?

Я кивнула на обробну дошку.

- Шістдесят відсотків що я все зіпсую, тому ми завжди продумуємо запасний варіант, щоб мої діти не померли з голоду або не захворіли на цингу. - Я підморгнула. - У нашій родині завжди готував Девід.

Її очі трохи потемніли. Від смутку. Розуміння. Мені стало цікаво, як багато Райдер розповів їй про свого батька. Я знала, що він мало говорив про нього. Як би не турбувалася про те, що відбувається в голові мого хлопчика, я не хотіла тиснути на нього. Він не хотів іти до психотерапевта, то що ж мені залишалося робити? Змусити його? Розповісти про те, як горе впливає на його повсякденне життя? Я не знала, як правильно вчинити.

- Ти сумуєш за ним? - тихо запитала Луна.

Я посміхнулася їй.

- Кожну мить.

Вона нахилила голову, розглядаючи мене так, немов була далеко не юною дівчиною.

- Ти хороша мама, Бріджит. Просто кажу це на випадок, якщо ти намагаєшся переконати себе в зворотному.

Я подивилася на цю красиву, життєрадісну, добру і проникливу дівчину. Скарб. Дівчина, яку я щиро полюбила і яку вже вважала членом своєї родини. Мені хотілося захистити її від жорстокого світу, який уже залишив на ній свій відбиток, але ще не вкрав її доброти.

Очі захищало від сліз, яких не було місяцями.

- Я повернувся! - крикнув Райдер, грюкнувши дверима.

Луна потягнулася, щоб стиснути мою руку, перш ніж з'явився Райдер із двома пакетами, повними їжі. Його очі загорілися, побачивши Луну.

- Ти все-таки прийшла! Добре. Тому що я купив занадто багато їжі для нашої сім'ї.

Я подивилася на них і перевела погляд на потилицю Джекса. Молодший сидів на дивані й читав "Мобі Діка", повністю відгородившись від світу. Алексіс була десь нагорі, працюючи у своєму кабінеті. Вона зробила всі приготування до переїзду сюди і не пролила жодної сльозинки. Хлопчики, звісно, були в захваті від того, що їхня улюблена - вважай, єдина - тітка вирішила переїхати до них у найближчому майбутньому. Я ж зі свого боку дуже сподівалася на те, що Алексіс ніколи не знайде для себе романтики або свого щастя, щоб не покинути мене.

У цей момент, коли мій дім був сповнений настільки, наскільки він узагалі може бути сповнений, я була майже щаслива.

А майже щаслива - це все, що на мене коли-небудь чекає.

- Що сталося з мамою Луни? - запитала я Зіка.

Було п'ять хвилин на першу ніч, п'ять хвилин відтоді, як він прийшов із пляшкою червоного вина. Сьогодні це було "Піно"²² - ми розширювали асортимент. Зік повідомив мені, що найкраще "Піно" у світі виробляють у невеликому регіоні Нової Зеландії під назвою Центральний Отаго. Після першого ковтка мені зовсім не хотілося сперечатися з цим твердженням.

Ми посиділи кілька миттєвостей у тиші, що вважалося для нас нормою. Тиша, якщо не брати до уваги гудіння електрики між нами, що ставало дедалі гучнішим і гучнішим з кожною ніччю, яка не закінчувалася обіцяним ним бурхливим сексом. Зік сказав, що чекатиме, поки я буду готова, немов він був галантним джентльменом, а не байкером, який використовував слово "трахатися" як кому.

Минулими ночами ми не ділилися одне з одним чимось особистим. Ми взагалі мало розмовляли, хіба що Зік розповідав про кожен принесений ним пляшку вина. Він розповідав про вино з повагою і знанням. Мій опівнічний сомельє.

Дивувало і заворожувало те, скільки всього непомітного на перший погляд таїлося в цьому чоловікові. Мене лякало, що він не тільки приваблює, а й інтригує. Що я проводжу занадто багато часу, фантазуючи про нього. Я почувалася винною, що не фантазувала про воскресіння Девіда з мертвих, як мала б. Але не настільки винуватою, щоб сказати Зіку піти. Щоб ховатися в будинку опівночі, прикидаючись сплячою замість того, щоб сидіти на задньому дворі з музикою, що лунає з моєї колонки, і келихами для вина напоготові.

- Вона померла, - відповів Зік на моє запитання тим же холодним, хрипким голосом, яким він говорив відтоді, як я зустріла його.

Жодних емоцій чи натяку на те, чи мучила його смерть матері його дитини.

Я взяла собі на замітку спробувати наслідувати його. Спробувати казати незнайомим людям, що мій чоловік помер без тремтіння в голосі й заклопотаного погляду. У будь-якому разі я брехала незнайомцям, які запитували про Девіда. Хто вони такі, щоб знати правду? Незнайомці їй не заслуговували. До того ж, у цю гру було приємно грати.

- Померла? - повторила я.

Я повинна була це знати. Повинна була прочитати це по смутку в очах Луни. Але вона занадто мені подобалася, щоб думати про це. Я уявила, що, можливо, її мама, - далеко не ідеальна - ми всі такі, адже ідеальні матері були як єдинороги, - у реабілітаційному центрі або в Мексиці з молодим коханцем, з яким вона вирішила втекти.

Зік кивнув, допив залишки вина і нахилився вперед, щоб налити ще. Цього вечора він одягнув накрохмалену білу футболку. Я ніколи не бачила, щоб він

²² Піно-нуар (фр. Pinot noir), або Шпетбургундер - технічний (винний) сорт чорного винограду, з якого багато століть виробляють усі червоні вина Бургундії.

одягав одне й те саме двічі, але все було варіацією однієї й тієї самої уніформи. Темні джинси, мотоциклетні черевики, приталена дорога футболка, що підкреслює значні м'язи чоловіка. Майже на кожному пальці в нього були каблучки - байкерські, що не дивно, і не дешеві. Якщо я щось і знала, то це те, як розпізнати дорогі речі. Він їздив на дорогому "Харлеї", водив дорогу вантажівку, а його донька їздила на дорогому, надійному позашляховику.

І щовечора останні півтора тижні він приносив пляшки вина вартістю понад сто доларів.

Я не знала, чим займався Зік. Не знала, чим він займався вдень. Хіба не про це мені слід було запитати загрозливого вигляду чоловіка з татуюваннями, коли він сидів навпроти мене, напоївши до безпам'ятства і пообіцявши феєричний секс? Але замість цього я запитувала про матір його дитини. Тому що якась плотська, потворна частина мене хотіла знати про неї. Хотіла, щоб вона перебувала у Вегасі, пила і пропалювала своє життя, щоб я могла здаватися кращою за неї. Мені не хотілося, щоб вона була мертва, тому що з мертвими неможливо змагатися.

- Як вона померла?

- Її вбили, коли викрали Луну.

Ось воно. Щось за рівним, контрольованим тоном. Лють, яка ніколи не вщухне. Ніколи не здригнеться.

- Місяць викрали.

Усе, що я робила - повторювала його слова, бо вони здавалися нереальними. Тому що пробирали до глибини душі. Це було найгіршим страхом кожного з батьків. Так ось звідки той шматочок темряви, що іноді затьмарював погляд її чудових блакитних очей. Те, чому там не було місця. Щось потворне, холодне й таке, що переслідує.

- До того, як ми переїхали сюди, все було інакше, - сказав Зік. - Я був іншим. Належав світу, де не було ні правил, ні милосердя.

Я кинула погляд на татуювання на його руках. Прекрасна робота, виконана з великою майстерністю. Не лайнові тюремні татуювання або щось подібне. Його татуювання були заявою. Способом сказати, що він не живе за правилами цього світу.

Вряди-годи я не поспішала заповнити мовчання між нами. Не стала засипати його запитаннями. Я просто чекала, щосили намагаючись стримати цікавість, що рветься.

- Я був у банді, - сказав Зік після паузи. - Вони намагаються називати їх Клубами. Для реклами. Для копів. Мотоклуби. "Мирні анархісти". Чорт, телешоу не допомогло.

У його словах прозирала огида, а в мене по шийі поповзли мурашки, тому що в той момент, коли він говорив, я думала про "Синів анархії".

- Усі знають, що це нісенітниця собача, - продовжив він, не дивлячись на мене. - Усе почалося з братства зі шляхетними намірами, як і все інше лайно. Потім люди стали жадібними. Озлобленими. Неважливо. Це була банда. Мені було начхати. У той час мені хотілося покарати весь світ і виглядати крутим.

Зік відкинувся на спинку стільця і довго дивився вгору, перш ніж знову переключити на мене свою увагу.

- У будь-якому разі, тобі не обов'язково знати всю мою біографію, достатньо сказати, що я був шматком лайна. Коли мама Луни завагітніла від мене, я залишився шматком лайна. Після народження Луни я продовжив у тому ж дусі. Але я був шматком лайна, який любив свою дочку. Я готовий був померти за неї. Вбити за неї. Але її мати... вона була просто стриптизеркою, яка залетіла від мене. Ми намагалися зійтися заради Луни, але нічого не вийшло. Вона була стервою. Я знаю, що не повинен говорити про мертвих погано, але впевнений, що якби вона була жива, то погодилася б зі мною. У підсумку ми вляпалися в якесь лайно з конкуруючим Клубом. І вони були готові вирізати нас усіх, аби підкреслити свою точку зору. Вони викрали Луну та її матір і тримали в себе два дні.

Його погляд став холодним. Мертвим.

Нутрощі скрутило від непідробного жаху в очах Зіка.

Що сталося з Місяцем за ці два дні? Навряд чи щось хороше. Але дівчинка не здавалася травмованою. Вона все ще сміялася, і сміялася по-справжньому. Усередині неї все ще жили надія і любов.

- Найдовші сорок вісім годин у моєму житті, - сказав Зік тихо, майже пошепки. - На той час, коли ми знайшли їх, Мінді була мертва. Луна трималася. Вони жорстоко поводитися з нею. Вони позначили її. Моє малятко.

Він замовк, його голос звучав гортанно. Ось та темрява, яку Зік носив із собою, як плащ. Почуття провини. Провини за те, що трапилося з його донькою і з її матір'ю.

- Після того, як ми повернули її, я зірвав нашивку зі своєї спини і спалив її. У тому світі це прирівнюється до самогубства. Якщо нашивка пришита, вона залишається з тобою завжди. Залишається в камерах, куди тебе саджають через неї, чорт забирай, тебе навіть ховають разом із нею. Але я не дурень. Я планував це, щойно почав розуміти реальність того, що робив із Луною. Я зробив багато для того, щоб зникнути. Щоб Клуб не зміг нас знайти. Сумніваюся, що вони взагалі мене шукають. У них є важливіші справи. І, чорт візьми, навіть якщо шукають, навряд чи вони стануть шукати в закритій спільноті в Блек Маунтін.

Я обмірковувала сказане. Звісно, маючи доволі активну уяву, я витратила багато часу, вигадуючи біографію Зіка, але таке ніколи не спало б мені на думку. Та мені б і не хотілося уявляти те, що трапилося. Не з Луною. Не з цією красивою дівчиною.

- Ти вбив їх?

Зік сіпнувся, немов я вдарила його. Його погляд став крижаним.

- Що ти сказала?

- Ти їх убив? - повторила я. - Людей, які заподіяли біль твоєї доньці. Які викрали її матір?

Він роздивлявся мене так, немов оцінював, запитувала я серйозно чи ні.

- Так, - сказав він нарешті. - Усіх до єдиного.

Я лише кивнула, дивуючи саму себе. Я сиділа навпроти вбивці. Спала по сусідству з ним. Цілувалася з ним. Я уявляла, що роблю набагато більше, ніж це, майже щогодини неспання відтоді, як зустріла його.

Але я знала про це, чи не так?

Я не була обізнана в темній стороні життя. Не стикалася зі злочинним світом. Але я досить добре знала, що таке смерть. Просто не з того боку, з якого її знав Зік. Мене мало шокувати його зізнання. Можливо, викликати огиду усвідомлення того, ким він був. Але правда полягала в тому, що я відчувала це з самого початку.

- Добре, - прошепотіла я.

Зік знову сіпнувся.

- Добре?

- Так, - сказала я, потягуючи вино. - Якби хтось підняв руку на моїх дітей..

Я замовкла, шлунок скрутило від однієї тільки думки. Я зустрілася поглядом із Зіком.

- Я б не змогла заснути доти, доки не покарала всіх, хто був відповідальний за це.

- Але це я. Я - той, хто несе відповідальність. Той, хто подивився їй в очі, коли вона з'явилася на світ і зрозумів, що вона - весь мій світ. Що вона - єдина хороша річ, яку я коли-небудь створив. Я зрозумів усе це і все одно зберіг нашивку на спині. І щоб я зірвав її, треба було, щоб у неї на очах убили її матір. І на той час було вже надто пізно.

Зік осушив свій келих і встав. Він не подивився мені в очі; він просто розчинився в темряві й залишив мене наодинці зі сказаними ним словами. Залишив наодинці з трагедією.

Через тиждень

Я отримала повідомлення, в якому мені радили вдягнути джинси, черевики та шкіряну куртку.

Від Зіка.

Ми обмінялися номерами з практичних міркувань, через дітей. Ну, так я говорила самій собі. Він писав мені щовечора, запитуючи, яке вино мені б хотілося. Густе, міцне, пряне або солодке. Я розуміла, що це його спосіб натякнути мені, що він мені не підходить. Я знала, що частина його хотіла цього. Після того,

як Зік розкрив секрет про своє минуле, про те, хто він і що він зробив - він чекав, що я буду цуратися його. Ставитися до нього як до чудовиська, яким він себе вважав.

Я хотіла цього. Не тому, що вважала його чудовиськом, а тому, що сама була ним. Я пристрасно бажала цього чоловіка. Рахувала години до настання темряви, коли будинок зануриться в сон, щоб він прийшов. Мені хотілося, щоб він поцілував мене і зробив набагато більше. Але щовечора я отримувала тільки вино. Тільки його присутність. Тільки наростаючу напругу між нами.

А тепер повідомлення.

З вимогами вдягнути певний одяг. Феміністка в мені підняла голову. Жоден чоловік не вказуватиме мені, що вдягнути, навіть цей. Особливо цей. У нього вже був контроль над моїм розумом, моїми бажаннями, моїми потребами. І все ж, якимось чином, я опинилася одягненою в обтислі чорні джинси, не менш обтислу майку і шкіряну куртку. Навіть дуже стильні й дуже дорогі байкерські черевики.

Я почула рев мотоцикла, бо, ну, його неможливо було не почути на нашій тихій вулиці. Мене дивувало, що Асоціація домовласників досі не оштрафувала його. Вони, чорт забирай, не забували зробити нам попередження, якщо трава на нашій ділянці виростала надто високою.

Ще один прояв магії Зіка.

Він був тут.

При денному світлі.

Над нами не світили зірки, він не тримав у руці пляшку вина, нас не ховала темрява, що приховує моїх демонів і внутрішній біль. Тільки різке, сліпуче сонячне світло, що висвітлює всю його темну красу. Нав'язуючи мені реальність. Змушуючи дивитися в обличчя своїй потребі.

- Що відбувається? - запитала я, озируючись на всі боки, щоб переконатися, що ніхто з моїх допитливих сусідів не визирає з вікон, засуджуючи мене.

- Я беру тебе покататися, - сказав Зік, не озируючись на всі боки і зосередившись виключно на мені, як це було в його звичці.

Що за дратівлива, збудлива звичка.

Я втупилася на шолом, який він простягав мені. Потім на його руку. На дуже привабливу руку. Звісно, я бачила її вже багато разів. Знала, що вона вкрита хитромудрими татуюваннями, що по ній зміяються вени, що, за ідеєю, не повинно здаватися привабливим, але було абсолютно офігеним.

- Я не можу їхати ззаду на твоєму мотоциклі, - сказала я його руці.

- Чому?

- Тому що я - мати.

У поле мого зору потрапила ще одна рука. Цього разу вона була близько. Зік підняв моє обличчя за підборіддя, змушуючи подивитися йому в очі.

- Ти - мати, - погодився він. - Але це ще не все, ким ти є. Тобі дозволено жити, любя.

"Дорога" стало ударом по яєчниках, якщо в мене ще щось від них залишилося. Я зрозуміла, що він говорив його раніше, тому що вимовив його в ідеальному поєднанні ніжності та грубості.

Але мені було тридцять вісім. Я не якась молода, сповнена надій дівчинка в байкерському барі, яка бажає змінити "поганого" хлопця. На мене такий тон не діяв. Гаразд, діяв, але в мене, принаймні, було більше досвіду в приховуванні цього факту.

- Мені не тільки дозволено жити, від мене цього вимагають, - відповіла я. - У мене двоє синів, і я не збираюся робити їх сиротами, сідаючи на це.

Я кивнула на мотоцикл.

У його очах промайнуло щось суворе.

- Коли переходиш вулицю, ти вже ризикуєш, дитинко. Світ сповнений небезпек. Здебільшого нам загрожують звичайні речі. Нам подобається думати, що це мотоцикли і злочинці, бо з цим легше жити, ніж знати, що ти з більшою вірогідністю можеш послизнутися в гробаному душі. Смерть для тебе ближча, ніж для більшості. Але зі мною ти в безпеці.

Ні. Ні, це не так. Не після цього погляду. Не після цих слів. Найрозумніше було б повернутися і залишити його самого.

Але я не пішла. Я взяла шолом і залізла на заднє сидіння клятого байка. Зік одразу ж рвонув з місця, не думаючи про сусідів і про те, хто може побачити і що вони можуть подумати. Усі мої тривоги залишилися на узбіччі.

Спина Зіка відчувалася твердою і гарячою, коли я притиснулася до нього, обвивши руками за талію. А на його пресі точно можна було натерти клятий сир. Кожен міліметр його тіла був мускулистим. Мені до болю хотілося просунути руки йому під футболку і відчутти шкіру. Але я трималася.

Поки що.

Замість цього я поклала голову йому на спину і заплющила очі. Він катав мене Чорною горою, показував найкрасивіші пам'ятки цього міста і нашої країни, але я не хотіла їх бачити. Я не хотіла, щоб мені нагадували про те, де я перебуваю, не хотіла бачити гори, які ув'язнили мене в клітку. Ні, мені потрібен був гул мотоцикла між стегон. Сильне потужне тіло Зіка, що контролює швидкість, контролює все.

Мені потрібно було це, потрібен був момент, коли я нічого не могла контролювати. Де я була змушена сидіти і насолоджуватися поїздкою. Де я не була матір'ю, вдовою, невдахою. Де я була просто собою.

Тільки коли мотоцикл зупинився, я зрозуміла, що ми знову перед моїм домом. Будинком, де я мала бути вдовою і матір'ю. Я востаннє стиснула прес Зіка, перш ніж злізти з мотоцикла і вручити йому шолом.

Наші пальці стикнулися, наші погляди зустрілися, але ми не вимовили жодного слова.

Я повернулася і пішла назад у будинок, знаючи, що він прийде до мене опівночі.

Я не розуміла, що роблю.

Я допила свій келих вина і довго дивилася в багаття. Мої пальці пульсували, але я не звертала на це уваги через шалений стукіт серця.

У якийсь момент я встала і пройшла через двір до воріт, потім на вулицю і до інших воріт. Я не мала права відчиняти їх, але все одно зробила це.

Поки йшла босоніж по вологій траві, легкий вітерець роздував тонку тканину моєї сорочки. У мене було безліч можливостей розвернутися, прийнявши розумне рішення, і повернутися назад у свій дім і в холодне, порожнє ліжко.

Але сьогодні був не той день, щоб ухвалювати розумні рішення. Тому я не повернула назад.

Він сидів зовні, перед ним стояли два келихи і пляшка вина. Він чекав на мене.

- Невже я настільки передбачувана? - запитала я хрипло.

Зік підняв голову, його очі блищали в темному світлі ліхтарів, встановлених на патіо.

- Зовсім ні, - відповів він спокійно. - Подумав, що в мене буде більше шансів, якщо буду сидіти тут і чекати всю ніч.

- І ти б став? Чекати всю ніч?

Він встав. Мені слід було відступити, коли побачила спрагу в його очах. Голод. Але я не поворухнулася і дозволила йому наблизитися до мене.

- Так, - сказав Зік, наблизившись так близько, що наші губи майже стикнулися. - Я б чекав усю ніч. Потім наступну. - Він подався вперед, притулився своїми губами до моїх і лизнув їх.

Коли я вже збиралася дозволити йому проникнути своїм язиком всередину, він злегка поворухнувся, позбавивши мене бажаного. Чого я потребувала більше, ніж наступного вдиху.

- І наступну, - прошепотів він.

Мить повисла так, наче важила тисячу фунтів. Кожна клітинка мого тіла кричала від втрати його губ, від жорстокої потреби в більшому. У всьому, що не було відстанню між нами. Рішення прийшло спонтанно, принаймні так я сказала б собі пізніше. Але я повністю контролювала себе, коли рвонула вперед. Коли запустила руки в його волосся, коли ковзнула язиком у його рот. Я контролювала поцілунок, впиваючись зубами в його нижню губу, пробуючи кров на смак. Зік видав звук, напрочуд схожий на гарчання.

Його руки були всюди: на моїх стегнах, на потилиці, грубо пестили мої груди. Інтенсивність поцілунку швидко наростала, він підхопив мене, змушуючи оповити ногами його талію. Його спортивні штани створювали лише невеликий бар'єр між моєю кицькою і ним, такий тонкий, що простого тертя виявилось

достатньо, щоб підштовхнути мене до оргазму. Поцілунок і петтинг... Я почувалася п'ятнадцятирічним підлітком.

Я не помітила, як ми почали рухатися, поки Зік не почав підніматися сходами. Ми опинилися в будинку. У голові вже мали б луhati тривожні дзвіночки, які спонукали б бігти, але я нічого не чула, крім глухого реву власного бажання.

Вражало, що Зік анітрохи не похитнувся, коли ніс мене нагору, цілуючи при цьому так, що паморочилося в голові. Якщо хто й міг нести дорослу жінку - нехай і досить худу - вгору по сходах, цілуючи її, то це був Зік.

Дійшовши до спальні, він повалив мене на м'який матрац ліжка. Мені подобалося, що він не був ніжним. Мені хотілося грубості. Бо якби він виявив ніжність, мені було б набагато легше зупинити його і все припинити.

Зараз же Зік був нестримний.

Він застиг наді мною в слабкому світлі спальні, пильно дивлячись на мене, напружений настільки, що на шиї пульсувала вена. По тілу побігли мурашки бажання. Якби він спостерігав за мною ще секунду, я б не змогла думати через шалений голод.

Але він цього не зробив.

Його губи торкнулися моєї шиї. Я ахнула, коли він прикусив ніжну шкіру і провів рукою по моему боці.

Сорочка швидко зникла. Він зірвав її з мене чи я підняла руки, щоб дозволити йому стягнути її?

Я не пам'ятаю.

Усе, що мало значення - його губи, що обхопили мій сосок. Його грубі ласки спускалися все нижче, вміло запалюючи моє тіло. Я стиснула стегна, запускаючи пальці в його волосся.

Він перейшов до іншого соска, мучачи мене повільними й обережними рухами язика. Мені хотілося кричати, вимагати, щоб він дав мені те, що мені потрібно, рухатися самій, узяти все у свої руки. Але я була паралізована, прикута до цього ліжка. Уся в його владі.

Його губи рухалися, спускалися вниз із болісною повільністю. Зік цілував мої ребра, шрам, що слугував свідченням екстреного кесаревого розтину, який мені робили з Джексом... Звичайно, він не міг його бачити, але все одно цілував

Потім він перемістився. Прямо до того місця, де я жадала цього, потребувала цього.

Я настільки сильно вчепилася в простирадла, що почула тріск. Зараз для мене існував тільки Зік, який пестить мій клітор немов експерт. Занадто інтенсивні відчуття. Задоволення було настільки всеосяжним, що завдавало болю. Але я мовчала. З глибини мого горла виривалися лише низькі, відчайдушні звуки. Оргазм, що раптово накрив мене, був подібний до ядерної бомби, що змітає все на своєму шляху. Перед очима затанцювали чорні плями. Зік усе ще пестив мій

клітор, низьке гарчання відгукувалося вібрацією в кожній чутливій частині мене, змушуючи підтискати пальці на ногах.

Він поворухнувся і покинув мене. Перестав пестити мене між ніг. Почувся шурхіт фольги. Потім Зік повернувся й одразу ж наповнив мене собою. Він не поводився зі мною ніжно. Ми не займалися коханням. Ні, його поштовхи були швидкими, шаленими, прекрасними. Це був чистий трах.

Він перекинув мою ногу через свій лікоть, щоб проникнути глибше, і заглушив мій крик губами. Зік продовжував рухатися, поки я знову падала з обриву, поки другий - чи третій? - оргазм знищував мене. Потім його тіло напружилось, на шиї здулася вена, і він видав приглушений рик.

Він кінчав у мене на очах.

І мені це подобалося.

Ми довго мовчали.

Переважно тому, що я втратила здатність говорити.

Мене трахнули до втрати свідомості.

І мені хотілося думати, що Зік відчував те саме, тому що я брала активну участь у цьому вечорі. Я була так виснажена, що була впевнена: секс більше ніж один раз за ніч - це просто вигадка, створена в романах, щоб змусити жінок почуватися незадоволеними, а чоловіків - неповноцінними. Крім того, я не думала, що коли-небудь захочу займатися сексом кілька разів за ніч. Це здавалося виснажливим як для мене, так і для моєї вагіни. Якщо чоловік знав, як зробити щось правильно, який сенс робити це більше одного разу? Звісно, мене відвідували фантазії про дикі, нескінченні ночі сексу й оргазми, але я вважала себе досить розумною, щоб розуміти, що це всього лише фантазії, спричинені гормональним дисбалансом.

І ось я лежала в незнайомому ліжку, заплутавшись у простирадлах, що пахли сексом і Зіком, моє тіло пульсувало, а душа була виснажена. Зік лежав позаду мене, оголений, накривши долонею мій живіт.

Однак він не спав. Його дихання було надто рівним, хватка надто міцною.

- Нам потрібно встановити кілька основних правил, - сказала я, щойно набула здатності говорити.

Голос звучав грубо, свідчаючи про всі мої приглушені крики трохи раніше.

У якийсь момент Зік запевнив мене, що ліжко Луни розташоване в іншій частині будинку, а стіни товсті, але я не збиралася ризикувати. Я і в кращі часи голосно не кричала. Це я теж відносила до міфу, увічного порнофільмами.

Ще один міф, зруйнований чоловіком позаду мене.

Зік зігнув руку і пересунув мене так, що тепер я лежала на спині, а він нависав зверху.

У кімнаті горіла приліжкова лампа, її світла виявилось достатньо, щоб я змогла розгледіти смутні обриси його обличчя, побачити напруженість його погляду.

- Основні правила?

Я стиснула зуби. Перевела подих.

- Про це. Про нас. Припускаю, ти не хочеш, щоб усе обмежилось однією ніччю.

Зік насупився.

- Ні, я, бл*дь, ще далеко не закінчив із тобою.

У животі занило, стегна стиснулися від бажання.

- Добре, - сказала я після паузи. - Ну, я теж не хочу, щоб це було на одну ніч.

Зізнання було болючим, але я мусила сказати ці слова

- І ще я не готова до чогось більшого, ніж секс. Я навряд чи готова навіть до нього.

Мені не хотілося говорити останні слова. Не хотілося, щоб просочилися мої емоції та біль.

Протягом усього нашого мовчання я будувала плани, обмірковувала, що буде далі. І дійшла висновку, що єдиний варіант для нас - просто секс. Не довіряти себе Зіку і не вимагати від нього того ж. Мені потрібно було зберегти емоційну дистанцію. Не минуло й хвилини з початку розмови, а я вже дозволяла собі говорити як жалюгідна вдова. Але ж я прагнула до образу сильної, незалежної, зломленої жінки, здатної віддати тільки своє тіло і нічого більше.

- Ніхто не повинен знати. Ні діти, ніхто. Тільки... ми. Тільки опівночі.

Зік довго мовчав. Прибрав волосся з мого обличчя.

- У темряві. - Він пересунув руку з мого живота, опускаючи її вниз. - Я буду брати тебе, заглушати твої крики своїм ротом, руйнувати твоє тіло. А після відправлю додому до сходу сонця.

І він зробив це.

Цієї ночі.

І наступної.

І наступної.

Два тижні потому

- Куди ти?

- Чорт! - прошипіла я, підстрибнувши, коли почула голос, який зовсім не очікувала почути.

- Господи, дитинко, це всього лише я, - сказав Зік, насупившись, і поклавши руки на мої стегна, щоб підтримати.

Моє тіло моментально відреагувало на його дотик... на "дитинко"... на нього.

Мені слід було б уже звикнути до його дотиків. До нього. Адже я проводила з ним щонаочі. Оголена. Я виповзла з його ліжка рано вранці. І все ж мої стегна стиснулися, а соски напружилися від його дотиків.

Серед білого дня.

Коли навколо сновигали цікаві сусіди. Я не могла допустити, щоб вони нас побачили. Щоб потім пліткували й засуджували мене.

І все ж я не поворухнувся.

- Чому ти така нервова?

- Я не нервова.

- Крихітко, ти, чорт забирай, мало не вистрибнула зі своїх туфель. - Зік опустив погляд на мої "Валентино". - З ось цих ось охріненних туфель.

Він знову підняв очі, і цього виявилось достатньо, щоб я ледь не розтанула біля його ніг.

- Одягни їх сьогодні вночі. Тільки їх.

Я судорожно ковтнула.

- Добре, - пробурмотіла я, не в силах більше нічого сказати.

Зік тримав мене за стегна ще мить. Занадто довго, коли багато допитливих сусідів, імовірно, шукали свіжі плітки, щоб поділитися ними, розпиваючи келих "Whispering Angel" на наступних зборах книжкового клубу.

Але потім він відпустив мене, і я зненавиділа відстань між нами, майже готова була накинутися на нього просто тут, біля будинку, і плювати, що про нас скажуть у книжковому клубі.

Майже.

Якби мене хвилювала тільки моя репутація, я б вилізла на нього, як на дерево, в центрі міста. Але що б про мене не говорили, врешті-решт це дійде до хлопчиків. Вони нізащо не почують, що їхня мати була якоюсь шльондрою, яка зв'язалася з першим наполовину пристойним чоловіком, що переїхав до них по сусідству після року вдівства.

Справедливості заради, Зік був більш ніж наполовину пристойним. Насправді, він настільки порядний, що це було навіть непристойно. Але справа не в цьому.

- Повторюю своє запитання. Куди ти зібралася в такому вигляді? - запитав Зік, пожираючи мене поглядом.

Я судорожно ковтнула.

- Сьогодні ввечері відбудеться гра на честь зустрічі випускників.

Він підняв брову.

- Ти йдеш на вечір зустрічі випускників?

Я ненавиділа те, як добре він встиг мене вивчити, і водночас мені подобалося це.

- Так, це один з обов'язків матусь у Блек Маунтін. Підтримувати "Пум".

Я відвела очі, раптово відчувши себе незатишно під його проникливим поглядом.

- Я довгий час не була зразковою матусею Блек Маунтін.

- Є посібник із того, як бути матір'ю для підлітка? - запитав Зік, і в його хрипливотому голосі почулися нотки веселощів.

- Це ніде не написано, але повір мені, є, - відповіла я, схрещуючи руки на грудях.

Усе це здавалося таким дурним, таким незначним, щоб говорити про це, коли він стояв тут. Мені було ніяково зізнаватися йому, що я намагалася відповідати. Чи ставала я від цього для нього менш привабливою, і чому мене це так сильно хвилювало?

- Місяць піде? - запитав Зік помовчавши.

Те, як його голос пом'якшувався при згадці доньки, завжди приводило мене в захват. Мої почуття в такі моменти страшенно лякали мене, тому що це змушувало мене любити в ньому те, що не мало стосунку до його зовнішності й того факту, що Зік був неймовірний у спальні й любив оральний секс. Це викликало в мене почуття, що виходили за межі фізичного потягу.

І я не могла бути готова до такого повороту.

Не має бути готовою.

Я кивнула у відповідь на його запитання.

- Вони з Райдером ходять по магазинах, і я зустрінуся з ними там.

- По магазинах?

Я посміхнулася.

- Так, у тебе особлива дочка. Вона змогла переконати мого сина зробити щось настільки болісне і болісне, як похід по магазинах. Думаю, тут замішаний хлопець.

Зік миттєво напружився, одразу набувши вигляду суворого батька-байкера.

- Хлопець?

- Полегше, тигре. Я вже дізналася про нього в Райдера. Він хороший.

- Жоден підліток не є хорошим, чорт забирай, - процідив Зік.

Моє серце заколотилося. За цією злістю, цією по-справжньому страшною злістю альфи, ховалися біль і занепокоєння. І в нього на це були причини, адже його доньку викрали, а тепер якийсь придурок-качок намагався підкочувати до неї.

- Ти маєш рацію, - погодилася я. - Але я знаю його матір. Вона виростила доброго, поважного, надійного молодого чоловіка. Вона б надерла йому дупу, якби він повадився інакше. Повір мені, вона лякаюча особистість. Майже така ж страшна, як ти.

Щось промайнуло в його погляді. Схоже мої слова його здивували, але не настільки, щоб відключився батьківський інстинкт захисника.

- Райдер за нею догляне, - сказала я, намагаючись зайти з іншого боку. - Він не дозволить, щоб із нею щось трапилося.

З хвилину Зік продовжував вдавати з себе грізного крутого хлопця, потім злегка розслабився

- Так, твій син - єдиний пристойний хлопчик-підліток, якому я міг би дозволити зустрічатися з моєю донькою, і то він клятий гей, - бурчав він.

Я розтанула від його слів. Будучи батьками, ви могли робити все правильно й ідеально - що я й робила ще рік тому - але це не дає вам гарантій, що вашу дитину не спіймають на крадіжці жіночої спідньої білизни або що вона не стане героїновим наркоманом. Цей дуже реальний і задушливий страх час від часу паралізовував мене, ці жахливі думки про тисячу способів, якими я, можливо, непоправно псувала життя своїм синам. Думки про те, що про мене говорили інші батьки. Чесно кажучи, мені було наплювати на те, що вони говорили про мене. Про мою лайку, про нетерпимість до світських люб'язностей, про те, на що я перетворилася останнім часом. Але мої навички матері були моїм хворим місцем. Прийняття і повага з боку Зіка значили для мене багато. І нехай у минулому він був справжнім відморозком, він поважав жінок і шанобливо ставився до людей загалом - принаймні, наскільки я могла судити, - і виростив чудову доньку.

Я посміхнулася. Щось промайнуло в його очах.

- Як би сильно мені не хотілося, щоб Луна стала моєю невісткою, я думаю, що цей корабель поплив. Хоча погоджуся з тим, що вона найкраща з усіх можливих "найкращих подруг".

Зік напружився, його погляд став таким пильним, що я вся розтанула і застигла в очікуванні. Мені здавалося, що він ось-ось скаже щось по-справжньому важливе. Щось ключове й абсолютно непідвладне емоціям.

- Тобі потрібна компанія, - сказав він нарешті.

- Компанія?

- Щоб піти на гру.

- Ти хочеш піти зі мною на гру? - уточнила я.

Зік кивнув.

- Поправ мене, якщо помиляюся, але навряд чи круті байкери часто ходять на шкільні матчі з футболу. Я б сказала, що ваша тема - це бари з арахісовою шкаралупою на підлозі та чоловіками на прізвисько Пес, які бажають побитися з будь-ким, хто не так на них подивиться.

Його губи сіпнулися. Його крута версія посмішки.

- Так, забігайлівка і бійка в барі з людиною на прізвисько Пес набагато кращі за шкільний футбольний матч, принаймні, за нормальних обставин. Але тут немає жодного справжнього дайв-бару, де я міг би влаштувати гідну бійку. До того ж на цій грі будуть присутні дві дуже важливі для мене жінки. Мій обов'язок переконатися, що вони не потраплять у біду.

Я була впевнена, що Зік чує стукіт мого серця.

- І мені потрібно піти й подивитися на того хлопця, яким цікавиться моя дочка. Переконатися, що він знає, що я поховаю його там, де його ніхто не знайде, якщо він зачепить її хоча б пальцем.

Я ковтнула, щоб не видати своїх почуттів, викликаних зауваженням про "двох важливих жінок". Мені не слід було нічого відчувати.

- Упевнена, Луна буде щаслива, якщо ти прийдеш, - відповіла я. - І знаєш, навіть ти не можеш відлякати цього підлітка від Луни. Вона єдина у своєму роді, і я підозрюю, що він знає це.

- Так, - тихо сказав він.

- Компанія на футбольний матч - частина домовленості, - сказала я, змінюючи тему. - Доти, доки це не пов'язано з триманням за руки або чимось іще, що могло б зробити це схожим на побачення для зовнішнього світу. - Я відвела погляд. - Я все ще не...

- Усе гаразд, дитинко. Я зрозумів, - сказав Зік, і на секунду стиснув мою руку, перш ніж відпустити її.

Парковка була переповнена. Звісно так і було, оскільки ми спізнювалися.

Я вела машину так, немов мені тисяча років, тому що Зік сидів поруч на пасажирському сидінні. Його присутність мене, м'яко кажучи, нервувала. Ми були настільки близькими, наскільки тільки можуть бути близькими дві людини, але те, що ми сиділи в одній машині і їхали на шкільний футбольний матч, де будуть наші діти... виглядало занадто реально. Тому що час не опівночі. Бо не зробиш вигляд, що це кошмар чи сон. Бо це було щось інше.

Зік не намагався говорити під час поїздки, але його рука залишалася на моєму стегні.

І я не просила її прибрати.

Перша половина гри пройшла без пригод. Звісно, люди витріщалися, і не тільки на мою присутність із Зіком, а й на мою присутність узагалі. До теперішнього часу моя репутація вже усталилася. На щастя, ми знайшли Марлі. Вона помахала мені рукою і простягнула склянку з сангрією, що зробило цей захід терпимішим. Вона легко знайшла спільну мову із Зіком. При денному світлі він був іншим. Більш товариським

Зік намагався не торкатися до мене, навіть ледь дивився на мене. Добре. Це було те, чого я хотіла. Але мені все ще хотілося, щоб його рука лежала на моєму стегні. Тому я втекла в першому таймі.

І все зіпсувала.

- Ти тут із Зіком Карсоном?

Я завмерла.

Цей високий гугнявий голос неможливо було переплутати з іншим. З чого я вирішила, що зможу уникнути з нею зустрічі? І чому мене дивує те, що вона дочекалася, поки я залишуся наодинці в дамській кімнаті, щоб причепитися до мене із запитаннями?

Венді Сміт була втіленням багатії домогосподарки. Укладене волосся без жодного пасма, що вибилосся. Обличчя без зморшок, пухкі губи, несмачний макіяж. Потерті джинси, дорогі кросівки, дизайнерська сумочка і зграйка клонів, одягнених у варіації того ж стилю

Королева вулика "матусь Блек Маунтін".

Я ніколи не була однією з них. Незалежно від того, наскільки занурилася в цей спосіб життя, я не збиралася настільки втрачати свою індивідуальність. Я завжди була сама по собі, не грала в їхні дрібні ігри. Але я обідала з ними, ходила з ними по магазинах, пліткувала.

До свого нервового зриву.

Я стиснула кулаки, перевела подих, обернулася і зобразила фальшиву посмішку.

- Я тут із ним не в тому сенсі, на який ти натякаєш. Ми приїхали разом, бо тут його дочка, і ми сусіди.

Жінки переглянулися. Венді рушила вперед, і вони теж. Виглядало це моторошно. Як якась секта.

- Впевнена? Тому що ми тебе не засуджуємо. Він до біса гарячий, навіть якщо їздить на мотоциклі і має татуювання.

- Мені час повертатися.

Я планувала втекти, перш ніж зроблю або скажу щось, про що пошкодую, але Венді, зрозуміло, ще не закінчила.

- Знаєш, люди різне кажуть, - прошепотіла вона, нахилиючись уперед.

- Не сумніваюся, - відповіла я спокійно, сподіваючись, що вираз мого обличчя був таким самим.

Венді спантеличила моя відповідь, відмова підіграти цьому маленькому спектаклю, якому я була так віддана ще рік тому.

- Ми розуміємо, як важко тобі було після втрати Девіда і таке інше, - продовжила вона, швидко оговтуючись. - Тому ми пробачили тебе за твої попередні маленькі... спалахи. Ти через багато що пройшла.

Венді стиснула губи й подивилася на жінок поруч із нею. Ті покірно кивнули, як клони, ким вони, по суті, і були.

- Що ж, велике спасибі, Венді, - сказала я. - З нетерпінням чекала твого вибачення.

Вона натягнуто посміхнулася.

- Але ми турбуємося про тебе. Переживаємо за хлопчиків.

Саме тоді я напружилася і мій шлунок стиснувся.

Ці жінки могли говорити про мене все, що їм заманеться. Про моє вбрання. Про мою лайку, про той факт, що я продавала на шкільних ярмарках куплену в магазині випічку, бо не вміла пекти сама.

Але говорити про моїх синів? Цим гробаним зарозумілим тоном?

У мені сколихнувся кожен привід для невпевненості в собі як у матері. Усі мої страхи. Особливо якщо врахувати, що ці жінки дивилися на мене, як клята юрба матусь із вищого світу, очікуючи на можливість вразити мене кулями свого материнського осуду.

- Вам не варто переживати за моїх хлопчиків, - сказала я холодно.

Венді підняла брову.

- Але, люба, ми турбуємося. Ми піклуємося про тебе. Ми бачимо, як Райдер роз'їждає у своїй машині з цією дівчиною Карсон... Я просто хвилююся про те, який вплив вона на нього чинить.

Я роззявила рот.

- Вплив?

Вона кивнула, знову оглядаючи своїх підспівувачів.

- Ми знаємо, що через неї в сина Кларка Деніелса були проблеми. Це вплинуло на його перспективи в коледжі.

- А ви знаєте, що цей маленький гівнюк намагався чіплятися до неї? - огризнулася я у відповідь.

Венді стиснула губи, ніби надкусила лимон.

- О, правда? Ми всі знаємо, що такі дівчата посилають невірні сигнали.

Я зробила крок уперед.

- Які дівчата? - тихо запитала я.

- О, та годі, Бріджит, - сказала Венді. - Не має значення, що в її батька-злочинця - наскільки я чула, він злочинець - достатньо брудних грошей, щоб відправити її вчитися в Блек Маунтін. Вона - непотріб.

Після я мало що розуміла. Густий серпанок червоного кольору, що застилав мій зір, заважав думати. Усе, що я розуміла - це те, що я більше не стояла перед Венді. Вона лежала на підлозі, а я сиділа на ній зверху і била її. Потім я опинилася в чийось обіймах. Мене утримували руки, що пахли шкірою і лосьйоном після гоління з деревним ароматом. Але не раніше, ніж глядачі побачили все це.

Не раніше, ніж я остаточно зарекомендувала себе як жахлива людина і жахлива мати.

- Лід, - сказав він, простягаючи мені згорток із кухонного рушника.

Я втупилася на його простягнуту руку. На нього самого в моїй кухні. Раніше Зіка тут не було. При денному світлі ніколи.

Я намагалася обдурити себе, думаючи, що чогось не існує, якщо не буду бачити цього при денному світлі. Що те, що я робила, не так уже й погано, якщо ховати це в темряві, де відбувалися всі погані вчинки.

Але ось Зік тут, стоїть на моїй кухні й простягає мені лід, щоб я приклала його до розбитих кісточок пальців, бо вдарила жінку, з якою колись дружила.

Він швидко відвіз мене додому після того, як відтягнув від Венді. Усе було як у тумані. Люди були шоковані. Бійки на футболі, звісно, траплялися, але зазвичай на самому полі. А якщо не на полі, то між двома накачаними тестостероном хлопцями, що б'ються через одну й ту саму дівчину. Але не між матір'ю, яка стояла на порозі середнього віку, та іншою матір'ю, яка, можливо, й заслуговувала бути побитою.

Зік поїхав додому, і я не стала з ним сперечатися. Я просто мовчала всю дорогу, присоромлена і шокована своїм вчинком. Я зробила те, чого батько вчив мене не робити. Те, через що сперечалася з Девідом після тієї бійки в барі багато років тому. А головне, я зганьбила своїх хлопчиків. Про те, що сталося, напевно, вже поповзли чутки, підкріплені відеозаписом. Напевно його побачить Райдер, тому що, найімовірніше, в соцмережах він стане вірусним.

Отже, я розмірковувала про все це та багато іншого дорогою додому. Зік, зі свого боку, мовчав, зберігаючи непроникний вираз обличчя.

Ми зупинилися біля мого будинку, і він на мій подив провів мене всередину. Мені слід було сильніше заперечувати проти його дій, але я не стала. Я впустила його, дозволила пройти за мною на кухню і зазирнути в мій холодильник.

- Знаєш, я навіть не знаю, чим ти заробляєш на життя, - сказала я, беручи лід і щосили намагаючись відволіктися від думок. - Я знаю, що раніше ти належав до серйозного злочинного угруповання і що воно жадає твоєї крові. І можу припустити, на що вона здатна заради досягнення своїх цілей. Я також знаю, що не можу бути в курсі всіх подій злочинного світу в Блек Маунтін, але майже впевнена, що він складається лише з кількох хлопців, які продають один одному травичку. Тож твої можливості заробітку тут дещо обмежені.

Я оглянула свою кухню. Ідеальну. Дорого обставлену. Як і в багатьох інших будинках у Блек Маунтін.

Звісно, я жила не в якомусь степфордському містечку. Тут жили сім'ї з різним доходом. Інша частина міста була явно менш доглянутою. Але високі ціни на житло, навіть на скромні будинки, не пускали сюди людей з найнижчими доходами. До того ж міська рада активно робила все можливе, щоб не підпустити "небажаних осіб". Це не мої слова. Моя свекруха вибухнула подібною тирадою

після того, як випила забагато мартіні. Звісно, мені це не подобалося, бо якби я виросла в цьому місті, на нашу сім'ю дивилися б зверхньо такі люди, як мати Девіда. Але мені подобалося, що тут мої діти були в безпеці. Подобалося, що тут виріс Девід, що це місто було сповнене спогадів про його юність.

Коли після його смерті змогла тверезо мислити, я була впевнена, що ми поїдемо. Поїдемо подалі від цього місця і всіх спогадів. Мені здавалося, що всі страждання залишаться в минулому, якщо ніщо навколо не нагадуватиме про нашу втрату. Трохи згодом я зрозуміла, наскільки дурним був цей план і наскільки жорстоко було б відірвати моїх хлопчиків від усього і всіх, кого вони коли-небудь знали. Відірвати їх від рідних місць, які завжди нагадуватимуть їм про батька, відірвати від землі, в якій він був похований.

Це не означає, що мені тут подобалося. Особливо зараз, коли усвідомила, як мало в мене друзів.

Але потім з'явився чоловік по сусідству, чоловік, який зараз стоїть у мене на кухні і тримає для мене лід. Той, хто раніше був у банді. Хто зараз жив у будинку вартістю в мільйон доларів. Чия донька ходила до школи, де навчання коштувало десять тисяч на рік.

Щось промайнуло в його очах, майже блиснуло. Зік був не з тих чоловіків, у кого можуть мерехтіти очі. Пронизливі, загрозливі? Так. Мерехтливі? Ні.

І все ж його погляд змінився.

- Я хотів дізнатися, чи цікавий я тобі сам, чи тебе приваблює тільки моє тіло?

Я моргнула. Це що, жарт? Сухий, саркастичний, але, тим не менш, жарт. Як багато всього таїлося в цьому чоловікові.

І він мав рацію - я не особливо вдавалася в подробиці його життя. Знала тільки, що раніше він перебував у банді під назвою "Королі диявола", що Луну викрадали, а його дружину вбили. Я не цікавилася його захопленнями, не знала назву його улюбленого серіалу і чи дивився він телевізор узагалі. І я не питала про його батьків і улюблену страву

- І мабуть ти не часто буваєш біля гаража, якщо не помітила, що його перебудували, - продовжив Зік.

- Перебудували? - повторила я, прикладаючи лід до руки, що пульсує.

Зік уперше відкрито посміхнувся. Ніколи раніше не бачила його таким. Місяцю завжди діставалася лише напівпосмішка.

Це було красиво.

Він був гарний.

- Не зовсім, - пояснив він, забираючи лід у мене з рук.

Зік погладив мої забиті кісточки пальців із ніжністю, про існування якої я в ньому й не підозрювала.

- Мій будинок багато років простояв порожнім і був не в найкращому стані. Останні місяці я виконав багато роботи і з задоволенням створював щось нове і красиве.

Він подивився на наші переплетені пальці. Його руки були великими, сильними і доглянутими.

- Накопичив трохи грошей на будинок і на школу Місяця. Купив гараж. Хоча він обійшовся мені набагато дешевше, ніж будинок і школа. Я купив нам інше життя.

Його слова відгукнулися в мені сумішшю болю і захоплення.

- Ти приголомшливий, - прошепотіла я, притискаючись до його губ у поцілунку.

Я не збиралася цілувати його, лише злетка торкнутися губ, підкоряючись потребі. Але Зік не знав напівзаходів, і невинний поцілунок переріс у феєрію пристрасті: язика, зуби, дотик тіл. Він штовхнув мене до стійки, і я навіть не відчувала болю, коли вдарилася стегном об мармур. Із Зіком насолода завжди мішалася з болем, переплітаючись у єдине ціле. Я запустила руку в його волосся і смикнула за пасма, завдаючи йому болю, так само, як і він мені. І тут же мене пронизав нестерпний біль, що не має нічого спільного з його руками на моєму тілі. Він усе-таки знайшов шлях до мого серця.

Я напружилася, спробувала відсторонитися і важко зітхнула.

Зік тут же відсунувся, подивився на мене потемнілими від бажання очима, в яких плескалося занепокоєння.

- Чорт, дитинко, - видихнув він.

- Я в порядку, - хрипло прошепотіла я, поки серце билось об ребра. - Нісенітниця.

Він насупився, бажання згасло в його очах.

- Мамо?

Ми обидва здригнулися, і Зік перетнув кухню, немов відстань між нами тепер мала значення.

У дверях стояв Джекс у накрохмаленій білій сорочці навипуск, чорних слаксах і в чорних конверсах. Цього разу він не наслідував якогось персонажа зі старого фільму. Він був самим собою і мені це сподобалося.

Що мені не сподобалося, так це те, що він щойно застав мене в обіймах чоловіка, який не був його батьком, коли вимушено повернувся з футбольного матчу, бо його мати вдарила іншу жінку. Так, його емоційні травми будуть глибокими і потребуватимуть тривалого лікування.

- Привіт, милий, - сказала я хрипко, немов щойно займалася сексом.

І тут же зненавиділа себе за це.

- Я принесла нам шампанського, хоча я не з тих, хто святкує насильство...

З-за рогу з пляшкою в руці з'явилася Алексіс. Якийсь час її погляд метушився між мною і Зіком і її очі розширилися. Вона посміхнулася.

- Зік просто допомагав мені з рукою, - невпевнено сказала я, переводячи погляд на Джекса в пошуках ознак травми, ненависті або розчарування.

Але нічого подібного в очах сина я не помітила.

Ніщо не вказувало на те, що він почувався зрадженим матір'ю. Нерозуміння в його очах теж не було. Мій син був маленьким, але далеко не дурним. Він дивився старі фільми ще до того, як навчився зв'язувати речення, і він знав, який вигляд має швидко перерваний сеанс поцілунків.

- Здрастуйте, містере Карсон, - сказав він з усмішкою. - Мені дуже подобається ваш мотоцикл. Як ви думаєте, я міг би на ньому покататися?

- Ні! - тут же сказала я. - Якщо сядеш на цей мотоцикл, я перестану купувати тобі дизайнерські костюми.

Джекс насупився.

- Але ж одяг робить людину! Голі люди не впливають на суспільство. Марк Твен сказав це, мамо. Марк Твен.

Зік тихенько розсміявся, а Алексіс прикрила свій смішок рукою. Я зберігала серйозний вираз обличчя тільки через ситуацію, що склалася.

- Ну, Марк Твен став знаменитим письменником тільки тому, що не робив дурниць, таких, як, наприклад, їзда на мотоциклах.

- Мотоцикли не дурість, - парирував він. - Зік на своєму виглядає дуже крутим.

Я зітхнула. Мого сина, мабуть, абсолютно не турбувало те, що Зік цілувався на кухні з його матір'ю. Ні, він був занадто зайнятий розмовами про крутість мотоциклів.

- Друже, не мотоцикл робить чоловіка крутим, - сказав Зік, присівши перед Джеком навпочіпки. - Будь-хто може їздити на мотоциклі, але не всі вміють правильно ставитися до жінок. У жінок є свій кодекс поведінки. - Він окинув поглядом костюм мого сина. - Прекрасне почуття стилю.

Він підморгнув моєму синові, і мої яєчники ледь не вибухнули.

- Ви залишитесь на вечерю? - запитав Джекс із надією в очах.

Моє серце стиснулося. Джекс не виявляв агресії до цього дивного чоловіка у своєму будинку. Він уже прив'язався до нього. Усе, що для цього знадобилося - кілька секунд.

- Ем, я впевнена, у містера Карсона є важливі справи...

- Я зроблю дещо краще, приятелю. Я приготую вечерю для вас, - сказав Зік, не дивлячись на мене. - У мене вдома в холодильнику є стейки, а у вас гарний гриль.

- Я збігаю за закусками, - занадто життєрадісно запропонувала Алексіс.

Я насупилася. Ось зрадниця.

Зік випростався, але, як і раніше, не дивився на мене.

- Звучить як план.

- Я пишаюся тобою, - сказала Алексіс, відкидаючись на спинку стільця і милуючись заходом сонця.

Я глянула на неї.

- Чому? Тому що я влаштувала бійку на футбольному матчі сина і тепер усе місто обговорюватиме це цілий тиждень?

Незабаром після тієї дивної сцени на кухні додому повернувся Райдер, і я приготувалася до найгіршого. До його злості та пристрасної заяви про те, що я руйную його життя. Мої батьки свого часу достатньо натерпілися подібних витівок. Звісно, вони не заслуговували на таке ставлення, але підлітків зазвичай не особливо хвилює, як сприймуть близькі їхню реакцію. Вони - самозакохані істоти, надто стурбовані тим, що відбувається в їхньому власному житті, щоб помічати, на які жертви йдуть заради них їхні батьки. Вони не хочуть бачити у своїх батьках неповноцінних людей, які роблять усе, що в їхніх силах. Принаймні, це стосується більшості підлітків. Я й забула, що мій старший син-підліток був до певної міри єдинорогом. Райдер увійшов на кухню, кинувся до мене, взяв мої кисті у свої великі чоловічі руки - коли в мого малюка з'явилися чоловічі руки? - і ніжно поцілував забиті кісточки моїх пальців.

- Я пишаюся тобою, мамо, - пробурмотів він.

Я, звісно, промовчала, бо інакше розридалася б перед сімнадцятирічним хлопцем. Я так не роблю. Більше ні. Тому просто дозволила йому обійняти мене, поцілувати руку і сказати, якою я була епічною. Мені хотілося поправити його і сказати, що бійка на публічному заході жодним чином не робить мене епічною, але я вирішила не сперечатися.

І ще Райдер абсолютно спокійно відреагував на появу Зіка зі стейками, готовими до смаження. Син повадився так, ніби це абсолютно нормально. Вони були знайомі, і навіть дружили. Незважаючи на те, що Луна проводила в нашому домі більшу частину свого часу, були вечори, коли Райдер йшов до неї додому, щоб поужити, подивитися фільм або зайнятися іншими справами. Він побіжно згадував, що йому подобається Зік і він його поважає. І це не змінилося після того, як він побачив Зіка біля гриля, який зазвичай розпалював його батько.

Я намагалася щосили поводитися так, ніби ми просто вечеряємо в компанії батька подруги мого старшого сина. Наче це було звичайною справою. Без будь-якого сексуального підтексту або почуття провини. Вино мені в цьому дуже допомогло.

- Не будь дурепою, - сказала Алексіс, повертаючи мене в сьогодення.

Діти вже пішли спати, Зік пішов до себе додому, ввічливо попрощавшись і кинувши на мене багатозначний погляд.

- Люди говоритимуть про бійку не більше місяця.

Я мовчки кивнула.

- Я пишаюся тобою і тим, що ти можеш постояти за себе, - продовжила вона.

- Тато б мною не пишався, - сказала я. - Він хотів би, щоб я поставилася до цієї ситуації спокійно і повела себе гідно.

- Люба, хоч би як сильно я обожнювала нашого батька і все, що він говорив, іноді просто немає можливості поводитися гідно, - сказала Алексіс, здивувавши мене.

Сестра кинула погляд на паркан і знову подивилася на мене.

- Зік зовсім не такий, яким я його собі уявляла.

Я напружилася.

- І яким ти його собі уявляла?

Алексіс знизала плечима.

- Такі альфа-самці зазвичай буркотливі й зовсім не цікавляться шкільним футболом. Хоча навряд чи його присутність на грі мала хоч якийсь стосунок до гри.

Вона постаралася, щоб я зрозуміла її натяк і водночас не дивилася на мене з огидою та осудом.

- Він був там, бо зацікавлений у безпеці своєї доньки, - відповіла я хрипло.

- Звичайно. І ще він схоже з тих, хто вміє працювати в режимі багатозадачності.

- Що ти хочеш цим сказати, Алексісе?

- Я намагаюся сказати, що ти жива, Бріджит. Що тобі дозволено жити так, як ти хочеш

Вона допила вино, встала і обігнула кавовий столик, щоб поцілувати мене в щоку.

- На добраніч, старша сестро. Не бійся робити те, що змушує твоє серце битися швидше.

- Бріджит?

Я відірвала погляд від екрана свого ноутбука і кілька секунд розуміла, що відбувається. Коли прийшла до тями, зрозуміла, що мене кличуть уже не вперше.

- Що?

Алексіс усміхнулася.

- Я питала тебе, чи купити мені що-небудь на вечерю по дорозі додому після огляду офісу. Я не хотіла тобі заважати.

Я потерла потилицю, тільки зараз помітивши тупий біль. Чудовий біль між ніг, який я не могла ігнорувати, тому намагалася відволіктися. Вряди-годи не потрібно було прати, прибирати, бігти за продуктами і в різних справах. Почуваючись незатишно і нестерпно переповненою, я ввімкнула ноутбук і почала писати. Чотири години тому.

- Ти не завадила. Я просто втратила лік часу.

Годинник показував більше чотирьох. Мене охопила паніка.

- Де хлопчики?

- У них усе добре. Райдер запросив Джекса на молочні коктейлі. І Луну теж.

Я злегка поникла, усвідомивши, що я жахлива мати.

Алексіс подивилася на мій ноутбук.

- Онлайн покупки?

Я прикусила губу. Було б простіше і краще збрехати. Я ще навіть не знала, що написала. Там могло бути що завгодно. Небезпечно говорити про такі речі занадто рано. Свого роду самоздійснюване пророцтво про невдачу. Але я не могла збрехати своїй сестрі. Я вже планувала збрехати їй про те, де була минулої ночі і про стосунки із Зіком. Попри бажання сказати, що минула ніч нічого не важила, навіть я не була настільки майстерна в запереченні. Між мною і Зіком відбувалося щось більше. Спрага, яку моє тіло не могло втамувати за одну ніч із незліченною кількістю оргазмів.

- Я... пишу.

Її очі розширилися.

- Пишеш?

Я кивнула.

- Перш ніж ти почнеш казати "я ж тобі казала" або надто хвилюватися, я поки що навіть не знаю, що в мене виходить. Можливо, там взагалі нісенітниця.

- Або ні.

Я похмуро подивилася на сестру.

- Твій вічний оптимізм неймовірно дратує, просто щоб ти знала.

Алексіс усміхнулася у відповідь, сідаючи за стіл.

- О, я знаю. Але мені все одно. - Вона підкинула брову. - Що тебе так надихнуло?

У грудях осіла тяжкість. Під час короткої прогулянки додому рано вранці я змирилася з тим, що вночі знову повернуся в будинок Зіка. Що в недалекому майбутньому займатимуся найбруднішим, найкращим і найганебнішим сексом у моєму житті. Поки не набридне, поки не знайду самоконтроль. Утім, я не сподівалася ні на те, ні на інше.

Я подивилася своїй сестрі в очі.

- Напевно, я просто втомилася від себе, - зізналася я. - Я скільки завгодно можу жаліти себе, але домогосподаркою бути не хочу. Не хочу повертатися до свого блогу в Instagram. До того ж період відстрочки для вдови закінчився.

Я замовкла і глянула на набір слів на екрані. Усі мої заплутані почуття виплеснулися на кілька сторінок на комп'ютері

- Я хочу бути більше, ніж матір'ю. Більше, ніж вдовою. Мені потрібно стати кимось для себе. Потрібно щось створити. Це робить мене жахливою людиною?

Алексіс стиснула мою руку.

- Люба, ні. Це не робить тебе жахливою людиною. Я щаслива, що ти щось пишеш. У тебе великий талант.

Я закотила очі.

- Гей, не треба. Не знецінюй себе. У тебе є талант, і ти знову оживаєш. Пишайся цим.

Я не знала, чи варто пишатися тим, що ти знову ожила. Поки що ні.

- Жозефіно, я не чекала на тебе...

Вона перебила мене, проштовхнувшись повз і увірвавшись у будинок. Жозефіна завжди поводитися зі мною непривiтно. Холодно. Байдуже. Але вона завжди підкорялася правилам. Її правилам. Правилам вищого суспiльства. Манерам. Таким, як якiсно і ввічливо когось образити.

Це було чимось iншим.

Мене подiбне забавляло.

Навiть захоплювало.

Ми з Девiдом завжди жартували про те, що змусить її врештi-решт зламатися. Він був вiдносно добре вихованим пiдлiтком, тож iнцидентiв iз вживанням алкоголю неповнолiтнiми чи арештiв не траплялося. Зробити мене вагiтною і одружитися було його найбільшим бунтом. Зiзнатися чесно, у нiй закипiла блакитна кров, але вона зумiла зцiпити зуби і пройти через це.

Звiсно, за цi роки ми пройшли чимало труднощiв. Моментiв, коли я була впевнена, що вона нарештi скине цю вуаль, цю маску і буде чесною зі мною і з собою.

Але до цього так і не дiйшло.

Навiть коли я втратила Девiда, який вiчно грав роль буфера мiж нами. Само собою, її коментарi стали бiльш колючими, а погляд ще холоднiшим, нiж ранiше, але вона все ще трималася за свiй фарс вiвiчливостi.

До сьогоднiшнього дня.

Я зачинила дверi і пiшла за нею.

- Можу я принести тобі чашку кави? - запитала я, входячи на кухню.

Вона рiзко повернулася до мене.

- Я чула про те, що ти зробила, - її голос сочився отрутою, очi звужилися.

У мене стиснувся живiт. Чи дiзналася вона про мене і Зiка? Цього нiяк не могло статися.

- Про що ти говориш? - уточнила я, зображуючи звичайну цiкавiсть.

- Що ти сотворила на домашнiй грі шкiльної команди, - огризнулася вона.

Мої плечi злегка опустилися вiд полегшення. Справа була не в тому, що я трахалася з колишнiм членом банди, який оселився по сусiдству, а в тому, що я вдарила одну нахабну матiр на футбольному матчі. Iз цим я могла впоратися.

- Тобi має бути соромно за себе, - сплюнула вона, - продовжувати в тому ж дусi. Оскверняти наше прiзвище. Тих, хто має бездоганну репутацiю в усьому мiстi й Академiї Блек Маунтiн вiдтодi, як вони iснують. Що б сказав Девiд?

Я напружилася.

- Знаєш, Жозефіно, я можу впоратися з твоїми тонко завуальованими образами. З твоїм несхваленням. Ти думаєш, що ти краща за мене. Я можу з цим упоратися, бо насправдi це не так. Тому що грошi та старовинне iм'я не роблять тебе кращим за мене. Особливо, коли ти ставишся до iнших людей, у яких немає цих якостей, як до неповноцiнних. Я виявляла до тебе повагу, якої ти не виявляла

до мене, тому що мене виховали краще. Тому що ти мати Девіда і єдина бабуса, яка є у моїх хлопчиків.

Я зробила крок уперед, із задоволенням помічаючи, як її очі спалахнули від тривоги, коли я це зробила.

- Але ти не можеш приходити в мій дім, ображаючи, говорячи про речі, про які не знаєш. Засуджуючи мене, коли ти ніколи не бувала в моїй шкурі. Девід точно знав, хто я, коли одружився зі мною, а я точно знала, хто він. І це далеко не та людина, якою ти його вважаєш.

Я глянула на стіну з фотографіями, на Девіда, який дивився на мене, потім знову повернулася до його матері, яка зовсім не була схожою на нього, але в неї були такі самі очі. Це було жорстоко.

- Якимось чином із вашого холодного, байдужого склепу, яким є ваш дім, з'явилася тепла, турботлива, любляча і винятково добра людина. Людина з почуттям гумору. Людина, яка змушувала мене посміхатися щодня. Кого обожнювали наші хлопчачки. Той, хто - як я знаю напевно - привітав би мене з тим, що я врізала матусі, яка вивергає потворні слова про моїх синів. Про мою сім'ю. Так, я погоджуся, що це був не мій зоряний час. Мої батьки виховали мене в переконанні, що насильство - не спосіб розв'язання проблем, що мені слід бути вище такого. Але знаєш що? Мені набридло бути вище. З вчителями, які засуджують. З матерями-пустодзвінками, які пристрастилися до валіуму, і зі свекрухами, які відполіровані й пахнуть, але насправді просто гнилі та потворні всередині, - я глибоко зітхнула, мій погляд ковзав угору й донизу жінкою, яка стоїть навпроти, аби переконатися, що я виразила, наскільки незначною вона мені здавалася.

- Тепер, як би мені не хотілося назавжди вигнати тебе з мого дому і життя, я не зроблю цього. Тому що моїм хлопчикам потрібно, щоб навколо них було якомога більше людей, які їх люблять. Тому що вони люблять свою бабусю. Вони не бачать того, що бачу я, і поки ти ставишся до них з любов'ю і повагою, вони ніколи не побачать. Я не скажу ні слова проти тебе в їхній присутності. Але тільки через Девіда, - я взяла свою каву. - Щойно ти покажеш свої ікла моїм хлопчикам, я подбаю про те, щоб ти ніколи їх більше не побачила, - я відсORBнула гарячого напою. - А зараз я була б вдячна, якби ти забралася до біса з мого дому.

Місяць потому

Була північ.

Або трохи пізніше.

Я була наповнена вином. Мої кінцівки обважніли від напруги, моє оголене тіло вкрилося тонким блискучим шаром поту.

Подібне стало рутиною, але водночас зовсім ні. Кожна ніч була різною. Зік не втратив свій вогонь. Мій голод так і не був втамований.

- У нас не було б... цього, якби не смерть мого чоловіка, - прошепотіла я, проводячи пальцем по його оголених грудях. Ім'я Луни було витатуйоване над його серцем.

Його погляд спалахнув розпеченим металом.

- Ні, - погодився він.

Я чекала більшого. Щоб він розкрив у всіх подробицях єдине слово, вимовлене з такою холодністю. Звісно, із Зіком я так і не отримала того, на що очікувала.

- Ні? - повторила я запитально.

Він кивнув, усе ще не зводячи з мене очей.

- Ні.

Роздратування забурлило в мене в горлі, як часто траплялося, коли я опинялася поруч із цим чоловіком. Якраз у той момент, коли я зібралася випалити кілька прокльонів і помчати назад до себе додому - те, що я маю зробити в будь-якому разі, - він провів тильним боком пальців по моїй щелепі. Ніжність цього жесту вразила мене, залишивши мовчазною і нерухомою.

Зік мовчав, майже ліниво пробігаючи по мені поглядом, але з тією звичайною напруженістю, що завжди гуділа в ньому. Моє тіло абсолютно плотьськи відреагувало на цю ліниву інтенсивність, на дотик кінчиків його пальців до моєї щелепи.

- Якби твій чоловік не помер, ти б залишилася цілісною. Ти була б бездоганна. За винятком парочки подряпин на поверхні, які неминучі. Але ти була б цілісною. Красивою. Але так, ні ким іншим, як сусідкою. Я бував поруч із багатьма красивими жінками, але завжди хотів більшого. І тепер ти зламана. Замість подряпин у тебе шрами - найпотворніші шрами, які ніколи не заживають красиво. Я не дуже добре почуваюся поруч із людьми, які ще не вкриті шрамами. Я б не зачепив тебе, якби ти не була зламана так, що це неможливо було б виправити, - він помовчав. - Тому що, дитинко, я не збираюся тебе виправляти, - він малював лінії на моїй спині. - Розкажи мені про нього.

Я завмерла. Він ніколи раніше не питав про це. Між нами не йшлося й мови, що привид мого померлого чоловіка має залишатися поза увагою. Але сьогодні ввечері щось змінилося. Якийсь час усе змінювалося. Якби я відкрила рота, якби я заговорила про Девіда, все змінилося б ще більше. Він би проник глибше.

- Він не був ідеальним, - промовила я, все ще дивлячись на чорнило на його грудях. - Чорт, наші стосунки були далекі від подібного. Бували дні, коли я була нещасна. Де я задавалася питанням, чи не зробила помилку. Де я ніби ненавиділа його, - я зковтнула. - Але я любила його. Я любила його всім своїм єством. Він був моїм найкращим другом. Він тримав мене за руку, поки спав. Він дозволяв мені плакати через лайно, яке не мало значення. Вставав, щоб погодувати хлопчиків, коли я занадто втомлювалася. Щовечора він готував вечерю. Він казав мені, що я красива, щодня. І завжди був на моєму боці. Він був першим, хто вибачався, бо знав, що я занадто вперта. Він був моїм найкращим другом, центром мого життя, і я буду любити його вічно. Я буду оплакувати його вічно. Я не оговтаюся від цієї втрати. Я побачу його у своїх хлопчиках, коли вони виростуть, і спробую згадати, як це - цілувати його, бо боюся, що забуду. У мені є діра, яка ніколи не буде заповнена.

Він слухав кожне слово, дозволяв кожному проникнути під шкіру.

- Я не хочу тебе заповнювати, - сказав він нарешті, залишивши мене в підвішеному стані на цілу хвилину. - Я не хочу, щоб ти була цілісною і здоровою. Тому що я егоїст, звісно ж. Але якби я бачив шанс, що ти можеш зцілитися, я б зараз тут не лежав. Але ти не зможеш. Я знаю. Знаю, що ти зламана. Я нормально ставлюся до того, щоб бути другим найкращим чоловіком після мерця, якщо це те, ким я збираюся бути, але я не думаю, що для тебе це так. Мені здається, що ти знайдеш для мене нове місце у своєму нутрі - нове місце для нас. Інше. Темніше.

Я не рухалася. Я не відсторонилася, хоча він і дав мені на це час.

Його рука лягла мені на щелепу. Жорстко, на межі з болем. Потім він рушив. Прямо на мені, завмерши біля мого входу, твердий і готовий.

- Спочатку я просто хотів трахнути тебе, - пробурмотів він мені в рот.

Його рука ковзнула вгору по моєму стегну до грудей. Він рушив знову, щоб приголубити мій сосок.

Я закусила губу.

- Тієї секунди, коли ти відчинила двері, я забажав, щоб ти була голою і піді мною. Потім я захотів, щоб ти була голою і на мені, - він вщипнув мій сосок до болю. - І, звичайно ж, я хотів з'їсти твою кицьку.

Я різко зітхнула, коли його інша рука перемістилася між моїх ніг.

- Але потім я побачив більше тебе. Ще більше болю, змішаного з тим фактом, що ти до біса божевільна. Сильна. Кумедна. Чудова мати. Я більше не хотів просто трахати тебе. Я хотів бути всередині тебе і зазирнути в твою душу. Я хотів трахати тебе доти, доки ти не побачиш мою. Я хотів тебе до прокляття.

І саме це він і зробив.

* * *

Наступного ранку я наспівувала собі під ніс, хоча не повинна була цього робити.

Минула ніч була найдивовижнішою ніччю, яку я провела із Зіком. І це про щось говорило. Тектонічні плити, що лежать під нашими стосунками, зсунулися. Ми стали чимось іншим.

Я ледь встигла пробратися додому до сходу сонця. У мене було достатньо часу, щоб змити в душі сліди сексу і сорому, перш ніж переодягнутися в піжаму і спуститися на кухню, щоб приготувати млинці.

Алексіс прийшла і пішла, вже бігаючи околицями на той час, коли Райдер спустився вниз, виглядаючи вочевидь бадьоріше, ніж зазвичай.

Він навіть був одягнений.

- Ти звучиш щасливо цього ранку, - сказав він.

- Ти виглядаєш людиною цього ранку, - парировала я з усмішкою.

- Я не сплю зі світанку. Готуюся до тесту.

Я посміхнулася, сподіваючись, що моя паніка не прорветься назовні. Звісно, він не чув, як я повернулася додому.

- Зубриш в останню хвилину, як твоя мама.

- Мамо, ти ж розумієш, що я знаю, що ти ходиш до Зіка щоночі? - запитав Райдер, наливаючи собі кави.

Я моргнула.

- Що?

Він посміхнувся так, як це робив його батько. Забавляючись тим фактом, що він виявився обізнаним краще за мене. Трохи зарозуміло, але неймовірно мило. Моє серце стиснулося від того гострого болю, до якого я ніколи не зможу звикнути.

- Мамо. Ти знаєш, я сімнадцятирічний хлопець із безсонням та інстинктом захисту своєї матері. Я знаю, що ти сидиш на вулиці одна щоночі. Я наглядаю за тобою, переконуюся, що з тобою все гаразд. Коли Зік почав приходити, я зрозумів, що мені більше не потрібно наглядати за тобою.

Наглядати за мною. Мій первісток, моя дитина, взяв на себе турботу про свою матір. Він мав збігати, ходити на вечірки, напиватися і приймати сумнівні рішення. Але ні, він залишався вдома. Тримався на ногах, щоб піклуватися про мене.

Чи була я жахливою матір'ю за те, що змусила його відчувати, що він мусить так вчинити, чи неймовірно гарною матір'ю, яка створила такого турботливого і самовідданого молодого чоловіка?

- Тобі не огидна думка про те, що я з кимось? - прохрипіла я. - Так скоро після тата?

Райдер усміхнувся.

- Спочатку мені це не подобалося. Я не знав, як думати про те, що ти з кимось окрім тата. Але це була моя проблема. Це я не приймав те, що він пішов, - він понизив голос і змовк. Моє серце розбилося ще на мільйон осколків. - Джейк допоміг мені в цьому. Допоміг впоратися з тим фактом, що тата не стало.

Я теж усміхнулася. Примусово, ніби виконуючи роботу. Мені здавалося, що це зламало мені щелепу, але я впоралася.

- Нагадай мені, щоб я заплатила Джейку сто баксів на годину за той час, який ви двоє провели разом, - слабо пожартувала я.

- Мамо, як би мені не подобалося, наскільки ти божевільна, я думаю, що плата моєму хлопцю за те, щоб бути зі мною, вже переходить усі межі, - відповів він.

- Ах, ось де межа, - хмикнула я. - Зрозуміло.

- Серйозно, мамо, - сказав він. - Я знаю, ти думаєш, що не можеш бути щасливою, що ти повинна бути дружиною батька назавжди. Я хотів би, щоб ти була... Я хочу, щоб він знову був тут, понад усе на світі, - він замовк, його очі заблищали, потім він прочистив горло. - Але такого не станеться. І тобі потрібно жити своїм життям.

Потім він вийшов із кухні, ніби щойно не потряс мій світ дощенту.

* * *

- Ти вбивав людей? Крім тих, хто викрав Місяць?

Звісно, було вже за північ.

Ми не опинялися разом, якщо тільки наші діти не лежали в ліжку, не підозрюючи про наш зв'язок - ну, крім Райдера. Він міг розповісти Луні, але в мене було відчуття, що син збереже мою таємницю, поки я не буду готова нею поділитися. З того ранку він нічого не говорив, не наполягав на цьому. Він чекав, поки я буду готова. Перед рештою дітей ми поводитися доброзичливо, хоча й трохи відсторонено. На щастя, нам не так часто доводилося прикидатися - я не справлялася зі своєю нормою прикидання.

Досі ніхто не здогадувався, що я тікаю з дому щоночі, прокрадаючись назад до сходу сонця. Я була вдячна дорогим кремам для очей і консилеру, що приховували нестачу сну, який я отримувала. З іншого боку, насправді безсонні ночі не відбивалися на моєму обличчі. Навпаки, щось на кшталт... сяйво виходило з моїх пор. І я усвідомлювала, яке це чортове кліше.

Я й гадки не мала, чому поставила таке запитання. Ми мало розмовляли. Усе, що ми робили, було пов'язано з нашими тілами. І вони говорили досить голосно, щоб сказати більше, ніж можна висловити словами.

Але ми багато розмовляли до того, за келихом вина, і він розповідав мені про своє минуле такі речі, які змушували мене замислитися, чи не був він убивцею.

Його руки міцніше обійняли мене. Минула хвилина, перш ніж він відповів.

- Так.

Одне це слово мало щось зробити. Повинно було вирвати мене з його обіймів, з його життя. Але я залишилася. Я знала це, чи не так?

Він очікував від мене тих самих дій.

- Ти не тікаєш від мене.

- Я не знала, через що можу пройти і вижити, - сказала я. - Я не вижила. Не насправді. Частина мене, по-справжньому велика частина, померла жахливою, жахливою смертю. Інші частини збереглися тільки завдяки своїй зубастості. Ці хлопчики там - єдине, що змушує моє серце битися, єдине, що змушує мене вставати вранці. Єдина причина, через яку я не сиджу на вулиці з пляшкою лікеру в паперовому пакеті. Однак ситуація змінюється. У мене з'являється більше причин.

Я не договорила. Мені це було не потрібно. Він знав, до чого я хилю. Він знав, що з кожним днем усе стає по-іншому, глибше. Зік приніс із собою безліч речей, але емоційна наповненість - не з їх числа. Крім цього, він міг зачепитися за мене, але мої гачки теж впилися в нього. Ми були бранцями одне одного.

* * *

- У тебе з'явилася звичка вставати раніше за мене... це починає мене лякати, - зауважила Алексіс, потягнувшись до шафи за блендером.

Я посміхнулася, виглядаючи з-за свого ноутбука.

- Упевнена, вона не триватиме довго. Скільки б часу мені не знадобилося, щоб закінчити це, - я кивнула на ноутбук, - принаймні. Щойно я закінчу, і я говорю про десять років потому, я повернуся до свого сну після світанку.

- М-м-м-м, - пробурмотіла вона.

Вона нікуди не втекла. Не видала жодного звуку з приводу її можливого відходу від нас. Вона жодним словом не обмовилася про те, що її план на наступні п'ять років зовсім не передбачав, що вона має переїхати до старшої сестри, яка овдовіла, і племінників.

Вона пристосувалася до цього нового життя, не виявляючи мені ні краплі образи за ту роль, яку я грала.

І я відплатила їй брехнею.

Я закрила ноутбук.

- Зік і я, - почала я. - Ми...

- Займаєтесь сексом? - Алексіс закінчила за мене.

Я моргнула, дивлячись на неї. Схоже, вона не думала, що це шокує одкровення.

- О, та годі, - сказала вона, розрізаючи банан і кидаючи його в блендер. - Я жінка. І розумна. Я також знаю, який вигляд ти мала протягом року, коли в тобі не було вогню. Ніякого світла. Ніякого життя. Тепер ти їх повернула. І я ловлю погляди, які ти на нього кидаєш, - вона зачерпнула протеїновий порошок. - Ба більше, я бачу його довгі, тужливі погляди. Містер Байкер далеко не такий потайний, як він думає. І він більш ніж трохи закоханий, - вона помовчала. - І ти теж. І ти знаєш, вам це дозволено.

Алексіс увімкнула блендер, щоб я не могла сперечатися, можливо, щоб я могла подумати про те, що вона мала на увазі.

Але я не зробила ні того, ні іншого. Я знову відкрила ноутбук і продовжила писати.

Це був звичайний день.

Нічого драматичного не сталося.

Більше жодних нічних поїздки до поліцейської дільниці.

Більше ніяких бійок на домашніх іграх футбольної команди.

Ніщо не підготувало мене до того, що мало статися того дня. У цьому, як я здогадуюся, і був сенс.

- Привіт, - сказала я, інстинктивно відчиняючи двері ширше, щоб випустити Зіка.

Незважаючи на правило не зустрічатися з ним при світлі дня, я була рада, що він тут. Ночей стало недостатньо. Він ставав для мене наркотиком. Я хотіла від нього більшого. Дуже сильно.

Від полегшення я не помітила в ньому нічого незвичного, доки не зачинила двері й не повела його у вітальню.

- Хочеш кави? - запитала я, глянувши на годинник, що висить на стіні. - Або вина? Зараз майже соціально підходящий час, щоб почати випивати, і я прислухаюся до твоїх рекомендацій, тож думаю, що ти можеш схвалити те, що я запропоную.

Мої очі зустрілися з його, і я здригнулася від холоду, якого в них побачила. Від жорстокості.

- Ні, я не залишуся.

Я важко ковтнула, розуміючи, що станеться далі.

- Для тебе це добре не закінчиться, - кинув він, усе ще стоячи нерухомо, майже вороже. - Я тобі не підходжу.

Я насупилася, усвідомлюючи, що саме він робить. Я повинна була передбачити, що це станеться. Усередині грубого, небезпечного, смертоносного байкера ховалася наполовину порядна людина.

- Я сама собі не підходжу, Зік. Увага, новина, нічого підходящого для мене не було вже понад рік, - я зробила крок уперед, і Зік напружився. Я прикинулася, що мені було не боляче, з награною бравадою в голосі. - Ти реально занадто багато на себе береш, вважаючи, що здатен ще більше зруйнувати моє життя. До того ж, це досить банально, чи не так? Поганий хлопець спокушає привілейовану вдову, дарує їй найкращий секс у її житті, подає їй вино, привчає її до компанії, до своєї присутності, а потім "бум" - вирішує заробити себе бісовим мучеником, бо він на неї погано впливає. І свіжа новина, я занадто розумна і пересичена для таких дурниць. Тож, якщо ти не хочеш бути зі мною, будь чоловіком і скажи про це. Не намагайся бути до біса благородним.

Повисла пауза. Коротка, але, безумовно, пауза, і я сприйняла її як тріумф. Я застала його зненацька. У всякому разі, на коротку мить.

- У мені багато всього, - прохрипів він, крокуючи ближче, проникаючи в мій особистий простір, атакуючи мене своїм запахом. - І благородства в цьому списку немає.

Він пожирав мене очима, як голодуючий, що опинився в буфеті. Я боялася, що від мене може не залишитися ні шматочка, коли він закінчить.

- Проблема не в тому, чи хочу я бути з тобою, - сказав він, коли його погляд нарешті зустрівся з моїм. - Проблема в тому, що я хочу всю тебе. Я хочу тебе, але не тільки опівночі. Не тільки в темряві. Хочу, щоб ти була в моєму ліжку. Кожну кляту ніч. Гірше того, я хочу бути у твоєму ліжку. У твоєму домі. Хочу прокидатися разом із тобою. Я хочу, щоб наші діти жили в одному чортовому будинку. Хочу всього цього лайна, до якого ти не готова, і якого я не заслуговую. Твої хлопці, чорт забирай, не заслуговують на те, щоб я спав у ліжку їхнього батька. І я не знаю, як продовжувати приходити сюди, прикидаючись, що хочу меншого. Опівнічні зустрічі з тобою - це більше, ніж я заслуговую за тисячу життів, але я жадібний і жорстокий, і я забуду про це з вином і тобою на вустах. Коли буду всередині тебе, я забуду. Я перестану турбуватися. І змушу себе увійти в твоє життя. Я вкраду його. І не зможу жити з самим собою після.

Я моргнула. Сльоза скотилася по моїй щоці.

Зіка вже точно не можна було назвати небагатослівним. Не після того, як дізнаєшся його. Задумливий байкер, який висловлювався односкладово, був не більше ніж ширмою для людини, що говорила про вино, що спілкувалася одночасно і віршами, і лайками. І яка в цей момент розбивала мені серце.

- Ти не можеш вкрати те, що вже належить тобі, - видихнула я, не в силах стримати ще одну сльозинку, що переслідує першу.

Його очі рушили, погляд ковзнув... не вздовж мого тіла з внутрішнім голодом. А по моєму обличчю з благоговінням. Його долоня злегка притиснулася до моєї щоки.

- Ні, дитинко. Ти не моя. Поки що ні.

А потім він пішов.

* * *

Я не вставала з ліжка.

Два дні.

Коли Девід помер, я жодного разу не провалялася довше. Ні на хвилину. Я займалася пранням, дивилася, як сплять мої хлопчики, готувала каву. Витріщалася на кабінет Девіда, на книгу, яку він залишив відкритою. Чекала, що він повернеться і візьме її в руки. Закінчить суперечку, яку ми вели. Довершить виховання наших хлопчиків.

Я дивилася в майбутнє, а потім одягала маску, коли мої приголомшені тим, що трапилося, сини, спіткнувшись, йшли вниз по сходах. Я одягала свої обладунки до приїзду свекрухи. Броню від скорботних і вуайєристів, які хотіли стати свідками мого горя і печалі.

Я не займалася організацією похорону, тому що у свекрухи були дуже специфічні уявлення про те, з яким смаком мають бути проведені поминки її сина.

Потім, у якийсь момент, я зірвалася. Стала більше пити, перестала замислюватися про те, що говорю людям. Я зійшла з рейок, але все одно щодня вставала з ліжка.

Тепер, із втратою людини, яку я знала всього шість місяців - і тільки опівночі, між простирадлами, з порожніми пляшками вина, - я заповзла в ліжко, наче якась закохана дурепа дев'ятнадцятого століття.

Мені було соромно, огидно, і я злилася на себе, але все ніяк не могла встати з ліжка. Я збрехала хлопчикам і сказала, що в мене грип. Хриплий голос і червоні очі допомогли переконати їх у цьому.

І благослови їх, моїх героїв, моїх принців, вони на це купилися. Вони дбали про мене. Райдер відвозив Джакса до школи. Приносив мені соки і суп наверх.

Вони обидва затишно влаштовувалися в моєму ліжку ночами, дивилися старі фільми, перекушували. Ну, *вони* перекушували. Мій шлунок був стягнутий у занадто тугий вузол, щоб щось перетравити. У ліжку все ще панувала відчутна відсутність чогось, бік Девіда був порожній і холодний. На його тумбочці все ще лежала стопка книг, а на них акуратно примостилися окуляри для читання. Його одяг, як і раніше, висів у шафі, лазневі приналежності в душі, лосьйон після гоління і бритва у ванній.

Я залишила все. Про всяк випадок, якщо придумають, як воскресити людей із мертвих, і він збереться повернутися назад у моє життя.

Ось і все. На другу ніч, притулившись до своїх хлопчиків у ліжку, яке я більше ніколи не ділитиму з чоловіком, я зрозуміла, що сказав цей мудак - так я тепер називала Зіка. Точніше, що він мав на увазі.

Я не був його.

Принаймні, не зовсім.

Тому що я все ще належала Девіду.

Я належала мерцю, а не собі.

* * *

Я втупилася у відкриту шафу. Вона виглядала, як безодня. Холодна, непіддатлива. Нудотна. Майстерно випрасувані сорочки Девіда, підібрані за кольором, висіли вздовж стелажів, бо я була схиблена на тому, який вигляд наша шафа мала в моїх довбаних історіях в Instagram. Девіду не дозволялося залишати навіть чортової шкарпетки. І він ніколи не скаржився. Не коментував, що це погана ідея, що я маю стежити за нашим клятим життям, щоб переконатися, що воно готове до трансляції в соціальних мережах.

Це безумовно злило його. Він повертався додому після десятигодинного робочого дня, а я пхала йому в обличчя телефон, вимагаючи сфотографувати мене. Постійно змінювала обстановку, щоб вона відповідала моєму "іміджу". Постійно отримувала посилки, ніколи не маючи можливості насолодитися моментом розпакування, не задокументувавши його. Я ділилася всім.

Так, це, звісно, дратувало мого тихого, розважливого, люблячого усамітнення чоловіка. Я була впевнена, що він вважав усе пустушкою, але він ніколи не говорив

про це вголос. Так, раз у раз з'являлися особливі погляди, жарти, але нічого конкретного. Нічого повного образи, просто Девід погоджувався з тим, чого я хотіла, тому що врешті-решт, крім усіх наших проблем, він любив мене. Він хотів дати мені все, що міг.

Біль, гострий, негайний та інтенсивний, пронизував ділянку моїх грудей абсолютною агонією і тугою за моїм чоловіком, тоді як я жадала іншого чоловіка. Я, спотикаючись, залізла в шафу, зірвала одну з сорочок з вішалки. Потім ще одну. Хапала піджаки, костюми, шкарпетки. Я не зупинялася, поки всі предмети в шафі не були зірвані, зім'яті та звалені на підлогу.

* * *

- А, бачу, ти остаточно заплуталася, - сказав голос звідкись наді мною.

Я зрушила з того місця, де ховалася в одязі Девіда, лежачи на підлозі. Я намагалася зануритися в нього. Дозволити речам проникнути в мене. Від них слабо пахло. Занадто слабо. Аромат скоро зникне, останні сліди його запаху. Його життя.

Це вразило мене десь посеред розгрому гардероба. Думка, що незалежно від того, як довго я зберігатиму всі його речі, він буде мертвий ще довше. Це нічого не змінить. Він не збирався повертатися додому.

Але дехто інший - так.

Нарешті я вибралася з моря сорочок і побачила фігуру, що стоїть у дверному отворі.

На ній були армійські зелені штани-карго із зав'язками на талії, білосніжна сорочка, заправлена в них, і крилатий капелюх. Її темне волосся спадало з-під полів ідеальними хвилями.

Я насупилася, дивлячись на свою найкращу подругу.

- Б'юся об заклад, ти щойно з чортового дванадцятигодинного перельоту, сучко.

Вона посміхнулася.

- Ну, годин було тринадцять, але хто рахує?

Вона зазирнула в шафу, оминаючи ремені, годинник і все інше, що стало жертвою великого руйнування, і сіла поруч зі мною. Потім змахнула волосся з мого обличчя.

- Ти, моя люба, маєш вигляд повного лайна, - весело відповіла Лідія.

- Ну, спасибі, - рявкнула я.

- Це добре, - кинула вона, анітрохи не зворушена отрутою в моєму тоні. - Ти виглядаєш як жінка, яка пережила рік, ціле життя, повне втрат. Уся справа в чортовому часі. Очевидно, я точно розрахувала момент свого приїзду, - вона чмокнула мене в лоб.

Від сучки пахло дорогими, стильними мускусними парфумами, які не повинні були працювати ні на кому, але ідеально пасували їй.

- Тепер я візьму на себе сміливість запропонувати випивку, яку я прихопила в дьюті-фрі, і поклала в морозильну камеру, щойно приїхала сюди, - сказала Лідія,

встаючи. - Я думала, що в нас буде час, щоб вона охолола, але, мабуть, ні, - вона простягнула руку. - Як щодо того, щоб ти піднялася з купи залишків гардероба твого покійного чоловіка, і ми спустилися вниз і напилися?

Я посміхнулася їй.

- Це найприємніша пропозиція, яку я отримала за весь день.

* * *

- Чорт забирай, - вилаялася Лідія, коли я закінчила свою розповідь.

Половина пляшки горілки зникла.

Я не була п'яна. А безумовно мала б бути, враховуючи, що майже нічого не їла останні два дні. Життя б виявило доброту, якби я наклюкалася. Але в мене було багато досвіду в тому, наскільки жорстоким може бути світ, тому я задовольнялася тим, що трохи була напідпитку.

Справа йшла до полудня, що насправді мало що говорило про мене як про людину або матір, але хлопчиків не буде вдома кілька годин, тому я встигну протверезіти.

Я щойно вивалила все на Лідію. Тому що вона могла розпізнати брехню за милію, а також тому, що знала мене краще за будь-кого, крім Алексіс. Незважаючи на океани, кілометри і час між нами, нічого не змінилося. Я щиро вірила в прислів'я про те, що друзі приходять з якоїсь причини - на сезон або на все життя.

У мене були сезонні друзі, друзі для "гарної погоди", всі вони відступали, коли погода псувалася. У мене були друзі й іншого типу... матусі із соціальних мереж, які понад усе на світі хотіли набрати побільше підписників, дружини колег Девіда, з якими я мала подружитися.

Але Лідія була іншою. Ми могли місяцями не вступати в розмову, не знаючи тонкощів того, що відбувається в житті одне одного, і ми могли продовжити з того місця, на якому зупинилися.

Чесно кажучи, я б не назвала Зіка тонкістю. Радше всеосяжним затемненням, що змінює життя.

- Так, - кивнула я у відповідь на її заїкаюче лайно. - Повний бардак. Я сама - бардак, - уточнила я. - І жахлива людина, - я відсorbнула горілку, намагаючись пом'якшити печіння в серці печінням у горлі.

Лідія примружилася.

- Люба, ти занадто довго живеш у передмісті, - відповіла вона з хриплістю в голосі. - Жахлива людина - це диктатор, який отрує газом і бомбить своїх громадян, бо вони насмілюються протестувати проти його режиму. Жахлива людина - це той, хто відкриває вогонь по натовпу невинних людей. Жахлива людина - це генеральний директор, який сидить у шикарному кутовому офісі і підводить під скорочення людей, що живуть від зарплати до зарплати. Решта з нас просто люди. Так, для розуміння, що у тебе крутиться в голові і змушує тебе думати, що ти жахлива людина?

Я посміхнулася, почувши уїдливість у її тоні. Лідія була не з тих, хто соромиться у висловлюваннях. Більшу частину свого дорослого життя вона

прожила в зонах бойових дій, за кілька секунд від смерті. Я боялася кожного телефонного дзвінка, який отримувала посеред ночі.

- Тому що мого чоловіка немає майже рік, а я перебуваю в цих інтенсивних стосунках. Я відчуваю, що зраджую його, - я ще не вимовила цього вголос, але сказати й почути було так само боляче, як і думати.

Лідія дивилася на мене оцінювальним поглядом. Її очі бачили безліч жахів цього світу, речі, які я, мабуть, навіть не могла уявити собі в кошмарах. Було страшно бачити, як такі знайомі райдужки все більше й більше наповнюються такими дивними жахами.

- Як довго? - запитала вона нарешті.

- Як довго що?

- Скільки часу прийнятно для того, щоб оплакати свого чоловіка, перш ніж ти рушиш далі? Перш ніж почнеш шукати привід для посмішки, крім посмішки через твоїх дітей? Щоб знайти другий шанс на щось схоже на щастя? Як довго? До настання менопаузи? Після того як Джакс закінчить коледж? Яке магічне число, за якого ти пробачиш себе за те, що жива, в той час, коли Девід мертвий?

Слова, які вона вимовила, були жорсткими. Але тон її був м'яким. Люблячим.

Я швидко моргнула, намагаючись подумати про числа. Відхлебнула ще трохи горілки, ніби шукала там відповідь.

- Не знаю, - сказав я зрештою. - Можливо, мене турбує не час. Річ у тім, що я взагалі можу відчувати щось. Що я можу хотіти чогось так, як я хочу його. По-іншому, ніж я коли-небудь хотіла Девіда.

Ось він, мій таємний сором, що просочується крізь повітря.

Я чекала відрази від Лідії. Її осуду.

Але я повинна була знати краще. Моя подруга не засудила б мене, навіть якби я зізналася у вбивстві людини. Вона зрозуміє мої резони і, ймовірно, допоможе мені поховати тіло.

- Звичайно, ти бажаєш його по-іншому, - погодилася вона. - Він інша людина. Він не Девід. Він не буде звертатися до тих частин тебе, до яких це робив Девід, - вона нахилилася вперед, щоб наповнити обидві наші склянки. - Девід був розумним, добрим, культурним, безпечним. Неймовірно красивим. Він був ідеальним чоловіком, у всякому разі, настільки близьким до ідеалу, наскільки це взагалі можливо. І він був хорошою людиною. Він зробив тебе щасливою, - вона глянула у вікно. - Я не зустрічала цього хлопця, і це те, що я збираюся змінити, перш ніж поїду. Але з того, що я можу зрозуміти, його не назвати хорошою людиною в традиційному сенсі слова. Але він хороший батько, що має велике значення з моєї точки зору.

Вона зробила ковток зі своєї склянки і знову подивилася у вікно.

- Він напружений, я можу сказати це відразу, - продовжила вона. - Піддавався тортурам. Відчуває страх від цього світу так, як ніколи б не стала відчувати людина, подібна до Девіда. Тож він ніколи не зможе дати тобі того, що давав Девід. Цього просто немає всередині нього. Але він може дати інші речі. Речі, які не поєднуються з цим дорогим, зі смаком оформленим світом, який ти створила

для себе. І це абсолютно нормально, оскільки я знаю тебе і знаю, що цей світ - лише частина тебе. Бачиш, чоловіки здебільшого прості. Однопланові. Жінки - це багато людей в одній душі. У нас є різні сторони. У нас є здатність змінюватися, можливо, тому що біологія хотіла, щоб ми були придатними, податливими для партнера. Причини не важливі, ми одночасно ніби різні жінки в одному тілі. З різними потребами. Складні, - вона зітхнула і посміхнулася, осушивши свій напій. - І, чорт забирай, це іноді кошмар - бути жінкою. Особливо тією, що вирішила трахатися виключно з іншими жінками.

Мої очі спалахнули від цього. Лідія завжди була сексуально флюїдною, відкритою. Її приваблював той, до кого вона відчувала бажання, стать не відігравала ролі. Але майже всі її довгострокові стосунки були з чоловіками. Звісно, довгим терміном для неї вважалася жменька місяців, рік - абсолютна межа. Але вона ніколи не вибирала одну сторону.

- Ми повернемося до цього, - сказала я.

- Б'юся об заклад, ми так і зробимо, - відповіла вона. - Я прилетіла сюди не тільки для того, щоб поговорити про *твої* проблеми, - вона помовчала. - Але поки що давай зосередимось на тобі. Ти в цьому круговороті, бо відчуваєш, що зраджуєш Девіда. Дозволь запитати, чи зраджувала ти йому коли-небудь, коли ви були одружені?

Знову ж таки, в її питанні не було осуду.

- Звісно, ні, - відповіла я майже рефлексивно. - Але я думала про це. Мріяла. Як і кожна людина в шлюбі, яка опинилася у важкій ситуації. Коли ти втомився, засмучений або відчуваєш себе в пастці. Думаю, він теж про це думав. Але я б ніколи такого не зробила. Я не змогла б жити із собою.

- Ти йому не зраджувала, - прошепотіла вона. - Ти живиш ту частину себе, яка довгий час була голодна. Не зрозумій мене неправильно, ти б відчувала такий голод вічно, або скільки б ви не вирішили залишатися в шлюбі. Знаючи тебе і Девіда, ви б залишилися разом, бо кохали одне одного. Це кохання сповнювало вас у хороші часи і підтримувало у важкі. Ви б нічого не прогавали, бо не знали б, що втрачаєте щось.

Я прокручувала ці слова в голові до кінця ночі, розмірковуючи над питанням, чи справді був спосіб, який спрацює для мене і Зіка? Спосіб вести інше життя, яке не включало б у себе вічну самотність?

Чи, може, це була просто дурна надія?

Я стримала свою обіцянку. Після того, як ми з Лідією розібралися з купою моїх проблем, ми перейшли до інших. Наприклад, до її закоханості в іншу журналістку, яка ще не зробила камінг-аут.

Так, для цього нам знадобилася ще одна пляшка горілки.

І піца.

Потім ми відрубалися на моєму ліжку. Зсередини моєї голови все ще стукали молоточки, і я ледь встигла насолодитися спілкуванням із подругою, а вона вже їхала.

- Дякую, що приїхала, - сказала я, неохоче відпускаючи її зі своїх обіймів.

Я не хотіла, щоб вона їхала. Хлопчики все ще були у від'їзді з Алексіс. Вона вирішила, що їй потрібно взяти їх із собою в подорож, поки я привожу себе до ладу. Я отримувала щогодинні сповіщення і фотографії. Світло в очах моїх синів вселяло в мене надію.

Якщо вони могли одужати, знайти радість у житті, то і я зможу. Або, принаймні, зумію прикидатися більш переконливо.

Візит Лідії мені допоміг. Вона була бальзамом для моєї душі, нехай я навіть не підозрювала, як потребую його. Вона зателефонувала і поцікавилася новинами десь у перший день мого затяжного валяння в ліжку і, мабуть, почула щось у моєму голосі. Я ніколи не вміла добре брехати. Або, можливо, Алексіс зателефонувала їй, і це стало причиною імпровізованої поїздки. Такі друзі, як вона, були немов єдинороги - рідкісні й дорогоцінні. Вона пролетіла через увесь світ менш ніж за двадцять чотири години, тому що знала, що мені це потрібно, тоді як вона могла б поїхати до своєї сім'ї, інших друзів, отримати заслужений відпочинок десь на пляжі з коктейлем у руці.

Замість цього вона приїхала сюди.

- Подякуєш мені тим, що повернеш цього чоловіка у своє життя, - сказала вона у відповідь. - Подякуєш мені, не піддаючи себе емоційному бичуванню через те, що ти все ще жива, а Девід - ні.

Я посміхнулася. Завжди найпрямолінійніша, вона ніколи не була з тих, хто надає ваги словам ввічливістю.

- Я зроблю все, що в моїх силах.

- І це все, про що я прошу.

- І як щодо того, щоб ти зробила все можливе, щоб залишитися в живих, щоб мені не довелося додавати до списку ще одну провину того, хто вижив? - я намагалася тоном голосу передати іскрометність жарту, але це було важко, коли існував цілком реальний шанс того, що Лідія може втратити життя, займаючись улюбленою справою.

- Не померти завжди було моєю головною метою на будь-який день, - вона підморгнула і поцілувала мене в щоку.

Я дивилася, як вона сідає в орендовану машину, спостерігала за тим, як вона їде. Потім я повернулася у свій порожній будинок. Чого я не зробила, так це не глянула на сусідські двері.

* * *

Я планувала піти за порадою Лідії. Ну, це була не стільки порада, скільки наказ. Такий, якому я збиралася коритися... зрештою.

Але спочатку мені потрібно було звикнути до того, що я тут, у цьому будинку. У цій гробниці без моїх хлопчиків. Так повинно буде статися одного разу - вони підуть, і залишуся тільки я. Ні, я не стану постійно тішити себе думкою про якогось опівнічного чоловіка в цьому просторі.

Не тільки тому, що це відчувалося неправильно, немов я спокушала долю трахнути мене ще раз. Радше тому, що мені потрібно було навчитися бути в порядку самій. Мені потрібно було знайти спосіб існувати в цьому домі, не тягнучи за собою свою печаль, як чортів мертвий вантаж. Мені потрібно було зробити хоча б деякі речі, які я робила до смерті Девіда. Речі, які я робила для себе.

Усе, що я робила для себе в ці дні, це колола отруту собі в лоб, пила надто багато вина і трахалася зі своїм сусідом.

Тому я прибрала безлад, який ми залишили. Знову випрала. Прийняла душ. Зробила з усього цього подію. Пілінг. Лосьйони. Процедура догляду за шкірою з десяти кроків. Домашній манікюр. Така турбота про себе, на яку останнім часом я не заслуговувала, на мою думку.

Лідія мала рацію. Я карала себе, бо це було набагато простіше, ніж намагатися жити власним життям.

Не те щоб манікюр чарівним чином вилікував моє горе й емоційну травму, але, принаймні, мої руки мали гарний вигляд.

Я порилася в шафі, намагаючись знайти ідеальне вбрання. Яке було б ідеальним, щоб спокусити гарячого колишнього байкера-злочинця, з яким ви спали місяцями, але який розірвав усі зв'язки?

- Можливо, Олександр Ванг? - пробурмотіла я про себе.

Річ була не тільки в тому, що я одягала нове вбрання. Ні, я немов влізала в нову шкіру. Тому обрала просту обтислу чорну сукню-футболку. Зашнурувала чорні чоботи, каблук яких був достатньо високим, щоб убити людину.

Я зібрала волосся в недбалий пучок, який мав невимушений і шикарний вигляд, але насправді зайняв близько двадцяти хвилин метушні та вдосконалення.

Те ж саме і з макіяжем. Мета полягала в тому, щоб виглядати "природно", ідеально, зі свіжим обличчям, "вона, мабуть, уклала угоду з дияволом" - ось так природно.

Звісно, весь минулий рік я користувалася косметикою за потребою. Щоб приховати темні кола, щоб між світом і мною був ще один шар. Але я ніколи не робила мейк через бажання мати певний вигляд. Виглядати привабливо для чоловіка.

Девід надавав перевагу мені без макіяжу.

- Моя улюблена версія тебе - коли ти тільки-тільки прокидаєшся, - сказав він одного разу. - Перш ніж ти по-справжньому зустрінеш день, змиєш свій сон, одягнеш що-небудь. Мені подобаєшся ти природна.

Це мало б сприйматися неймовірно романтично, вірно? Мій чоловік вважав, що я красивіша без макіяжу. Але це було не так. Принаймні, не для мене. Я навіть трохи образилася на нього, хоча це й не мало сенсу. Начебто він намагався сказати, що є певний варіант того, який я маю вигляд, який він любить, і я маю відмовитися від речей, які допомагають мені почуватися добре інакше.

Звісно, він не мав на увазі нічого такого.

Проте мене це дратувало.

Зік не робив багато коментарів з приводу моєї зовнішності. Він ясно дав зрозуміти, що знаходить все більш ніж приємним, але здебільшого ми спілкувалися, коли ніч огортала нас, приховуючи ті частини, які ми не могли заховати при денному світлі.

Я ніколи не турбувалася про свою зовнішність, окрім необхідності переконатися, що моя шкіра виголена, зволожена, і від мене приємно пахне.

Дзвінок у двері пролунав, коли я одягала золоті сережки-кільця.

Мою увагу привернула іскорка в дзеркалі, до якої я звикла за ці роки. Я кинула погляд вниз, на ліву руку, на великий камінь на моєму пальці. Девід освідчився за допомогою Ring Pop (*прим. пер.: льодяник у формі дорогоцінного каменю на пластиковій основі у вигляді каблучки*), коли я дізналася, що вагітна, а потім він оновив каблучку. І через деякий час знову оновив. З роками стало свого роду традицією дарувати мені щось більше, яскравіше.

Я приходила в захват від збільшення каратів, хоча не можна так думати, а тим паче говорити такі речі. Це не мало б мати значення: якийсь відполірований кристал за завищеною ціною, який нічого б не коштував, якби шлюб був таким же холодним, як і сам дорогоцінний камінь. Але для мене в цьому був сенс, у самій можливості дивитися на каблучку протягом усього дня. У цьому було щось всеосяжне і вражаюче. І щось постійне.

Принаймні, я так думала.

Минулого року не було жодного моменту, коли я розглядала б можливість його зняти. Я б не стала відрізати собі палець, чи не так? Навіть коли в нас із Зіком закрутилося, каблучка залишалася на моєму пальці.

Але тепер, коли я одягалася для іншого чоловіка, наносила макіяж для іншого, чи повинна я була все ще носити цю каблучку?

У двері знову подзвонили.

Я зітхнула і спустилася вниз, як і раніше з обручкою на пальці. Я відчинила двері, але не була готова побачити людину, яка за ними стояла.

- Мартін, - просто сказала я, не намагаючись приховати свого розчарування.

Я не очікувала, що Зік подзвонить у двері. Зовсім не в його стилі. У його було б з'явитися з тіней у моїй шафі, як якомусь демоні.

Я подумала, що це могла бути моя свекруха після нашої конфронтації. Я й не припускала, що настане день, коли я віддам перевагу їй на порозі свого будинку, а не цій змії в зшитому на замовлення костюмі.

- Що ти тут робиш? - запитала я, намагаючись висловити своє презирство.

Моє тіло напружилось так, що я не могла цього пояснити, ніби я очікувала, що він ударить. Моя хватка за двері межувала з болем, і я оглянула околиці в пошуках ознак життя.

Усі ті рази, коли я бажала, щоб мешканці цієї вулиці зачинилися по домівках, перучи білизну, трахаючись зі своїми чоловіками - чи чистильниками басейнів - або ходили на масаж, вони робили вигляд, що поливають свій сад. Отримують пошту. Що б не принесло їм місце в першому ряду за переглядом нашої з Девідом суперечки. Мене, одягнену в купальник. Нас, застуканих, коли ми займалися сексом біля басейну. Або, коли в мене почалися місячні дорогою додому в білих штанах.

Але тепер, коли однією своєю присутністю негідник бруднив мій килимок, не виявилось жодного сусіда, який міг би стати свідком.

- Я прийшов вибачитися, - сказав він, посміхаючись.

Хоча я б не назвала це справжньою посмішкою. Більше схоже на демонстрацію блискучих білих вінірів.

Він тримав пляшку Grey Goose (прим. пер.: горілка), ніби це був якийсь білий прапор.

Я міцніше вчепилася у двері, намагаючись залишити тільки найменшу щілину, щоб не дати йому навіть припустити, що йому можуть бути раді всередині. Усі можливі червоні прапори майоріли переді мною.

Щось підказувало мені, що ця людина зі стрижкою за триста доларів і штучною засмагою небезпечніша за самовизнаного сусідського вбивцю.

- Я не п'ю горілку, - кинула я різко.

Його посмішка злегка здригнулася, перш ніж він повернув її на місце.

- Оу, мартіні, які я готував для тебе на наших різдвяних вечірках, сказали мені про інше.

Я ковтнула, стиснувши губи. Не відповіла. Я мала зачинити двері перед його носом. Він не мав права ні на секунду заволодіти моїм часом - у мене в голові і в моєму житті відбувалася тисяча інших речей. Але щось мене зупинило. Зв'язок із Девідом. Факт, що ця людина була на хрестинах мого сина. Бував на вечерях у мене вдома стільки разів, що я не могла порахувати.

Він був негідником, але він постійно був присутній у моєму житті. У житті Девіда. Чи залишився б із ним поруч Мартін, якби Девід підозрював, що той буде небезпечний для мене?

- Та годі, Бріджит, - сказав він, погляд став благальним. Він щосили намагався здаватися нешкідливим. - Я був не в своїй тарілці на батьківських зборах. Я... - він провів рукою по волоссю. Цей жест здавався відпрацьованим. Фальшивим. - Я не дуже добре пережив смерть Девіда. І знаю, що це свинство, казати, що ти отримала по зубах за все, але іноді я можу бути мудаком. Я це довів. Я зіпсований шматок лайна. Мені не доводилося стикатися з чимось по-справжньому складним до Девіда. Я помилявся. Але, чорт забирай, Бріджит, я сумую за ним, - його очі затуманилися від справжнього хвилювання.

Ось це мене вразило. Скільки б не було фальші в цьому типі, його горе з приводу втрати Девіда здавалося реальним.

Тому, всупереч своїм найкращим інстинктам, я відійшла вбік і випустила його у свій дім.

* * *

- Можу я запропонувати тобі що-небудь випити? - запитала я скоріше з почуття обов'язку, ніж із чогось іще. Я постаралася дати це зрозуміти своїм тоном.

- Віскі, якщо в тебе є, - відповів він, чи то не звертаючи уваги на мій тон, чи то будучи досить недогадливим, щоб не помітити його. Мартін, можливо, був ким завгодно, але він не був дурним. - Здається, я пам'ятаю, у Девіда була чудова пляшка, яку ми іноді ділили.

Стиснувши зуби, я попрямувала до барної стійки. Девід любив віскі. Любив старі, дорогі пляшки і мав давню звичку наливати порцію, щойно приходив з роботи. Я не наливала, не чекала його, я була не такою. Зі свого боку, Девіда це не турбувало. Схоже, йому подобався ритуал.

А мені подобалося дивитися, як він це робить. Це приносило мені розраду, яку я не могла висловити, і, звісно, не могла зрозуміти, як сильно я сумувала за ним, доки вона не зникла.

Мені здавалося неправильним, образливим торкатися пляшки, до якої Девід торкався востаннє, щоб тепер налити з неї іншому чоловікові. Щоб налити *цьому* чоловікові.

Я могла б сказати "ні". Треба було сказати "ні". Я навіть не знала, навіщо я це роблю. Але робила.

- Ти не збираєшся випити зі мною? - запитав він, коли я простягнула йому склянку.

Моє тіло напружилося, коли наші руки стикнулися. Раптовий холодний страх пробіг від моїх пальців до хребта.

- Ні, я не фанат віскі.

- Та годі, - промацав він ґрунт. - Не змушуй мене пити наодинці.

- Навіщо ти тут, Мартіне? - поцікавилася я, огинаючи кухонний острів, щоб між нами був простір.

Його погляд здригнувся, на мить темрява заволокла очі.

- Я ж сказав, що прийшов вибачитися.

- Ти вибачився.

- Я тобі справді не подобаюся, чи не так? - процідив він, роблячи ковток свого напою.

Мені не подобалося, як він дивився на мене. Зовсім.

- Я не знаю тебе настільки, щоб ти мені не подобався, - відповіла я. - Але ті речі, які мені відомі, не особливо вражають.

Він усміхнувся. Звук був хибним, але відпрацьованим. Імовірно, це спрацьовувало на менш цинічних, молодих жінках у барах, яких відволікав його гарний костюм, сильна лінія підборіддя і годинник за п'ятдесят тисяч доларів.

- Я заслуговую на це, - він осушив свою склянку, поставив її на барну стійку, але не раніше, ніж підтягнув підставку, щоб не бруднити стільницю. У цієї людини були хороші манери. Принаймні, деякі. - Я не хотів, щоб усе було так, як на батьківському вечорі. Це було лайно з мого боку. Але потім ти не відповідала на мої дзвінки та повідомлення.

Він обійшов кухонний острів, і кожна частина мого тіла напружилася.

- Я не зобов'язана відповідати на твої дзвінки або повідомлення, - холодно заперечила я. - У тебе немає прав на мій час.

Мій телефон був на іншому боці острова, Мартін рухався, замикаючи мене в пастці. Паніка почала підніматися в нижній частині мого живота, та знайома паніка, яку якийсь хлопець на вечірці розбудив у мені багато років тому.

Але ні. Мартін був негідником, якщо бути точною. Огидним. Але не схильним до насильства.

- Ти списала мене з рахунків, перш ніж дізналася про мене, - сказав він, підходячи ближче.

- Я не хочу впізнавати тебе, - видавила я. - Тобі потрібно піти.

- Ти повинна дати мені шанс, - відповів він.

Він рухався швидко, і моя спроба втекти була занадто запізнілою. Я була настільки дурна, що повірила, що він занадто фамільярний, щоб спробувати зробити щось подібне, щоб спробувати нав'язати мені себе.

По-перше, це був поцілунок. Мокрий, неохайний і жахливий. Я намагалася з ним боротися. Але, незважаючи на те, що він був набагато меншим за Зіка, він був досить сильний, щоб підпорядкувати мене. Притиснути мене до холодильника, засунути руки мені під сукню.

Я не могла кричати. Не могла бігти. Його руки були на мені.

Він збирався згвалтувати мене на тій самій кухні, де востаннє дивився моєму чоловікові в очі.

Його руки обхопили моє горло, а його тіло притиснулося до мого.

16

Він відлетів від мене так само швидко, як і навалився на мене. Розмитий рух. Глухий удар плоті об плоть. Тіло Мартіна врізалось в кухонний острів, пролунав мокрий стукіт, а потім з'явився Зік.

Переді мною, долоні на моїй шиї. Я закричала, відсахнувшись від його дотику, все ще не оговтавшись від того, що сталося. Того, що мало не сталося.

Він одразу ж прибрав руки.

- Це я, люба, - сказав він низьким голосом. Рівним. Не загрозливим.

Я моргнула, щоб зловити його у фокус. Обличчя його не виражало жодних емоцій. Він намагався замкнути їх, свою лють. Намагався замаскувати їх, тому що він, імовірно, міг бачити жах, який, здавалося, лився з моїх пор.

Я забарилася на секунду. Ще одну. Використовувала його очі як якір, що повертає мене до реальності. На мою кухню. Туди, де зазвичай снідали мої

хлопчики. Туди, де мій чоловік готував для нас. Усе не стане визначатися ось цим моментом.

- Я... у нормі, - прохрипіла я.

Мої руки торкнулися шиї. Чи намагався він задушити мене, щоб заткнути мені рота? Невже я втратила свідомість?

Я подивилася вниз, туди, де Мартін лежав на підлозі.

- Він мертвий, - сказала я переконано.

Утім, в озвучуванні цього не було потреби: його широко розплющені очі нічого не бачили, а під головою розтікалася калюжа крові. Зік відкинув його від мене. Мабуть, Мартін ударився головою об мармуровий кут. Нещасний випадок, Зік такого не планував.

- Ага, - єдине слово було рівним, спокійним. Холодним. Словом убивці, яким, як я знала, він був.

Його погляд ковзнув по мені, занепокоєння пронизувало холодну маску, яку він носив.

- Ти поранена? - він зробив крок уперед, бажаючи торкнутися мене, але в останню хвилину схаменувся.

Частина мене боліла без його дотику. Інші частини ждали його. Я не повинна була жадати його просто зараз, з мерцем, який щойно намагався згвалтувати мене, лише за кілька футів поруч, але я жадала.

- Я в порядку, - сказала я, навіть не збрехавши.

Звичайно, я була приголомшена. Можливо, я і була захищена від усіх видів насильства протягом усього свого життя, але я знала, що таке трапляється. Я робила пожертви в різні жіночі благодійні організації, була на допомозі, робила все те, що робила багата еліта, щоб заспокоїти свою провину. Я була жертвою, коли мене схопили за дупу в клубі, посміхнулися, свиснули... Такого не повинно траплятися в ідеальному світі, але цей світ зовсім не ідеальний. Я була феміністкою. Я ненавиділа те, що, на думку чоловіків, може зійти їм з рук, але я була певною мірою ізольована від цього. Мені вдалося прикинутися, що подібного не існує в моєму світі.

Воно не тільки існувало, а й у цей момент бруднило підлогу моєї кухні.

- Що нам тепер робити? - запитала я, дивлячись на мерця, а потім знову на Зіка.

Мій шлунок злегка стиснувся, але не так сильно, як слід було б. Мій мізерний обід мав з'єднатися з кров'ю на бетоні. Я повинна була закричати. Розридатися. Зреагувати так, щоб стало очевидно, що я зовсім не зломлена жінка, яку зовсім не бентежить мрець, що лежить на тій самій поверхні, по якій ходили мої сини.

- Ми виклинемо поліцію, - відповів Зік.

Тепер мій розум почав працювати.

- Поліцію? - повторила я.

Він кивнув.

- Імовірно, зникнення такої людини помітять. Не суспільство, а люди, з якими він працює, люди, які, найімовірніше, його шантажують. Крім того, ми не можемо виключати, що хтось бачив, як він сюди входив, або що він комусь сказав,

що їде сюди. Його оголосять зниклим безвісти, тут з'являться поліцейські. У жодному разі, чорт забирай, я не примушу тебе брехати поліції і не наражу на ризик, що ти можеш бути втягнута в розслідування, яке забере тебе у твоїх хлопчиків, - він помовчав. - Тому ми зателефонуємо в поліцію і скажемо їм правду.

Він добре поміркував за той короткий час, що Мартін був мертвий. Він виключив можливість приховати це, знайти неглибоку могилу, де ніхто його не відшукає. Я не сумнівалася, що Зік був із тих хлопців, які знають, що робити з мертвим тілом. Чорт, я б поставила гроші на те, що він уже позбувався трупів раніше. Його не надто бентежив сам мрець: здавалося, він більше турбувався про мене.

Що було романтично.

Ну, розумієте, таким темним і зіпсованим чином.

- Правду, - повторила я знову.

Він знову кивнув.

- Правду про те, що ти прийшов сюди, врятував мене від згвалтування, можливо, вбивства жінконенависницьким мудаком, - прошепотіла я.

М'яз на його щелепі сіпнувся - єдина зовнішня ознака люті, але він знову кивнув.

Мій погляд перемістився вниз до мертвого жінконенависника, потім до його вбивці.

- Хоча він огидний мудака найвищого ступеня, у нього є гроші, - продовжила я. - Не тільки його, а й його сім'ї. Старі гроші. Такі, які купують повагу, владу і вплив, незалежно від того, які вони люди. Мартін - розумний багатий мудака, він жертвує на благодійність, грає в гольф із сенаторами, обідає з мером - люди, які можуть знати або не знати, що він за людина, але навіть якщо вони знають, вони знають про нього. Він навчався в Академії Блек Маунтін, як і його батько. У нього глибоке коріння в цьому місті. А в тебе - ні. Незалежно від того, що ти зробив це з правильних причин, ти незнайомиць, який зруйнував стовп спільноти, незалежно від того, наскільки він гнилий усередині. Начальник поліції не зовсім корумпована людина. Він порядний. Розумний. Або, принаймні, так казав Девід.

Було неймовірно дивно і жахливо згадувати про те, що мій чоловік говорив, поки я стояла перед чоловіком, у якого була закохана, в той час як його "друг" лежав мертвим біля моїх ніг.

Я переривчасто зітхнула, намагаючись заспокоїтися, Зік спостерігав за мною. Можливо, він хотів посперечатися, бачачи, до чого я хилю, і не погоджуватися, але він усвідомлював, що я ще не закінчила. Тому він чекав. Щоб я зібралася з думками. Він терпляче чекав, немов у нас був увесь час на світі.

- Я не юрист, але я знаю, що навіть якщо шеф поліції розумний, убивство цієї людини - стовпа суспільства - нехай і на мій захист - означатиме для тебе неприємності. Для Місяця. Крім того, якщо все це потрапить у новини, а це, звісно, станеться, тому що нічого подібного в нашому місті ніколи не трапляється, ти будеш втягнутий. Якщо історія дійде до твого старого клубу, то вони дізнаються, де ти перебуваєш. Де знаходиться Луна. І я не дуже добре розуміюся на тому, як усе працює з бандами байкерів, але думаю, що вони з'являться в

пошуках вас. І тобі доведеться бігти, щоб убезпечити свою дочку. Відірвати її від життя, яке вона вже створила для себе. Її друзів.

Покинути мене - те, що я не сказала вголос.

- Я не дозволю тобі цього зробити, - заявила я твердо. - Тому я збираюся зателефонувати в поліцію. Розповісти їм, що саме сталося. Мартін приїхав сюди. Він чіплявся до мене, а я його відкинула. Я сказала йому, щоб він йшов геть. Він цього не зробив і продовжував спроби, вже більш наполегливі. Потім він перейшов до фізичних дій. Намагався мене звалтувати. Тому я захищалася. У моєму власному домі. Тому, в якому я виховую своїх дітей. Дітей, які навчаються в Академії Блек Маунтін. Батько яких навчався в тій самій школі. Той, що з відомої всім родини, з грошима. Додатковий бонус - жодної смертоносною банди, яка хотіла б звести рахунки зі мною, не існує, - додала я жартома, щоб підняти настрій, але це не зовсім спрацювало.

- Ти не створиш такого лайна, - відрізав він. - Ти не станеш опускатися через це, - залізо дзвеніло в його голосі. Тон "альфа-самця", якому не подобалося, коли жінка бере на себе відповідальність.

- Я ні через що не опускаюся, - заперечила я. - Я захищаю тебе. Я захищаю Луну. Я захищаю життя, до якого звикла, те, в якому ти і Луна. Я не дозволю цьому мудаку все зіпсувати, - сказала я, махнувши рукою вниз. - Мертвому чи живому.

Я подивилася на Зіка, і мій погляд був таким же інтенсивним і сильним, як і в нього.

- Ти можеш намагатися сперечатися зі мною, але я мати-одиначка двох хлопчиків, у мене є стара свекруха, яка думає, що може вказувати мені, що робити, і я добре вмію вигравати суперечки. І в жодному разі не дозволю життю, яке мені вдалося створити, вислизнути з моїх рук. Ти більше не залишиш мене. Ні для твого ж блага, ні для мого. Ми тут заради найгіршого одне в одному, і ми збираємося зробити з цього щось хороше. Чи хочеш посперечатися? - кинула я виклик.

Він подивився на мене. Його губи сіпнулися.

- Ні. Я не хочу сперечатися.

Шість місяців потому

- Ти нервуєш?

Я бачила його тінь у дзеркалі, тому не сіпнулася, почувши голос, який, здавалося, виходив нізвідки. Знайомі руки опустилися на мої стегна, і я щосили постаралася зосередитися на зачісці, а не на тому, як його дотик спокушав мене відмовитися від підготовки, щоб Зік трахнув мене просто у ванній.

Так, його дотик усе ще робив це зі мною через майже рік після того, як ми були... ким би ми не були. Що ж, протягом останніх шести місяців наші стосунки стали більш визначеними, після того, як ми розповіли нашим дітям правду.

І всі її добре сприйняли.

Неймовірно добре. Всі троє.

Що ж, Райдер просто розуміюче посміхнувся і зробив вигляд, що чує про це вперше.

Це суперечило законам імовірності, що три різні підлітки так позитивно відреагували на новини, які потрясли їхні світи.

Райдер був щасливий, бо хотів, щоб його мати була щаслива, тому він піддав Зіка всіляким підлітковим "тестам", і той їх пройшов.

Джакс був щасливий, тому що він обожнював Зіка. Він сумував за чоловіком у будинку. Він справлявся з тим, що трапилося, так добре, як тільки могла восьмирічна дитина, на мій погляд, навіть краще, ніж будь-яка нормальна восьмирічна дитина, але він однаково почувався втраченим, оскільки значна сила в його житті пішла назавжди. У нього було місце для Зіка. Не для того, щоб замінити батька, але для чогось іншого.

Луна, звісно, була в захваті. Найбезнадійніший романтик з усіх нас, що, з огляду на її минуле, робило її ще більш екстраординарною.

- Вони тепер житимуть із нами? - запитав Джакс так, як здатна тільки восьмирічна дитина, з невинною думкою, що це наступний раціональний крок.

Мій шлунок стиснувся від запитання. Від цих думок. Занадто рано. Але якійсь частині мене подобалася думка про наші божевільні сім'ї під одним дахом.

Але я не була зацікавлена в тому, щоб стирати Девіда з життя так швидко. Щоб його бік ліжка займав інший чоловік.

- Ні, милий, - сказала я, погладивши його по голові. - Зарано для чогось подібного. Ми не поспішаємо і просто хотіли повідомити вам про нас, тому що плануємо проводити набагато більше часу разом.

Його очі загорілися.

- Отже, ви можете прийти на вечір піци? Або з шоколадним тортом на вечерю? - запитав він Зіка.

О ні, я могла це бачити, моя дитина починала прив'язуватися. І якщо все піде до біса, то у нас з'явиться більше розбитих сердець.

Що я робила?

Але вже було надто пізно відступати.

- Я впевнена, що у Зіка набагато здоровіші звички в їжі, ніж шоколадний торт на вечерю, - відповіла я Джаксу.

- Гей, треба бути нелюдям, щоб не любити шоколадний торт. Не намагайся говорити за мене, - заперечив той, дражнивши.

Мое серце кольнув біль. Бачити, як інший чоловік змушує мого хлопчика так сяяти, і знати, що його батько ніколи більше такого не зробить. Абсолютна агонія змішувалася з м'яким задоволенням.

І це те, чим воно було останні шість місяців, суміш болю і щастя. Почуття провини за це щастя. Спроби знайти свій ритм.

Ніхто за межами сім'ї не знав, особливо моя свекруха. Стосунки між нами були досить напруженими. Ми зустрічалися на запланованих щомісячних вечерях на нейтральному полі бою - одному з небагатьох снобістських ресторанів, розкиданих по Блек Маунтіну і за його межами, - і ми робили все можливе, щоб

залишатися ввічливими заради хлопчиків і говорити одне з одним якомога менше.

Я подбала про те, щоб отримати кайф і від них: узагалі-то у мене був син, який тепер став досить дорослим, щоб бути тверезим водієм.

Не найкраще материнське рішення, але добре.

Зік завжди був радий, коли я поверталася додому з таких вечерь, тому що я була розлючена, напідпитку і хотіла зайнятися агресивним сексом.

Він був більш ніж щасливий прислужитися.

Ми проводили щоночі в одному ліжку, але разом не жили, технічно, не зовсім, навіть незважаючи на те, що в його у ванній кімнаті лежали копії всіх моїх засобів для догляду за шкірою і косметика. Навіть попри те, що його власне приладдя було вишикувано на раковині з боку Девіда.

У нашій гостьовій кімнаті тепер був одяг, взуття та аксесуари Луни, більшість з яких я купила для неї під час наших щотижневих походів по магазинах. Спочатку вона намагалася протестувати, але було досить легко переконати дівчинку-підлітка, закохану в моду, дозволити купувати їй речі.

Її стосунки з Емметом загострювалися, і вона регулярно приходила до нас, щоб порадитися з приводу одягу і відволіктися від похмурого погляду батька. Зік познайомився з Емметом, який був неймовірно шанобливий - хоча я не здивувалася, з огляду на його матір, - а також неймовірно гарний - теж не дивно, зважаючи на те, що його мати була холоднокровною лисицею, - і він робив усе те, що хлопчик-підліток мав би робити з надмірно опікунським батьком-альфою його дівчини.

Але у Зіка і так було достатньо причин для занепокоєння, і він не збирався робити щось божевільне щодо хлопця, у якого була закохана його дочка.

Марлі, з іншого боку, перебувала в повному захваті від їхніх стосунків. Вона обожнювала Луну, а також те, що її син був щасливішим, ніж вона коли-небудь бачила відтоді, як вони сюди переїхали.

Вона була однією з небагатьох, хто знав про стосунки між Зіком і мною, і це теж приводило її в захват. Вона з'явилася в моєму будинку першою після того, як поліція пішла і про все стало відомо.

На відміну від тих днів після смерті мого чоловіка люди не приходили з частуванням, коли ти вбивав людину з метою самооборони.

Може, для цього не придумали відповідної запіканки.

Або, що вірогідніше, тому що цей гвалтівник був широко відомий у місті й багатий, і, хоча я була не менш відома, і, можливо, теж багата, мене не дуже-то любили серед еліти. Що мене влаштовувало. Але вони не прийшли з вилами чи чимось іще завдяки тому, що моя свекруха несподівано підтримала мене.

Вона з'явилася з мартіні - так, вона принесла свій - і не змогла сказати жодного слова про мене або про "подію". Ми сиділи в тиші й пили на ганку, дивлячись на захід сонця. Це була її версія розради або спроби налагодити стосунки між нами. Не зовсім спрацювало, але зробило мене менш схильною шити по ній ляльку вуду.

Оскільки моя свекруха дала зрозуміти, що я перебуваю під її захистом, все було не так погано, як могло б бути. Але я все одно зустрічала ці погляди. Шепіт. Я була впевнена, що Райдер стикається з усілякими дурницями в школі, але, звісно, він не говорив мені про це - він усе ще був одержимий ідеєю захистити мене.

- Я не нервую, - відповіла я.

Ми вперше виходили у світ як пара, але я не брехала.

- Це безумство, що школа Блек Маунтін, по суті, звела нас разом, - зауважила я, дивлячись на будівлю, до якої в кращому разі була байдужа, а в гіршому - ненавиділа.

За всієї своєї розважливості, снобізму і того, що Девід ходив цими коридорами, коли я його ще не знала.

- Єдина причина, з якої ми залишилися, - це дати хлопчикам освіти, якою Девід пишався, - я зробила паузу. - Я не знала, що це дасть мені майбутнє.

Ось воно, те, у чому я маринувалася всі ці місяці. Те, про що я знала глибоко всередині, але ніколи не озвучувала, бо було занадто рано, занадто інтенсивно, занадто страшно.

Але на той момент у нас залишалося тільки два вибори: розірвати стосунки і одночасно розбити свої серця і серця дітей - вони звикли до нашої трохи дисфункціональної сімейної динаміки - або пірнути з головою.

Тож першою "пірнальницею" стала я. На кшталт того. Мій спосіб сказати, що я вважала Зіка своїм майбутнім. І Луну.

Усе його тіло напружалося, обличчя нічого не виражало. Я щосили намагалася не сприймати це як миттєву відмову, це був просто його шлях. Зік ставав набагато кращим у "демонстрації емоцій", але його першим інстинктом все ще було закритися.

Я розуміла. Він був залучений у смертоносну байкерську банду протягом багатьох років, це порожнє обличчя було тим, що давало йому змогу вижити.

Хватка на моїх стегнах посилилася, і він повернув мене так, що тепер я опинилася обличчям до нього. Його тіло притиснулося до мого, і я відповіла. Щось було в його очах. Полум'я.

Долоні Зіка обхопили моє обличчя.

- У мене немає майбутнього без тебе, Бріджит.

А потім він поцілував мене.

А потім він трахнув мене на стійці у ванній.

Ми запізнилися на випускний Райдера і Луни, і моє волосся виглядало як лайно, але це було того варте.

Епілог

Рік потому

- Привіт, Девіде, - сказала я пошепки.

Я не знала, чому я шепочу. Ми були на кладовищі, і я, звісно, не збиралася нікого будити. Я була тут єдиною живою людиною.

Але хіба немає правила, що ви повинні говорити тихим, сумним тоном, коли відвідуєте могили тих, кого втратили?

- Вибач, що я не приходжу частіше, - вимовила я тепер голосніше, почувуючись нерозумно.

Я зовсім не була духовною, релігійною людиною. У мене було сумне переконання, що, коли ти помреш, ти підеш. Може, це був такий механізм виживання через ранню втрату батьків?

Що б це не було, воно дало мені віру в те, що вони не стежать за мною, тож я не трималася за них. Так було краще - повний розрив і все таке.

Девід же любив відвідувати могили, вірячи, що існує загробне життя. Заради нього я сподівалася, що це так.

- Якщо ти "доглядав за мною", - показала я повітряні лапки, - я впевнена, що ти знаєш, чому я не була в гостях. Якщо ти справді десь там, я дуже сподіваюся, що ти мене не ненавидиш. Сподіваюся, ти розумієш, що я хочу рухатися далі, але я ніколи тебе не забуду.

Я доторкнулася до каблучки, яку тепер носила на лівій руці. Не ту, яку він мені подарував. Ту я віддала в переробку, де діамант додали до інших у чокері, який я завжди носила на шії. Тож зі мною завжди були двоє чоловіків, яких я кохала.

Моя обручка від Зіка зовсім не була схожою на ту, що мені подарував Девід, і в цьому був сенс, оскільки я була закохана у двох абсолютно різних чоловіків.

Девід був забезпеченим, елегантним, традиційним.

Зік був гострим, небезпечним, унікальним.

На моєму безіменному пальці красувався чорний діамант. Смарагдового ограновування. Солітер (*прим. пер.: "солітер" - єдиний, застосовується до сережок і підвісок, і особливо каблучок для заручин з одним великим каменем*). Він тиснув на руку: здавалося, він обтяжує пальці і водночас окрилює. Не було троянд, як тоді, коли Девід освідчився мені. Ніякого позитивного тесту на вагітність - ми закінчили з дітьми. Ні, я прокинулася від того, що щось холодне і важке ковзнуло мені на палець, а щось тепле і ніжне - по моїй шії.

- Я знаю, для тебе це вже вдруге. Знаю, що в тебе багато почуттів із цього приводу. Що подумують люди, - його голос був грубим, не від сну, а від емоцій.

Він прокинувся раніше.

Я знала, що відбувається, але не хотіла відкривати очі. Не хотіла робити це реальним. Мені хотілося затриматися уві сні.

- Нам не потрібно нікому розповідати, - продовжив він, цілуючи мене в підборіддя. - Тобі не обов'язково носити його, - його рука обхопила каблучку, яку він одягнув мені на

палець: ту, яка ідеально мені пасувала. - Мені не потрібні церемонії. Ти можеш зберегти своє прізвище. Просто хочу, щоб ти була моєю. Навіть якщо ніхто більше цього не дізнається.

Я не припускала, що Зік може бути тією людиною, якій потрібне свідоцтво про шлюб, щоб вважати мене своєю. Але, можливо, в цьому була якась вразливість, знати, що я завжди буду закохана в мерця. Завжди належатиму йому в якомусь сенсі.

Частина мене повстала проти пропозиції, проти ідеї належати комусь іншому. Комусь, хто міг би покинути мене, як це зробив Девід.

Але інші частини боліли за всім цим - боліли за життя з цим чоловіком. З таким, якого я ніколи не очікувала, ніколи не планувала, але хотіла саме такого.

- Так, - відповіла я пошепки, як і раніше із заплющеними очима.

Потім він поцілував мене.

Потім він зробив набагато більше, ніж просто поцілував мене.

Тож тепер я була заручена і подумала, що буде доречно відвідати могилу мого чоловіка вперше відтоді, як я поховала.

- Він би тобі сподобався, - сказала я. - Ти б не захотів його любити - принаймні, зовні він не зовсім твій типаж. Але він знає все про відмінне вино. Він добре ставиться до своєї доньки. Добре ставиться до мене, і до наших синів... - я замовкла, мій голос зривався.

Але я не плакала. Було б занадто банально плакати на могилі свого чоловіка.

Справа була не в цьому.

- Я люблю тебе, - зізналася я. - Я сумую за тобою кожен день, кожен момент. Я просто хочу, щоб ти знав, що зі мною все гаразд. Я щаслива. Не рахуючи щомісячних вечерь із твоєю мамою. Їй подобається, що я заручена з колишнім байкером, скажу я тобі, - я зупинилася, нахилившись уперед, щоб покласти руку на прохолодний камінь.

Я нічого не відчула. Не почула жодних голосів із могили. Ніякого спокою.

Це був просто камінь.

- Спочивай з миром, Девіде, - я торкнулася діаманта, що висів на своїй шийі. - Ти завжди будеш зі мною.

А потім я пішла. Пішла від свого минулого - принаймні, від більшої його частини. Я завжди носитиму з собою щось. Але зараз ішлося про моє майбутнє.

Із Зіком.